

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

1929

Αρ. 32
152

Με το κοριτσάκι
της γειτονιάς

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ
ΕΠΤΟΜΩΝ

ΤΟ
FLY-TOX
ΕΙΝΑΙ
ΑΛΛΑΘΑΣΤΟΝ

και ευχρόνως ΑΒΛΑΒΕΣ ακόμη διά βρέφη, ασθενείς γέροντας, Ξεπεθνημένους, όργανισμούς, άβλαβές επίσης διά τας τροφάς. Δεν λεκιάζει.

ΕΙΝΑΙ ΕΥΘΥΣΜΟΝ

Πωλείται εις τας Φαρμακείας
Παρακαταθήκη Στάδ. Πικραμυγδαλίου 19

ΚΥΡΙΑΙ ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ίδού έν μεταφράσει τί είπεν ό γνωστός μεγάλος χημικός τής Γερμανίας Dr. Kurt Zimmernann κατά τόν πρό ήμερών έν Βερολίνο λόγον του περί τών Γερμανικών βαφών ύφασμάτων «ARTI» :

«Ός μία λίαν σοβαρά και σπουδαιότητα πρόβος τής Γερμανικής Χημείας πρέπει να θεωρηθή και ή σύνθεσις τών βαφών ύφασμάτων σήματος «ARTI», ή αφάνταστος επιτυχία τών όποιων έχει άπασχολήσει επί καιρόν τόν παγκόσμιον τύπον. Τα συστατικά τών βαφών «ARTI», Κύριοι, δέν μās είνε άπολύτως γνωστά, διότι τό εργοστάσιον κρατεί αυστηρώς μυστικόν τό έν έκ τών συστατικών τούτων. Κατόπιν όμως γενόμενον κατ' επανάληψιν πειραμάτων άποδείχθη ότι πάντως τά συστατικά τών βαφών «ARTI» είνε τοιαύτα ώστε τά βαφόμενον ύφασμα άποδεδειγμένως να μήν ύφίσταται τήν παραμικράν βλάβην, να προσλαμβάνη όμιν καινοουργούς, να δύναται να πλένεται χωρίς τά ξεβάφη και να εκτίθεται εις τόν ήλιον χωρίς να ύφίσταται καμμίαν άπολύτως αλλοίωσιν του χρωματισμού. Λόγω τών μεγάλων τούτων προτερημάτων ως και τής άπλουστάτης χρήσεώς των, αί βαφαί «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικώς τόν κόσμον όλον. Ή τοιαύτη επιτυχία τών βαφών «ARTI» επέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμόν εις τά βαφεία, διότι σήμερον ό κόσμος δέν δίδει πλέον τά φορέματα του εις τά βαφεία, αλλά τά βάφει μόνος του μέ βαφάς «ARTI».

Αί Γερμανικά βαφαί «ARTI» πωλούνται εις τά Φαρμακεία και τά Έμπορικά τής συνοικίας σας.

Γενικός Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Άθήναι — Λέκκα 21α

ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

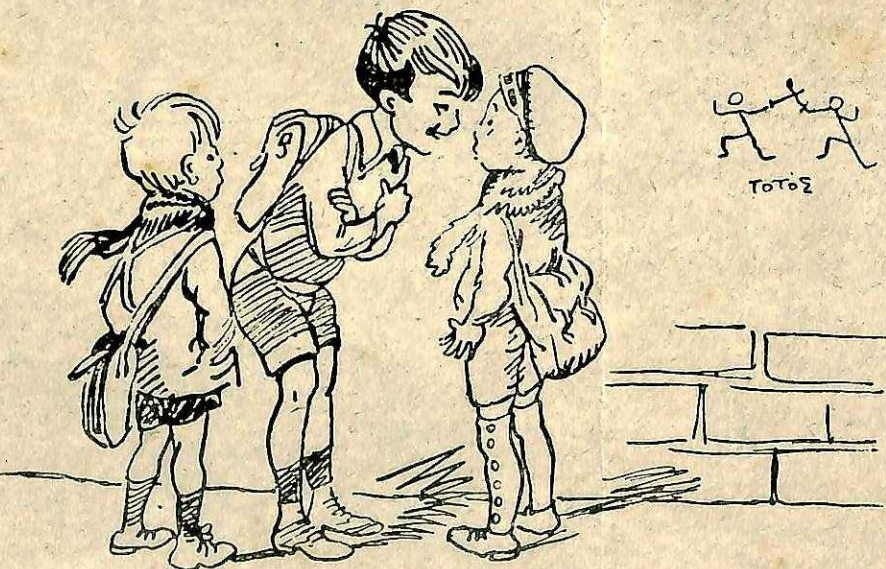
ΑΘΗΝΑΊΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ
(Σήμα κ. ι. τ. α. ν. ο. ν.)

Είνε άφρός πικραμυγδαλού ή μόνη κρέμα που θα σας άφαιρέση τās ρυτίδας και θα σας προσφύλαξη τό προσωπον από τόν καύσωνα του καλοκαιριού.

Ζητήσατέ την παντού

Κεντρική Άποθήκη Φαρμακείον **ΚΑΤΣΑΡΗ & ΡΕΡΑ**
Γωνία Πατησίων 17 και Βερανζέρου

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά και δόκιμοι βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες τοιαύτα παρακαλούνται να μ'ς άποστέλλουν κατ'ίλογον τών προς πώλησιν βιβλίων, όδός Λέκκα 7.

— Τι λοιπόν μαθαίνεις εσύ εκολαίο σου; Δεν έ'μαθαν να πλένεις τά δόντια σου μέ τό RAVINOS.

Η οδοντόκρεμα **ΚΟΛΥΝΟΣ** καταστρέφει τās επικινδύνους διά τό στόμα νοσογενείς εστιάς. Ή καλυψις του ενός τρίτου τής ψήκτας είναι άρκετή.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Άριστον άβλαβές
Άμερικανικόν
Άντιδρωτικόν
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ

ODO-RO-NO

Καθαριότης και
οικονομία
ένδυμάτων
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΕΤΡΕΚΤΙΚΟΙ ΔΙΡΑΙ ΔΙΤΑΙΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΑ 24
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 - 03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Έν Άμερική M. D. STROY-
ΜΒΟΣ 361 W. 85th Str New-York U.S.A., έν Αιγύπτω Σουβάν ό κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie και έν Βελγική Κογκό ό κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΔΗΣ

Γενικοί Πρόκτορες έν Άμερική διά τήν κατά φύλλον πώλησιν τής «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέν ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

Από Ότι Βασις Και Ακρογ ΑΝ ΑΥΤΟ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ ΑΛΛΟΤΕ...

Στόν Πειραιά συναπαντήθηκαν όλίγας ημέρας πρό τών έγκληγών έξω από ένα καφενείο ό δημαρχος κ. Παναγιωτόπουλος κι' ό αντίπαλός του κ. Παυλειούσης. Χαιρετήθηκαν λοιπόν, γελαστοί και πρόσχαροι άμφότεροι, αντίηλαξαν φιλοφροσύνας, ευχήθηκαν ό ένας στον άλλο «καλή επιτυχία», ενώ γύρω τους οι φίλοι κι' τάν δύο εξητρωκρυβάζαν...

Τό γεγονός αυτό άποδεικνύει πόσο έπροσεδάμμε, πόσο ήμερέψαμε.

Ξέρετε τί θα συνέβηκε άλλοτε σε παρομοίαν περίπτωση; Ό κ. Παναγιωτόπουλος θ' κατέφερε ίσχυρόν γρονθοκόπημα κατ'ς του κ. Παυλειούσης, ό κ. Παυλειούσης θ' έβγαζε περίτροπον, ό κ. Παναγιωτόπουλος τρομπόνιον, θ' έπυροβολούντο κι' θ' έφονεύοντο!...

Στήν συμπλοκή θ' έλάμβανε μέρος και τό πλήθος, θ' έπακλούθουσε άγρια και λυσσαλέα μάχη και — για να μη πολυλογούμε — θα κολυμπούσε τό μοσχάρι στο αίμα.

Ας είνε λοιπόν δεσασμένον τό όνομα του Ίψίστου ότι παρήλαθε διά παντός ό καιρός τής αλληλοσφγχής και του αλληλοφγχώματος.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ

Ή πρώτη Αύγουστον, παρ' όλων τούς φόβους ταραχών, αίματοκυλισμάτων κτλ. επέρασεν έν πλήρη γλήνη και τάξει. Άσφαλώς όμως δέν θα επέραςε και χωρίς άποτελέσματα διά τήν όγείαν τών δυστυχών στρατιωτών και τών ναυτών, οι όποιοι, υπό τόν φλογερότατον ήλιον τής ημέρας εκείνης, περιπολούσαν ή έφύλασσαν σκοποί από πρωίας μέχρις έσπέρας, χωρίς να ληφθή κανένα προφυλακτικό μέτρο γι' αυτούς. Έτσι, στο εργοστάσιον του Ήλεκτρικού του Φαλήρου, άπάνω στους σαρούς τών γαιανθράκων, υπήρχαν κατά τήν μεσημβρίαν φεγγαροί ναύται, μέ πλήρη έξάρτησιν, χωρίς καν οι προϊστάμενοί τους να έχουν τόν στοιχειώδη άνθρωπισμόν να τους έφοδιάσουν μέ κάσκες ή μέ ψάδινα καπέλλα, από τά όποια έν τούτοις υπάχει άφθονία σεδ Ναυτικών. Είνε θαύμα πως δέν έπαθαν ήλιασιν, όποτε ασφαλώς θα ήσαν τά μόνα θύματα τής άναιμάκτου 1ης Αύγουστου!...

νία, δέν έμεινε βάθρον αγάματος, επί του όποιου να μ'η κολλήσουν αίζωνας ύποψηφίον! Άσχήμασαν με αυτός και τούς Οίκους του Κυρ'ου! Δέν έσεβάσθησαν τίποτε... Στήν περίπτωση όμως αυτή εύθύνεται ή άτυνομία, ή οποία και να πρόλαβη υπορούσε τό κακόν και να μηνύση τούς παραβάτας. Όπτε τό ένα, δυστυχώς, έπραξε ούτε τό άλλο. Έφ' ό και τήν συλλυπούμεθα...

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΕΙΑ

Γνωστός ύποψήφιος, έδωσε σε κάποιον μικρό, πλέον τών χιλίων εικόνα του για να τις διανεμή η σά κέντρα.

Ό μικρός τις έτρεξε κι' άντις κι' άντις να τρέξη να τις μοιράσει έδώ κι' εκεί και να ένοχη τον κόσμο, τις τούλησε... ως χάρην περιούλιγμα τος σ' ένα μετακάλη!...

Ό ύποψήφιος πληροφρηθείς τό γεγονός έξεμάνη. Γιατί όμως; Ό μικρός τόν έκαμε είδος έμπορεύσιμου, του έδωσε ό έβαν, τήν όποιαν δέν είχε. Θα έπρετε συνεπώς να είνε βαθύτατα ευγνώμων...

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Μιά φίλη τής κ. Σκαρών, τής έλεγε μία μέρα ότι δέν μπορούσε να έννοη πώς άπεφάσισεν αυτή μία γυναίκα τόσον ώραία, να πάρη ένα τόσον άσχημο σύζυγο.

Κυρία, τής άπάντησεν τότε εκείνη, οι φίλοι πρέπει να είνε πάντοτε ώραίοι άνδρες, αλλά οι σύζυγοί πρέπει να είνε όπως τούς θέλει ό Θεός!...

ΑΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»,
«ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ»,

Τό περιπαθέστερο, τό συγκινητικότερο τών μυθιστορημάτων. Από τό Ήμερολόγιο μιάς νέας που αγάπησε πολύ κι' επόνεσε περισσότερο

PENNIES

Οι κάτοικοι τής πρωτεύουσας και του Πειραιώς άπεθαύμασαν κατά τήν πορειαύσαν εβδομάδα εις τό Φαληρική ύδατα τό τερασσιόν αεροπλανοφόρον «Ήγκλ», τό όποιον ασφαλώς ήτο τό μεγαλύτερον ν' πολέμικον που έπισκέφθη ποτέ τās ελληνικάς θαλάσσας.

Τό «Ήγκλ» με τ'ν όρχον του εκάλυπτεν όλοκληρον σχεδόν τόν φαληρικόν όρμον, τα δε άλλα μεγάλα πολεμικά που ήσαν ήγκυροβλημένα κοντά του, έφαινοντο μπροστά του σαν βαρκούλες.

Ό Αύγουστος, στο ζήτημα τής εσσης, δέν έμεινθη καθόλου τόν Ιούλιον, όπως μάς άπέδειξε τούλη σ'α στον κατά τις πρώτες ήμέρες του.

Μά, ήδεν φλέγων, καυτιώτατος, διάπυρος και ήφώνιον όπισθεν τής αυτοκρατορικής πορφύρας του τά νέφη της πεπυρακτωμένης Αθήναις σκόνη; Μολονότι δέ

είνε ό μ'ην τών μετεμίων, ούτε ή έλαττονη αύρα δέν έφύσησεν άόχη. Τά λουτρά τών δύο πόλεων, παρ' όλ ν τήν λαιών, έλαττονη πελατείαν είχαν κατά τας τελευταίας ήμέρας.

Αφορμή αυτού είνε ή παλαιά πρόληψις που άπαγορεύει τό λουτρά κατά τις «δουμίες» ή «μερομηνίας» όπως λέγονται, αί πρώται ήμέραι του Αύγουστου.

Είς τό υπόγειον του Παγκείου, από όλον τόν καύσωνα, έξακολούθουν να συγκεντρώνονται οι φιλολογούντες νεαροί.

Εκεί άπαγγέλλουν τά κημήματά των και τά άλλα έργα των, τά όποια, φράνεται, άντινυσιστούν τούς έλλειποντας... άνεμ'ι σύζυγας. Έτσι δροσί-

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

Έχει και ή Γαλλική Βουλή να επιδείξη, πολλούς πληρεξουσίου, τών όποιων προορισμός είνε να σκοπίζουν τό γέλιο κατά τό διάστημα τών σοβαρών συνεδριάσεων τής. Οι μαργαρίται που διαπράττουν οι βουλευται αυτοί όταν όμιλούν από του βήματος, άξίζουν ν' αποθαναιόσθουν. Γι' αυτό σας παραθέτουμε έδώ μερικους από αυτούς, παρμένους από τας άγορεύσεις τών Γάλλων βουλευτών.

Τότε μόνον θα επιτύχωμεν, όταν άποκτήσωμεν ισχυρούς μούνας εις τήν... καρδιάν!

Ό άξιότιμος κύριος συνάδελφος δέν έπρόφρασε άόχη ν' άνοήτη τό στόμα του και όμως τόν... διακόψατε εις τήν ρύκην του λόγου του!

Είς όλα τά επιχειρήματά σας θα σας άπαντήσω με μίαν λέξιν ή όποία θα διακόψη, τρία μόνον λεπτά τής ώρας! (Πόσες άχαρες συλλαβές να είχε ή «μικρά» αυτή λέξις;)

Δέν θέλω έπ' ουδένι λόγφ να μεταβληθώ εις ένα πεζοδόμιον, τό όποιον, όταν άπορραστευθή, πρόκειται να τό... πετάξουν εις τόν χλάθον τών άγροτών!

Ή Δημοκρατία είνε δι' ήμās μία μπέσα εις τήν όποιαν δέν πρέπει να προσεγγίσωμεν κανένα πόνον, ούτε και τόν πόνον... τής τεκνοποιήσεως!

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΑΦΘΙΣΤΟΥ ΡΑΜΠΕΛΑΙ

Ό πολίς Ραμπελάι ακολουθούσε κάποτε τόν καρδινάλιο ν'ν Μπελλάιν στη Ρώμη, όπου έγιναν δεκτοί άμέσως από τόν Πάπα.

Ό ν'ν Μπελλάιν πλησίασε τόν Ποντίφηκα και έσκυψε κατά τό έθιμο και του φίλησε τήν παντοφύλα του. Ό Ραμπελάι, όμια τό είδε αυτό, τό έβαλε στα πόδια κι' έβγαλε χωρίς να π'η ούτε λέξη.

Όταν ό καρδινάλιος, έξω φρενών για τό σοβαρό αυτό ποσάπτωμα, του ζήτησε εξηγήσεις, ό Ραμπελάι του άπάντησε:

Μά αφού σεις που είσατε προύσταίμενος μου, φίλησατε τήν παντοφύλα του Πάπα, τί θέλατε λοιπόν έχφ να κοι φίλησω!...

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΟΥ 18ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο «ΤΣΙΚΙΣΜΠΕΟ» ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΕΣ

Μία εξωφρενική μέρα στην Ιταλία. Ο αντίκαταστάτης του συζύγου. Τα δήπλά καθήκοντα του Τσικισμπέο. Τα καρναβάλια της Βενετίας. Οι θαυμασμοί και οι ευνουούμενοι των κυριών και ο ρόλος των «Τσικισμπέο». Η τουαλέττα των κυριών. Έφτα δρες μπρός στον καθρέφτη. Σάτυρες και διακωμωδίες. Οι Τσικισμπέο στη Γαλλία. Τι γράφει ο Φώσκολος, κλπ.

ΡΚΕΤΑ χρόνια ύστερ' ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησι, μὴ νέα μόδα, μόδα περιέργη καὶ λίγο ἢ πολὺ κομική, ἡ γυναικιάστρεξη στὴν Ἱταλ. Ἡ μόδα τοῦ Τσικισμπέο. Τί ἦταν ὁ Τσικισμπέο; Κανένας μεγάλος σοφός, καλλιτέχνης, πολεμιστής; Ὀχι. Ὁ Τσικισμπέο ἦταν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, τὸν ποῖο ἡ μεγάλες κυρίες χρησιμοποιούσαν γιὰ καθάλλιό του καὶ σύντροφος, στοὺς δρόμους, στοὺς περιπάτους, στὸ σπίτι.

Κάθε, δηλαδή, παντρεμένη κυρία τῆς καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, εἶχε καὶ τὸν Τσικισμπέο τῆς, τοῦ ὁποῦο ἡ δουλειά ἦταν νὰ ἐκτελεῖ ὅλα τὰ ἱπποτικά καθήκοντα τοῦ συζύγου ἂν περὶ τῆς συζύγου, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχει καὶ συζυγικά δικαιώματα ἐπ' αὐτῆς.

Τὸ πρῶμα αὐτὸ δὲν ἐθεωρεῖτο τότε ἀντίθετο πρὸς τὴν ἠθική. Ἀπεναντίας ἦταν τότε πολὺ τῆς μόδας ἕνας παντρεμένος κύριος νὰ συχνάζει περισσότερο στὰ ξένα παλάτια παρὰ στὸ σπίτι του καὶ νὰ ἀναθέτει τὰ καθήκοντα τοῦ ἀπέναντι τῆς συζύγου τοῦ σ' ἕναν τρίτο, ἔχοντάς του ὅσοι συγχρόνως φρουρὸν τῆς ἠθικῆς τῆς.

Σ' ὅποιον δημόσιο μέρος κι' ἂν παρουσιαζόταν μὴ κυρία, συνοδεύονταν πάντοτε ἀπὸ τὸν Τσικισμπέο τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπίσης τὴν υποχρέωση νὰ τὴν διασκεδάζει καὶ ὅταν αὐτὴ ἔμενε στὸ σπίτι, ὅπου, κατὰ τὴν τότε συνήθεια, σπανίως βρισκόταν ὁ σύζυγος. Ἔτσι ὁ Τσικισμπέο ἦταν ὁ ἀχωριστός σύντροφος καὶ κυρίας καὶ βρισκόταν διαρκῶς μαζί τῆς. ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ, ὅποτε καὶ παρὰ διὰ τὴ θέσι του στὸ σύζυγο.

Τὸ ὄνομα «Τσικισμπέο» παράγεται ἀπὸ τὸ ὀνόματι ῥήμα πού σημαίνει. ψευδοῦμαι, γιὰ τὴν ἑστίς τοῦ Τσικισμπέο ἦταν πάντοτε κοντὰ στὸ αὐτὴ τῆς κυρίας του. Στὴν ἀρχὴ λεγόταν καὶ «Μπρατσέο», γιὰ τὴν προσέφερε τὸ μπράτσο του στὴν κυρία του.

Ὁ τύπος τοῦ Τσικισμπέο εἰσέχθη, στὴν Ἱταλία ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, τὴ χώρα αὐτὴ στὴν ὁποία ὁ ἱπποτισμός εἶχε ἀναπτύχθῃ περισσότερο ἀπὸ παντοῦ ἄλλου. Στὴν Ἰσπανία ὅμως ὁ Τσικισμπέο ἦταν ὁ εὐγενὴς καὶ γενναῖος ἱππότης, ὁ πρόθυμος νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν δέσποινα του καὶ νὰ θυσιάσῃ γιὰ χάρα τῆς, ἐνῶ στὴν Ἱταλία ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕνας ἑμισθός ἀντικαταστάτης τοῦ συζύγου καὶ τῆς καμαριέρας.

Ποῦθεν ἄλλω ὅμως δὲν ἔγινε τόσο ἀπαρνητικὸς ὁ Τσικισμπέο ὅσο στὴ Βενετία, στὴν πόλιν τοῦ τραλλοῦ καρναβαλιῦ καὶ τῶν ἐρωτικῶν περιπέτειων.

Ὅταν γινόνταν ἕνας γάμος σὲ μὴ ἀριστοκρατικὴ βενετσιάνικη οἰκογένεια, ὁ Τσικισμπέο ἀποτελοῦσε, μέρους τῆς προίκιος! Ἡ οἰκογένεια δὲ λαδῶ τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης διάλεγε γιὰ Τσικισμπέο ἕνα κατὰ

λῆλο πρόσωπο τῆς ἀμοιβαίας ἐπιστούνης τους, τὸ ὁποῖο, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἀνῆκε στὴν ἰδίᾳ μ' αὐτοὺς κοινωνικὴ τάξι καὶ εἶχε τὴν αὐτὴ ἡλικία μὲ τὸν σύζυγο. Ὁ Τσικισμπέο αὐτὸς ἦταν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, κανένας φτωχὸς συγγενὴς τῶν μελλόνυμφων, μὲ καλὸ παρουσιαστικὸ, πού δὲν εἶχε κανένα ἄλλο προσόν ἐκτὸς

σάτυρας πού ἐξεδόθη στὴν Κολωνία τὸ 1765 καὶ πού φέρει τὸν τίτλο «Ὁ Κινέζος κατὰσκοπος ἢ ὁ μυστικός ἀπεσταλμένος τῆς Αὐλῆς τοῦ Πεκίνου». ἀναφέρονται λεπτομερῶς τὰ καθήκοντα ἐνὸς Τσικισμπέο. Ὁ ἴδιος ὁ σύζυγος τὰ ἀπαριθμεῖ σ' ἕναν κατὰπληκτο Κινέζο πού τοῦ πρότεινε νὰ τὸν προσλάβῃ γιὰ Τσικισμπέο

τῆς, πρέπει ἀμέσως ν' ἀνοίξῃ τὰ παρὰ γιὰ νὰ μὴ μέσῃ ἀκριτὸ φῶς.

3) Ὅταν ἡ κυρία τοῦ ζητήσῃ μὴ καρφίτσα γιὰ νὰ κλείσῃ μ' αὐτὴ τὸ ἀνοιγμα τοῦ νυχτικού τῆς, πρέπει νὰ φάσῃ σ' ὅλο τὸ δωμάτιο καὶ, μολοῦντος ὁ σύζυγος τὰ ἀπαριθμεῖ σ' ἕναν κατὰπληκτο Κινέζο πού τοῦ πρότεινε νὰ τὸν προσλάβῃ γιὰ Τσικισμπέο

4) Μόνον ἐν ἡ περιπτώσει παρουσιασθῇ ἡ κόρη τῆς κυρίας του, μπορεῖ ὁ Τσικισμπέο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Εἰδημὴ πρέπει νὰ μείνῃ σ' αὐτὸ καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρία του στὸ ντύσιμό τῆς.

5) Ἐνῶς κάνει τὴν τουαλέττα τῆς ἡ κυρία του, ὁ Τσικισμπέο πρέπει νὰ στέκεται ἀπὸ πίσω τῆς καὶ νὰ τῆς δίνει κάθε τι πού θὰ χρειασθῇ. Θὰ τῆς παρουσιάσῃ τὸ κουτί τῆς πούδρας, τὸ ἄσπρο καὶ τὸ κόκκινο γιὰ τὸ πρόσωπό τῆς, τὸ κουτάκι μὲ τίς «ἐλῆες», τὴν πομπάδα γιὰ τὰ χεῖλη τῆς, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλυντικὰ τῆς.

6) Ὅταν τελειώσῃ ἡ τουαλέττα, πρέπει ὁ Τσικισμπέο νὰ προσφέρει τὸ χεῖρ του στὴν κυρία του, νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ φορεῖο τῆς καὶ νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὴν ἐκκλησία. Πρὶν ὅμως τὸ φορεῖο φτάσῃ στὴν ἐκκλησία, ὁ Τσικισμπέο πρέπει νὰ προηγήθῃ, τρέχοντας, γιὰ νὰ ὑποδεθῇ πρῶτος τὴν κυρία του στὰ προπύλαια τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ τῆς προσφέρει ἀγίασμα μὲ τὰ δαχτυλὰ του.

7) Ὁ Τσικισμπέο συνοδεύει τὸ βράδυ τὴν κυρία του στὸ θέατρο καὶ κάθεται κοντὰ τῆς, καὶ

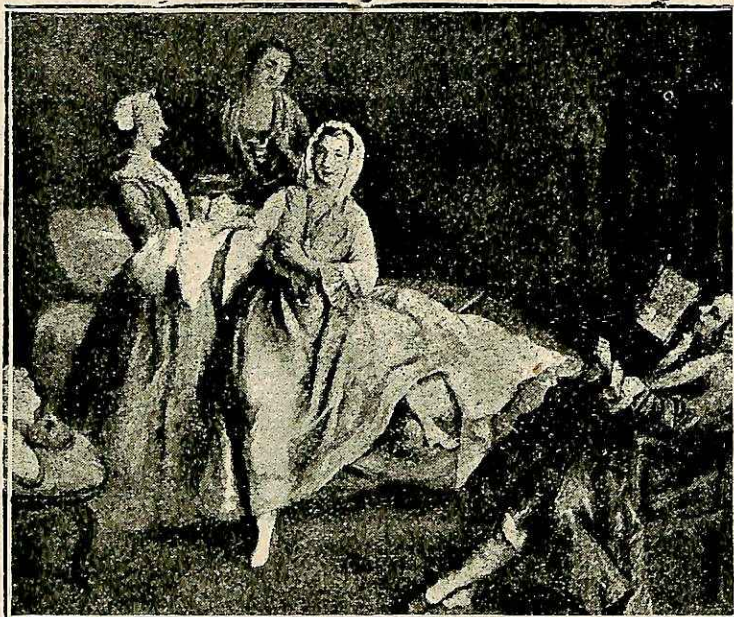
8) Τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ φροντίξῃ γιὰ τὸ φορητὸ μαγκάλι τῆς κυρίας καὶ νὰ τὸ τοποθετῇ μόνος του κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ δυστυχὴς Κινέζος, μὴ σ' ἄκουσε ὅλα αὐτὰ, ἐξέφρασε τὴν ἐκπλήξιν του γιὰ μὴ τὰ εἰσακούσῃ τὸν ἴδιον, ὁ σύζυγος τοῦ ἀπάντησε γελώντας:

«Κύριε Κινέζε, εἶδ' ἐπὶ τῇ Βενετίᾳ οἱ ἄνδρες εἶναι πολὺ ἀπασχολημένοι καὶ ἡ γυναίκες δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς καμμιὰ συντροφιά. Χρειάζονται ἀπαραιτήτως ἕνα σκυλλί, ἕνα πῆλικο ἢ ἕνα φίλο. Ποῦν ζηλεύει περισσότερο; Ὁ Τσικισμπέο τῆς γυναίκας μου ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Σὰς προτείνω τὴν θέσι του. Ἡ γυναίκα μου εἶνε νέα καὶ εὐχάριστη καὶ σὰς ἐγγυώμαι ὅτι δὲν θὰ περᾶσει πολὺ καλὰ κοντὰ τῆς. Ἐλάτε σήμερὰ τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ σὰς τὴν παρουσιάσω».

Φαίνεται ὅμως ὅτι στὸ γινὸ τοῦ Οὐρανοῦ δὲν ἄρεσε ἡ τιμητικὴ αὐτὴ θέσι καὶ γι' αὐτὸν τὴν ἀπέριψε ὁ σύζυγός τῆς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ εὐθνοὶ Βενετίας ζούσαν σὲ μὴ διαρκὴ διασκέδασι, γιὰ τὰ καρναβάλια τους διακοῦσαν ἐξ ὀλίγου μῆνης. Ὁ πῶς καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Ρω-

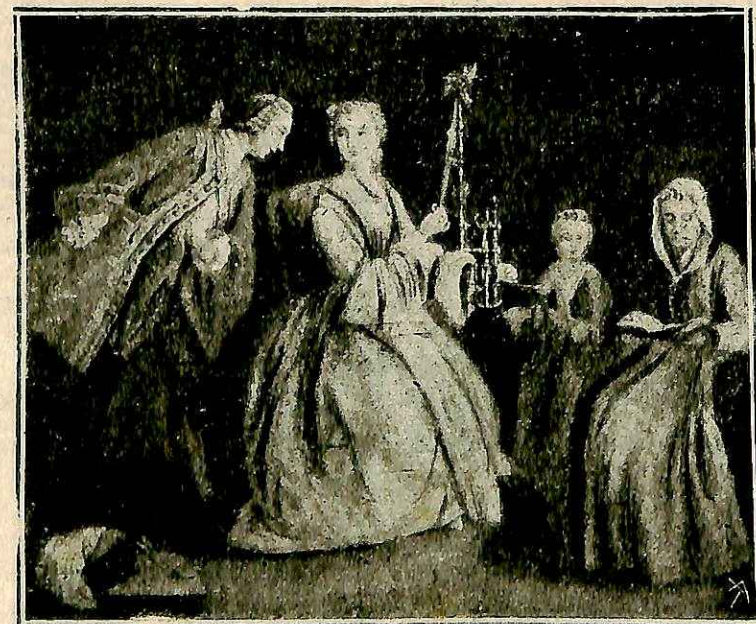
Ὁ Τσικισμπέο κατὰ τὸ πρόγευμα (Πινὰς τοῦ Λόγκι)

ἀπὸ τοὺς καλοὺς τρόπους. Καμμιὰ φορὰ ὅμως βρισκότουσαν καὶ εὐπορα γεροντοπαλλήκαροι πού ἐπικηρτοῦσαν τὴ θέσι αὐτῆς.

Δὲν πρέπει, μολαταῦτα, νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Τσικισμπέο δὲν ἦταν κουραστικὴ καὶ ἐπιπονή. Σὲ μὴ

τῆς συζύγου του, ὡς εἴρη: 1) Ὁ Τσικισμπέο πρέπει στίς 9 τὸ πρωὶ ἀκριτῶς νὰ βρισκται μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κυρίας του, γιὰ νὰ τῆς σερβίρῃ τὴ σοκολάτα τῆς ἢ τὸν καφέ τῆς.

2) Μόλις μὴ μὲς τὸ δωμάτιο

Ὁ Τσικισμπέο, ἐνῶ ἡ κυρία ἐργάζεται... (Πινὰς τοῦ Λόγκι)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ

Γὸ γέλιο ὡς χαρὰ καὶ ὡς .. ἀρρώστεια. Ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος καὶ ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητής. Γιατὶ γελοῦσε παντὶς ὁ Δημοκρίτης. Τὸ γέλιο ἐνὸς ἐργάτου στο Σικάγο. Γέλια εὐδυνάτου καὶ γέλια παθολογικά. Οἱ φιλογέλωτες Πιρρόνθιοι. Μία πολιτεία πού ἦταν δυστυχὴς ἀπὸ τὸ γέλιο τῆς. Ἐνα φάρμακο πού ἀποτυγχάνει. Τὸ εὐφρολόγημα ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ πού κάνει δυστυχὴ μὴ πόλιν, κλπ.

Ὅλοι συμφωνοῦν πῶς τὸ γέλιο εἶνε τὸ ἄνθος τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς. Τὸ γέλιο εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ ἐκδήλωση τῆς εὐθυμίας, καὶ ἡ εὐθυμία πάλιν εἶνε ἡ ἐκδήλωση τῆς καλῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴ θλίψι, ὁποῖα τῆχει καὶ μακαίνει, λέει καπὸν καὶ αὐτὸς ἀκούει ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος, ὁ θνητὸς προτιμᾷ τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο. Ἀὐτὰ εἶνε ἡ ἀνακούφις τοῦ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ!

Ἐπίσης κι' ὁ λαὸς λέει κάτι παρόμοιο:

Κι' ὁ Χάρος τὸν ξεγνάει ὅποιον πάντα γελάει.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κόσμος ζηλεύει πάντοτε ἐκείνους πού ἔχουν «ανοιχτὴ καρδιά» καὶ πού περνᾶνε τὴ ζωὴ τους μὲ γέλια.

Τέτοιοι ἦσαν ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Σύλλας πού ῥήμαζε τὰς Ἀθήνας, παρ' ὅλη τὴν ἀνοιχτὴν τοῦ τὴν καρδιά, ὁ Σίλλων ὁ φιλόσοφος ἀπὸ τὰ Μέγαρα, ὁ κυνικός Κράτης καὶ ὁ Δημόκριτος ὁ Ἀδερφίτης, ὁ ὁποῖος ὅμως γελοῦσε μὲ ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ τὸν θεωροῦσε, κατὰ τὴν διχὴ τοῦ φιλοσοφικοῦ πεποιθῆσι, παράφρονα.

Ἄλλ' ὅπως σὲ ὅλα τὰ πράγματα, ἔτσι καὶ στὸ γέλιο ἡ κατάχρησις εἶνε κακὴ.

Ἐνας Γάλλος γιατρός ἐξέδωκε πρὸ καιροῦ σύγγραμμα γιὰ τὸ γέλιο, στὸ ὁποῖο γράφει: «Τὸ γέλιο εἶνε βέβαια ἀπόδειξις ὑγείας, ἀλλὰ εἶνε ἐπίσης καὶ σύμπτωμα καταπτώσεως τοῦ ὁργανισμοῦ ὅταν γίνεται κατάχρησις τοῦ».

Ὁ λαὸς αἰσθανόταν μόνον μῖσος καὶ ἀπέχθεια γιὰ τὸν θηλυπεπὴ Τσικισμπέο. Μολαταῦτα τόσο μεγάλο ἦτο σὲ βλῆ ἡ Τίρυνθιοι, ἐστὶς μὲ πολλὰ στοὺς κατοίκους τῆς, γιὰ τὸν ἕνα ὅσοις τοὺς ἐσθολίαν καὶ τοὺς καλοῦσαν ὡς μουσοῦ καὶ προστύχους καὶ ἀνικάνους νὰ κἀνουν σοβαρὰ τὴ θέσι τοῦ Τσικισμπέο στὴν οἰκογένεια εἶνε ἡ παρατήρησις πού ἔκανε ὁ Γκολντόνι σὲ μὴ κομωδία τοῦ στὸ στόμα ἐνὸς ὑπηρετοῦ: «Στὰ σπίτι πού ὑπηρετοῦσα δὲν γινόνταν λόγος γιὰ ζηλοτυπία. Ὁ κύριός μου ἔφραγε τὸ πρωὶ χωρὶς νὰ εἶναι αὐτὴ μὴ ματιὰ στὴν κυρία μου καὶ ὅταν συναντοῦσε στὴν σκάλα τὸν Τσικισμπέο τοῦ εἶπε: «Κάνετι γρήγορα γιὰ τὴν γυναίκα μου ἀναπνεύσει».

Ὁ ἴδιος ὁ Γκολντόνι λαμβάνει ὡς ὑπόθεσι σὲ μὴ ἀλλῇ κομωδίᾳ τοῦ τὸ ὅτι ἕνα ἀνδρόγυνον πού ἀγαπιέται πραγματικὰ κρύβεται στὴν ἐξοχὴ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν Τσικισμπέο.

Ὅταν, μὲ τὸ τέλος τοῦ δακτύλου ὀδύου αἰώνας, κατελθῇ καὶ ἡ κυρία τῶν δογῶν, ἐθάρρυνε μὲ τὴν καὶ πολλὰς παλιὰς συνήθειας καὶ μαζί μ' αὐτὰς κι' ὁ Τσικισμπέος. Καὶ θὰ εἶχε ξεχάσῃ τελείως, ἂν δὲν εἴσχε τὴν ἡμέρη τοῦ ἡ φιλολογία καὶ ἡ ζωγραφικὴ.

Τὸ συνεχὲς αὐτὸ γέλιο ὀνομάζεται «νοσηρὸ γέλιο» καὶ εἶνε ἀκούσιο. Πολλὰς φορὲς ἔρχεται χωρὶς καμμιὰ αἰτία, ἀσυνείδητα, καὶ εἶνε συνθησαστὰ στὴς παρακρούσεις, στὴς σπασμωδικὰς ἀρρώστειαι, στὴς ἐγκεφαλικὰς ἐξάψεις, στὴς ὀξείας κρίσεις τῶν πυρετῶν, στὴς ἐπιληψίας, στοὺς ἰσχυροῦς, στὴς νευρασθενείας καὶ σὲ ἄλλες παθολογικὰς ἐκδηλώσεις.

Ἔτσι διηγούνται ὅτι σ' ἕνα νοσηκομεῖο τοῦ Σικάγο ἐνοσηλεύθηκε κάποτε ἕνας ἀσθενὴς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος πρὸς ἐκπλήξιν καὶ ἀμνηστία τῶν γιγνόντων, γελοῦσε διαρκῶς, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ σταματήσῃ, γιὰ τὸ γέλιο τοῦ εἶχε γίνει πᾶν φυσικὴ κατάσταση.

Γεμῶτα χαρὰ γύρισαν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τοῦς Δελφούς, φέρνοντας καὶ τὴ συνταγὴ τῆς Θεοαπέρας!... «Ὅλος ὁ λαὸς τῆς Τίρυνθους ἀνέπνευσε καὶ παρακάρηκε γιὰτὶ ἐπὶ τέλους βρῆχαν μὴ ἀνιδία σωτηρίας, κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ ἐκτελέσῃ ἀμέσως τὴν παραγγελία τοῦ Μαντεῖου μὲ κάθε σοβαρότητα καὶ ἐπισιμότητα».

Ἔφτασε ἐπὶ τέλους ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς θυσίας. Ὅλοι οἱ Τίρυνθιοι νύθησαν τίς καλῆς των σιγῆς καὶ μαζεύτηκαν εὐλαβεῖς καὶ σοβαροῦντες γιὰ τὴν τελεστὴ. Ἐπῆσαν ἕνα μεγάλον ταῦρο ἱωνικό, καλοθεσμένο, καὶ κατεβήκανε σιωπηλοὶ στὴν πλατεῖαν τῆς Τίρυνθος ἀκορογαλιὰ γιὰ νὰ τὸν θυσιάσουν στὸν Ποσειδῶνα. Εἶχαν ὅμως τὴ μυστικὴ ἀνησυχία μήπως γελάσῃ κανένας ἀπ' αὐτοὺς κι' ἐτοιμὰ ἔλα χαιμένα. Γι' αὐτὸν δὲ τὸ λόγο εἶχαν λάβεi σχετικῶς αὐστηρὰ μέτρα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μέτρα αὐτὰ ἦταν νὰ ἀποκλείσων ἀπὸ τὴν τελεστὴ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ ἐμπόδισων νὰ παρασταθῶν στὴ θυσία. Καὶ δὲν εἶχαν ἀδικ. Το μικρὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν τόσο... σοβαρά, ὅπως αὐτοὶ...

Ἔτσι ἡ τελεστὴ ἀρχίσε «κατ' εὐχὴν»... Ἐξάρνα ὅμως, καθὼς προχωροῦσε κανονικά, ἀνακαλύφθη μὴ τοῦρα ἕνα μικρὸ παιδάκι, πού εἶχε κωδὴ καὶ ἀνακατετὴ μέσα στὸ πλῆθος, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ κανεὶς, παρὰ τὴν αὐστηρὴ διαταγὴ τῆς πολιτείας.

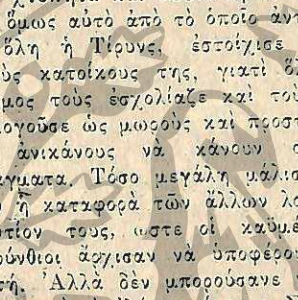
Οἱ φτωχοὶ Τίρυνθιοι ταραχτήκαν καὶ πολὺ δικαίως, ἀπὸ τὴν παρουσίᾳ τοῦ ἀναστατάσθησαν, θυμωσαν καὶ ἀρχίσαν νὰ τὸ διώκουν μὲ βοή καὶ μὴ κατάρες.

Ὁ μικρὸς ὅμως διαβολικός, βλέποντας ὅλον ἐκεῖνον τὸν σοβαρὸ κόσμο νὰ ρίχνεται ἐναντίον του καὶ μὴ γνωρίζοντας τί συμβαίνει, κατὰπληκτος στάθηκε καὶ φώναξε:

—Μὰ τί πάθατε λοιπόν; Φοβερὴ κατε μῆπως σὰς κλέψω... τὸν ταῦρο;

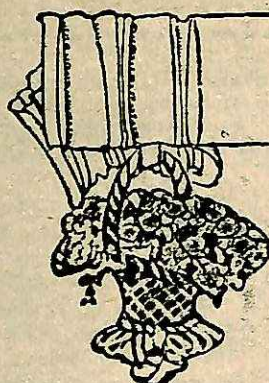
Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ παιδιοῦ, ὅλοι οἱ Τίρυνθιοι ἐσπασαν ἀμέσως σὲ γέλια παταγώδη καὶ πιασμοδικὰ, πού ἀντήχησαν ἀπὸ τὴ μὴ ἀκρὴ τῆς πομπῆς ὡς τὴν ἄλλη.

Ἔτσι τὸ εὐφρολόγημα αὐτὸ ἔκανε πᾶσι δὲν παντός, δυστυχῆς τοὺς κατοίκους τῆς Τίρυνθος.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Θεέ μου, ανέκραξε η 'Ελένη με φόβο. Κι' αν τύχαινε νάρθη αυτή τη στιγμή ο μισητός εκείνος άνθρωπος και μιά κρατούσε εδώ με τη θία;

—Μη φοβάσαι, 'Ελένη, είτε ήσυχια ο Γάστων. Όσο είμαι εδώ μαζί σου, δεν έχεις να πάθης τίποτα από κανέναν.

—Αχ, δυστυχία μου! εξακολούθησε εκείνη. Κ' εγώ που νόμιζα πως είχα βρή, επί τέλους, τον πατέρα μου, γι' να με προστατεύει και να μ' αγαπά!

—Τώρα μάλιστα που θα μείνης τ' σως εντελώς μόνη στον κόσμο, της είπε ο Γάστων αποκαλύπτοντας έτσι 'ε να μέρος του μυστικού του.

—Τί έννοεις; αυτό, φίλε μου; 'Εξηγήσου, σε παρακαλώ, του είπες τρο μαγμένη η 'Ελένη.

—Τίποτε, τίποτε... αποκρίθηκε 'ε κείνος προσπαθώντας να την καθησυχάσει. Αυτά τα λόγια μου φάνηκαν απ' το στόμα έτσι, χωρίς να το θέλω. Μείνε ήσυχη.

—Γάστων, γιατί μου κρούεις τί μυστικά σου; Προβέβαια να σε χάσω και σένα ταύτοχρονα με τον πατέρα μου;

—Μόνον αν πεθάνω θα με χάσεις 'Ελένη.

—Α! το κατάλαβα τώρα. Προδόθηκες μόνος σου, Γάστων. Φαίνεται ότι διατρέχεις τον κίνδυνο να φονευθής και γι' αυτό μου τα λές αυτά. Υποπτεύομαι ότι σε κατέχει κάποια φιλοδοξία, η οποία είναι ισχυρότερη απ' τον έρωτά σου. Γάστων, γιατί δεν μιλάς; 'Η σιωπή σου μου απαραξίζει την καρδιά.

—Δεν είναι τίποτε, 'Ελένη μου, σοφίζομαι. Νομίζεις ότι δεν είναι άρρετι θλίψη για μένα να σε βλέπω μόνη και απροστάτευτη μέσα σ' αυτό το αίσχρ' σπίτι χωρίς να μπορώ να σε προσφυλάξω; Στη Βρετανία θα ήσαν έτοιμοι να σε υπερασπίσουν διάδοχοι; τουλάχιστο φίλοι μου, έδω όμως δεν υπάρχει κανένας. Είμαι μόνος, καθώς βλέπεις.

—Αυτό είναι που σε άνησυχεί, Γάστων;

—Και δεν το θεωρείς άρρετό;

—Τότε δε φεύγομαι την ίδια στιγμή απ' αυτό το σπίτι. 'Ελα, λοιπόν, τι καθύμιστε; 'Ας απομακρυνθούμε γρήγορα απ' αυτούς τους ανθρώπους που μιά κατασκοπεύουν κι' αυτή την αίσχρη γυναίκα που θέλει την καταστροφή μου.

Τα μάτια του Γάστωνος άστραφαν από χαρά, άλλ' άμέσως σχεδόν πήραν έκρησαι λυπημένη.

—Δεν είμαι η γυναίκα σου, Γά-

στων; του είπε η 'Ελένη σφίγγοντάς τον στο χέρι δυνατά και κοιτάζοντάς τον στο πρόσωπο. Γιατί διατάξεις να φύγουμε;

—Σε ποιόν όμως να σ' εμπιστευθώ, ύστερ' απ' τη φυγή; ρώτησε ο Γάστων με παράπονο.

—Εγώ δεν ξέρω κανένα στον κόσμο εκτός από σένα μονάχα. Δυστιςτώ προς όλους και μόνο στον έρωτά σου έχω εμπιστοσύνη, αποκρίθηκε η 'Ελένη.

Η καρδιά του Γάστωνος σπάρωσε απ' τον πόνο. Βοισκόταν σε μιά τρομερή άμηχανία και δεν εύρισκε τρόπο να της εξηγήσει.

—Γιά σκέψου καλύτερα, 'Ελένη, της είπε σε λίγο. Αν ο άνθρωπος αυτός είναι πραγματικά πατέρας σου και η ύποψή μας μιά άπατη;

—Μα ξέχασες κιόλας πως εσύ ο ίδιος μου συνέστησες να μην του έχω εμπιστοσύνη;

—Ναί, 'Ελένη, έχεις δίκιο, είπε 'ε νέος ζωηρά. Έμπαρ, λοιπόν, 'ε φύγοιμε.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

—Δεν θέλω να σε ρωτήσω σε ποιά μέρος θα μ' πάς, είπε η 'Ελένη, άρχει να το ξέρεις εσύ μόνος σου. 'Ορκίζομαι.

νε μου...

—Σ' ευχαριστώ πολύ, 'Ελένη, και σε βεβαιώνω ότι δεν θα φανώ κατώτερος της εμπιστοσύνης και της άγάπης σου. Τώρα θα σε άδηγησω σ' σπίτι ενός ανθρώπου, ο οποίος, αν παρουσιαστή ανάγκη, θα σε υπερασπίσει και θα ανακληρώσει τον πατέρα που έχασες.

—Και ποιός είναι αυτός, Γάστων; Σέ ρωτώ από περιέργεια, μη νομίζεις ότι δυσπιστώ στην έκλογή σου.

—Είναι κάποιος που τίποτε δεν μπορεί να μου άνηθή και που η τύχη τον εξαρτάται από τη δική μου.

—Τα λόγια σου, Γάστων, είναι μυστηριώδη και με κάνουν να φοβόμην για το μέλλον.

—Αυτό είναι το τελευταίο μυστικό μου, 'Ελένη. Σου υπόσχομαι ότι σε λίγο θα μάθεις όλα τα σχετικά της ζωής μου.

—Ευχαριστώ, Γάστων. Και τώρα τι προτιμώ;

—'Ελα λοιπόν να φύγοιμε.

Η 'Ελένη στηρίχθηκε στο μπαρτάσο του νέου και βγήκαν μαζί απ' το δωμάτιο. 'Εκείνη τη στιγμή η κυρία Δερός έτελειωσε κάποιο γράμμα και μύ-

—'Ελα, αγαπημένη μου, πάμε.

—Μη λησμονήσεις, είπε ξανά η 'Ελένη στην κυρία Δερός, να πητε στον κύριό σας ότι άκριβώς σας είπα.

Και άφ'όπου στηρίχθηκε στο μπαρτάσο του Γάστωνος, κατακόκκινη από υπεργάμεια και χαρά, λυγρή σαν άρχαία άμαζόνα, διέταξε ν' άνοιξουν τη θύρα της έξοδου. Ο ύπηρέτης έσπευσε άμέσως έντρομος να εκτελέσει την προσταγή της, κι' ο Γάστων μαζί με την 'Ελένη βγήκαν στο δρόμο.

Βλέποντας όμως ο νέος πως έτοιμάζονταν να τους πάρουν από πίσω, προχώρησε μερικά βήματα προς την πόρτα και φώναξε δυνατά για να τον άκούσουν όλοι όσοι στεκόταν άρ μέσας:

—'Αν τοιμήση να βγή κανείς, θα καταφύγω στην άστυνομία και θα ζητήσω την προστασία του νόμου. Τό νοι σας, λοιπόν!...

Η κυρία Δερός, νομίζοντας ότι ο Γάστων έγνώριζε το μυστικό, φοβήθηκε μήπως γίνη κανένα σκάνδαλο ν' έπροσέτρεξε να σιωπήσει. Κλείστηκε λοιπόν στο σπίτι με όλο το ύπηρετικό προσωπικό. Δεν μπορούσε άκόμα να εξηγήσει το χαρακτήρα αυτής της κοπέλλας που άνησυχούσε τα πάντα γι' αιά ιδιοτροπία της. Εφύρισκε ότι δεν είχε καμιά διαφορά από τις άλλες άδελφές της ως προς την ισχυρογνωμοσύνη.

Σε λίγες στιγμές το άμάξι που είχε φέρει ως εκεί το Γάστωνα, τους πήρε και τους δυο μαζί και χάθηκε στο βάθος του δρόμου...

(Άκολουθεί)

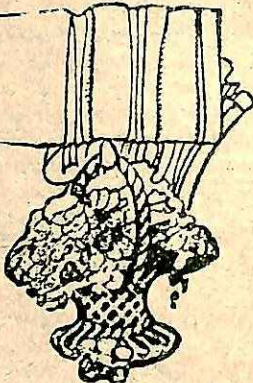
(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

πητε ότι, με όλη την άφελιά μου, άντιλήφθηκα την παγίδα και φεύγω. Και αν βελήση να με καταδιώξη, πρέπει να γνωρίζη ότι θα βρή κοντά μου ένα γενναίο υπερασπιστή. Χαιρετε, κυρία!

—Δεν θα φύγετε, δεσποινίς; φώναξε έπιτακτικά η κυρία Δερός. Στην άνάγκη θα σας κρατήσω με το σταυρό...

—Δοκιμάστε λοιπόν! είπε η 'Ελένη με άγέροχο ύφος.

—Πού είστε, Πιζάρ, Κουτσογιάν; Έλάτε εδώ γρήγορα!...

Οι ύπηρέται έτρεξαν άμέσως.

—'Οποιος τοιμήση να μου κλείση τη θύρα, θα πέση νεκρός, είπε ξηρά ο Γάστων βγάζοντας το ξίφος του.

Κ' έπειτα, γυρίζοντας προς την 'Ελένη, πρόσθεσε:

—'Ελα, αγαπημένη μου, πάμε.

—Μη λησμονήσεις, είπε ξανά η 'Ελένη στην κυρία Δερός, να πητε στον κύριό σας ότι άκριβώς σας είπα.

Και άφ'όπου στηρίχθηκε στο μπαρτάσο του Γάστωνος, κατακόκκινη από υπεργάμεια και χαρά, λυγρή σαν άρχαία άμαζόνα, διέταξε ν' άνοιξουν τη θύρα της έξοδου. Ο ύπηρέτης έσπευσε άμέσως έντρομος να εκτελέσει την προσταγή της, κι' ο Γάστων μαζί με την 'Ελένη βγήκαν στο δρόμο.

Βλέποντας όμως ο νέος πως έτοιμάζονταν να τους πάρουν από πίσω, προχώρησε μερικά βήματα προς την πόρτα και φώναξε δυνατά για να τον άκούσουν όλοι όσοι στεκόταν άρ μέσας:

—'Αν τοιμήση να βγή κανείς, θα καταφύγω στην άστυνομία και θα ζητήσω την προστασία του νόμου. Τό νοι σας, λοιπόν!...

Η κυρία Δερός, νομίζοντας ότι ο Γάστων έγνώριζε το μυστικό, φοβήθηκε μήπως γίνη κανένα σκάνδαλο ν' έπροσέτρεξε να σιωπήσει. Κλείστηκε λοιπόν στο σπίτι με όλο το ύπηρετικό προσωπικό. Δεν μπορούσε άκόμα να εξηγήσει το χαρακτήρα αυτής της κοπέλλας που άνησυχούσε τα πάντα γι' αιά ιδιοτροπία της. Εφύρισκε ότι δεν είχε καμιά διαφορά από τις άλλες άδελφές της ως προς την ισχυρογνωμοσύνη.

Σε λίγες στιγμές το άμάξι που είχε φέρει ως εκεί το Γάστωνα, τους πήρε και τους δυο μαζί και χάθηκε στο βάθος του δρόμου...

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

ΕΝΑΣ ΚΚΙΝΩΝΙΚΟΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΗΣ

ΓΡΑΚΧΟΣ ΜΠΑΜΠΕΦ

Το φερελογικό σύστημα και η διαγωγή των γαιών. Η μετεπαναστατική περίοδος. Η «Εφημερίς της Ήλεις» του Ήλεις. Ο περιεργς τρέπς με τέν όποιον έγραφε ο Μπαμπέφ. Αί ύβρεις του κατά του Διευθυντήριου. Τα περνα άρέα του. Ο «Σύλλογος τών Ήλων». Η συνεννάσια, κλπ.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως κατά τις παραμονές της Γαλλικής 'Επαναστάσεως ο Μπαμπέφ άρχισε να παρουσιάζεται ως κοινωνικός μεταρρυθμιστής. Κατ' άρχάς ανέπτυξε πως μπορούσε να μεταρρυθμισθ' το φερελογικό σύστημα. Η τροποποίησις που έπρότεινε ήσαν σωστές, γιατί το φερελογικό σύστημα που ήσαν τότε ήταν τρομερά υπερδεμένο και μεροληπτικό. Κανείς δεν ήξερε τί έπρεπε να πληρώσει και έλοι πληρώναν στα κουτούρια. Οι εισπρακτορες τών φόρων, έξ άλλου, ήσαν τρομερές μάστιγες για το λαό.

Μετά το φερελογικό σύστημα ο Μπαμπέφ πάλι με το μοίρασμα της γής. Άρχισε δηλαδή να κηρύττει ότι ένας μόνο τρόπος υπήρχε για να γίνουν όλοι εύτυχοι: Να μοιρασθ' όλη η γή της Γαλλίας σε όλους τους Γάλλους, σε ίσα κομμάτια! Τό πράγμα αυτό κατά τη γνώμη του ήταν άπλοστο. Και ίδου πως: Η έκταση της Γαλλίας ήταν 66 εκατομμύρια έκταρια και ο πληθυσμός της 24 εκατομμύρια, διηρημένος σε 6 εκατομμύρια οικογένειες. Έ! λοιπόν, το 66 δια το 6 κάνει 11. Κατά συνέπεια, κάθε οικογένεια θα έπαιρνε 11 έκταρια γής στο μερίδι της!

Δεν συλλογιζόταν όμως ο Μπαμπέφ ότι η μοιρασιά αυτή ήταν άπραγματοποίητη για τόν άπλοστο λόγο ότι η γή της Γαλλίας, όπως και όλοι των άλλων χωρών, είναι άλλος άγονη και άλλου εύφορη, άλλου όρεινη και άλλου πεδινή και ότι, φυσικά, η διανομή ήταν άδύνατο να γίνη δικαία.

Η μεγάλη μεταρρυθμιστική όμως δράσις του Μπαμπέφ άρχισε μετά την 'Επανάστασι, μετά την πτώσι του Ροβεσπιέρου, όταν δηλαδή τα πολιτικά μίση έκτάσαν και την έξουσία ανέλαβε το Διευθυντήριο. Όλη η Γαλλία ανέπνευε ελευθερία τότε, ύστερ' από τόν εριάλτη της Τρομοκρατίας, και, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιστάσεις, έλοι το εσαν ρίξει στο γλέντι. Οι νέεπλοτοι εκυριρχούσαν παντού και είχαν άντικαταστήσει στην πολυτέλεια και τη σπατάλη τους παληρούς άριστοκράτες.

Στην άτμόσφαιρα αυτή του γλεντιού και της κραυγής άρχισε ο Μπαμπέφ το μεταρρυθμιστικό του κήρυγμα.

Τις ήμέρες εκείνες το Διευθυντήριο, έπειδή έκανε όλο και περισσότερο έδαφος, περιώρισε την ελευθερία του Τύπου. Ο Μπαμπέφ άμέσως έσπευσε να διακηρυχθ' η, με μία εφημερίδα την όποιαν εξέδωσε ειδικώς για το σκοπό αυτό και την όποιαν ώνόμασε «Εφημερίδα της 'Ελευθερίας του Τύπου».

«Ποιός θα τοιμήση — έγραφε τότε μεταξύ τών άλλων ο Μπαμπέφ στην εφημερίδα του — να π' στο λαό:

«Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο πως κατά τις παραμονές της Γαλλικής 'Επαναστάσεως ο Μπαμπέφ άρχισε να παρουσιάζεται ως κοινωνικός μεταρρυθμιστής. Κατ' άρχάς ανέπτυξε πως μπορούσε να μεταρρυθμισθ' το φερελογικό σύστημα. Η τροποποίησις που έπρότεινε ήσαν σωστές, γιατί το φερελογικό σύστημα που ήσαν τότε ήταν τρομερά υπερδεμένο και μεροληπτικό. Κανείς δεν ήξερε τί έπρεπε να πληρώσει και έλοι πληρώναν στα κουτούρια. Οι εισπρακτορες τών φόρων, έξ άλλου, ήσαν τρομερές μάστιγες για το λαό.

Μετά το φερελογικό σύστημα ο Μπαμπέφ πάλι με το μοίρασμα της γής. Άρχισε δηλαδή να κηρύττει ότι ένας μόνο τρόπος υπήρχε για να γίνουν όλοι εύτυχοι: Να μοιρασθ' όλη η γή της Γαλλίας σε όλους τους Γάλλους, σε ίσα κομμάτια! Τό πράγμα αυτό κατά τη γνώμη του ήταν άπλοστο. Και ίδου πως: Η έκταση της Γαλλίας ήταν 66 εκατομμύρια έκταρια και ο πληθυσμός της 24 εκατομμύρια, διηρημένος σε 6 εκατομμύρια οικογένειες. Έ! λοιπόν, το 66 δια το 6 κάνει 11. Κατά συνέπεια, κάθε οικογένεια θα έπαιρνε 11 έκταρια γής στο μερίδι της!

Δεν συλλογιζόταν όμως ο Μπαμπέφ ότι η μοιρασιά αυτή ήταν άπραγματοποίητη για τόν άπλοστο λόγο ότι η γή της Γαλλίας, όπως και όλοι των άλλων χωρών, είναι άλλος άγονη και άλλου εύφορη, άλλου όρεινη και άλλου πεδινή και ότι, φυσικά, η διανομή ήταν άδύνατο να γίνη δικαία.

Η μεγάλη μεταρρυθμιστική όμως δράσις του Μπαμπέφ άρχισε μετά την 'Επανάστασι, μετά την πτώσι του Ροβεσπιέρου, όταν δηλαδή τα πολιτικά μίση έκτάσαν και την έξουσία ανέλαβε το Διευθυντήριο. Όλη η Γαλλία ανέπνευε ελευθερία τότε, ύστερ' από τόν εριάλτη της Τρομοκρατίας, και, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιστάσεις, έλοι το εσαν ρίξει στο γλέντι. Οι νέεπλοτοι εκυριρχούσαν παντού και είχαν άντικαταστήσει στην πολυτέλεια και τη σπατάλη τους παληρούς άριστοκράτες.

Στην άτμόσφαιρα αυτή του γλεντιού και της κραυγής άρχισε ο Μπαμπέφ το μεταρρυθμιστικό του κήρυγμα.

Τις ήμέρες εκείνες το Διευθυντήριο, έπειδή έκανε όλο και περισσότερο έδαφος, περιώρισε την ελευθερία του Τύπου. Ο Μπαμπέφ άμέσως έσπευσε να διακηρυχθ' η, με μία εφημερίδα την όποιαν εξέδωσε ειδικώς για το σκοπό αυτό και την όποιαν ώνόμασε «Εφημερίδα της 'Ελευθερίας του Τύπου».

«Ποιός θα τοιμήση — έγραφε τότε μεταξύ τών άλλων ο Μπαμπέφ στην εφημερίδα του — να π' στο λαό:

«Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο πως κατά τις παραμονές της Γαλλικής 'Επαναστάσεως ο Μπαμπέφ άρχισε να παρουσιάζεται ως κοινωνικός μεταρρυθμιστής. Κατ' άρχάς ανέπτυξε πως μπορούσε να μεταρρυθμισθ' το φερελογικό σύστημα. Η τροποποίησις που έπρότεινε ήσαν σωστές, γιατί το φερελογικό σύστημα που ήσαν τότε ήταν τρομερά υπερδεμένο και μεροληπτικό. Κανείς δεν ήξερε τί έπρεπε να πληρώσει και έλοι πληρώναν στα κουτούρια. Οι εισπρακτορες τών φόρων, έξ άλλου, ήσαν τρομερές μάστιγες για το λαό.

Μετά το φερελογικό σύστημα ο Μπαμπέφ πάλι με το μοίρασμα της γής. Άρχισε δηλαδή να κηρύττει ότι ένας μόνο τρόπος υπήρχε για να γίνουν όλοι εύτυχοι: Να μοιρασθ' όλη η γή της Γαλλίας σε όλους τους Γάλλους, σε ίσα κομμάτια! Τό πράγμα αυτό κατά τη γνώμη του ήταν άπλοστο. Και ίδου πως: Η έκταση της Γαλλίας ήταν 66 εκατομμύρια έκταρια και ο πληθυσμός της 24 εκατομμύρια, διηρημένος σε 6 εκατομμύρια οικογένειες. Έ! λοιπόν, το 66 δια το 6 κάνει 11. Κατά συνέπεια, κάθε οικογένεια θα έπαιρνε 11 έκταρια γής στο μερίδι της!

Δεν συλλογιζόταν όμως ο Μπαμπέφ ότι η μοιρασιά αυτή ήταν άπραγματοποίητη για τόν άπλοστο λόγο ότι η γή της Γαλλίας, όπως και όλοι των άλλων χωρών, είναι άλλος άγονη και άλλου εύφορη, άλλου όρεινη και άλλου πεδινή και ότι, φυσικά, η διανομή ήταν άδύνατο να γίνη δικαία.

Η μεγάλη μεταρρυθμιστική όμως δράσις του Μπαμπέφ άρχισε μετά την 'Επανάστασι, μετά την πτώσι του Ροβεσπιέρου, όταν δηλαδή τα πολιτικά μίση έκτάσαν και την έξουσία ανέλαβε το Διευθυντήριο. Όλη η Γαλλία ανέπνευε ελευθερία τότε, ύστερ' από τόν εριάλτη της Τρομοκρατίας, και, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιστάσεις, έλοι το εσαν ρίξει στο γλέντι. Οι νέεπλοτοι εκυριρχούσαν παντού και είχαν άντικαταστήσει στην πολυτέλεια και τη σπατάλη τους παληρούς άριστοκράτες.

«Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο πως κατά τις παραμονές της Γαλλικής 'Επαναστάσεως ο Μπαμπέφ άρχισε να παρουσιάζεται ως κοινωνικός μεταρρυθμιστής. Κατ' άρχάς ανέπτυξε πως μπορούσε να μεταρρυθμισθ' το φερελογικό σύστημα. Η τροποποίησις που έπρότεινε ήσαν σωστές, γιατί το φερελογικό σύστημα που ήσαν τότε ήταν τρομερά υπερδεμένο και μεροληπτικό. Κανείς δεν ήξερε τί έπρεπε να πληρώσει και έλοι πληρώναν στα κουτούρια. Οι εισπρακτορες τών φόρων, έξ άλλου, ήσαν τρομερές μάστιγες για το λαό.

Μετά το φερελογικό σύστημα ο Μπαμπέφ πάλι με το μοίρασμα της γής. Άρχισε δηλαδή να κηρύττει ότι ένας μόνο τρόπος υπήρχε για να γίνουν όλοι εύτυχοι: Να μοιρασθ' όλη η γή της Γαλλίας σε όλους τους Γάλλους, σε ίσα κομμάτια! Τό πράγμα αυτό κατά τη γνώμη του ήταν άπλοστο. Και ίδου πως: Η έκταση της Γαλλίας ήταν 66 εκατομμύρια έκταρια και ο πληθυσμός της 24 εκατομμύρια, διηρημένος σε 6 εκατομμύρια οικογένειες. Έ! λοιπόν, το 66 δια το 6 κάνει 11. Κατά συνέπεια, κάθε οικογένεια θα έπαιρνε 11 έκταρια γής στο μερίδι της!

Δεν συλλογιζόταν όμως ο Μπαμπέφ ότι η μοιρασιά αυτή ήταν άπραγματοποίητη για τόν άπλοστο λόγο ότι η γή της Γαλλίας, όπως και όλοι των άλλων χωρών, είναι άλλος άγονη και άλλου εύφορη, άλλου όρεινη και άλλου πεδινή και ότι, φυσικά, η διανομή ήταν άδύνατο να γίνη δικαία.

Η μεγάλη μεταρρυθμιστική όμως δράσις του Μπαμπέφ άρχισε μετά την 'Επανάστασι, μετά την πτώσι του Ροβεσπιέρου, όταν δηλαδή τα πολιτικά μίση έκτάσαν και την έξουσία ανέλαβε το Διευθυντήριο. Όλη η Γαλλία ανέπνευε ελευθερία τότε, ύστερ' από τόν εριάλτη της Τρομοκρατίας, και, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιστάσεις, έλοι το εσαν ρίξει στο γλέντι. Οι νέεπλοτοι εκυριρχούσαν παντού και είχαν άντικαταστήσει στην πολυτέλεια και τη σπατάλη τους παληρούς άριστοκράτες.

Στην άτμόσφαιρα αυτή του γλεντιού και της κραυγής άρχισε ο Μπαμπέφ το μεταρρυθμιστικό του κήρυγμα.

Τις ήμέρες εκείνες το Διευθυντήριο, έπειδή έκανε όλο και περισσότερο έδαφος, περιώρισε την ελευθερία του Τύπου. Ο Μπαμπέφ άμέσως έσπευσε να διακηρυχθ' η, με μία εφημερίδα την όποιαν εξέδωσε ειδικώς για το σκοπό αυτό και την όποιαν ώνόμασε «Εφημερίδα της 'Ελευθερίας του Τύπου».

«Ποιός θα τοιμήση — έγραφε τότε μεταξύ τών άλλων ο Μπαμπέφ στην εφημερίδα του — να π' στο λαό:

«Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο πως κατά τις παραμονές της Γαλλικής 'Επαναστάσεως ο Μπαμπέφ άρχισε να παρουσιάζεται ως κοινωνικός μεταρρυθμιστής. Κατ' άρχάς ανέπτυξε πως μπορούσε να μεταρρυθμισθ' το φερελογικό σύστημα. Η τροποποίησις που έπρότεινε ήσαν σωστές, γιατί το φερελογικό σύστημα που ήσαν τότε ήταν τρομερά υπερδεμένο και μεροληπτικό. Κανείς δεν ήξερε τί έπρεπε να πληρώσει και έλοι πληρώναν στα κουτούρια. Οι εισπρακτορες τών φόρων, έξ άλλου, ήσαν τρομερές μάστιγες για το λαό.

Μετά το φερελογικό σύστημα ο Μπαμπέφ πάλι με το μοίρασμα της γής. Άρχισε δηλαδή να κηρύττει ότι ένας μόνο τρόπος υπήρχε για να γίνουν όλοι εύτυχοι: Να μοιρασθ' όλη η γή της Γαλλίας σε όλους τους Γάλλους, σε ίσα κομμάτια! Τό πράγμα αυτό κατά τη γνώμη του ήταν άπλοστο. Και ίδου πως: Η έκταση της Γαλλίας ήταν 66 εκατομμύρια έκταρια και ο πληθυσμός της 24 εκατομμύρια, διηρημένος σε 6 εκατομμύρια οικογένειες. Έ! λοιπόν, το 66 δια το 6 κάνει 11. Κατά συνέπεια, κάθε οικογένεια θα έπαιρνε 11 έκταρια γής στο μερίδι της!

Δεν συλλογιζόταν όμως ο Μπαμπέφ ότι η μοιρασιά αυτή ήταν άπραγματοποίητη για τόν άπλοστο λόγο ότι η γή της Γαλλίας, όπως και όλοι των άλλων χωρών, είναι άλλος άγονη και άλλου εύφορη, άλλου όρεινη και άλλου πεδινή και ότι, φυσικά, η διανομή ήταν άδύνατο να γίνη δικαία.

Η μεγάλη μεταρρυθμιστική όμως δράσις του Μπαμπέφ άρχισε μετά την 'Επανάστασι, μετά την πτώσι του Ροβεσπιέρου, όταν δηλαδή τα πολιτικά μίση έκτάσαν και την έξουσία ανέλαβε το Διευθυντήριο. Όλη η Γαλλία ανέπνευε ελευθερία τότε, ύστερ' από τόν εριάλτη της Τρομοκρατίας, και, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιστάσεις, έλοι το εσαν ρίξει στο γλέντι. Οι νέεπλοτοι εκυριρχούσαν παντού και είχαν άντικαταστήσει στην πολυτέλεια και τη σπατάλη τους παληρούς άριστοκράτες.

Στην άτμόσφαιρα αυτή του γλεντιού και της κραυγής άρχισε ο Μπαμπέφ το μεταρρυθμιστικό του κήρυγμα.

Τις ήμέρες εκείνες το Διευθυντήριο, έπειδή έκανε όλο και περισσότερο έδαφος, περιώρισε την ελευθερία του Τύπου. Ο Μπαμπέφ άμέσως έσπευσε να διακηρυχθ' η, με μία εφημερίδα την όποιαν εξέδωσε ειδικώς για το σκοπό αυτό και την όποιαν ώνόμασε «Εφημερίδα της 'Ελευθερίας του Τύπου».

«Ποιός θα τοιμήση — έγραφε τότε μεταξύ τών άλλων ο Μπαμπέφ στην εφημερίδα του — να π' στο λαό:

«Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο πως κατά τις παραμονές της Γαλλικής 'Επαναστάσεως ο Μπαμπέφ άρχισε να παρουσιάζεται ως κοινωνικός μεταρρυθμιστής. Κατ' άρχάς ανέπτυξε πως μπορούσε να μεταρρυθμισθ' το

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ

ΤΟΥ ARMAND CHARPENTIER

Έχουν περάσει παραπάνω από πέντε χρόνια από τότε που ξεκίνησα για πρώτη φορά στη ζωή μου όπιο. Την εποχή αυτή μόλις είχα γυρίσει από την Ανατολή, όπου είχα πάει αφήνοντας στη Γαλλία την πολυγαλή-μένη μου γυναίκα, που μόλις πρό-βλεπε την είχα παντρευτεί. Ο αποχωρισμός αυτός μου είχε στοιχίσει πολύ, αλλά δεν μπορούσα και να τον αποφύγω. Έτσι είχα μείνει μακριά από τη γυναίκα μου, όπως σάς είπα, περισσότερο από δυό χρόνια. Στη μακρινή μου όμως εξορία ζούσα πάντοτε με την ανάμνησή της, με την ανάμνηση του πλάσματος αυτού που αγαπούσα. Ένα θεμιτό, φλογερότατο έρωτα.

Επί τέλους όμως είχε φτάσει η ευλογημένη ώρα του χωρισμού. Ένα άμορφο ανοιξιάτικο απόγευμα αποιδάστηκα στην Τουλόν, όπου με περίμενε η γυναίκα μου. Είπε αδύνατο να φαντασθώ τη χαρά μου. Ήμουν τόσο ευτυχισμένος, τόσο μεθυσμένος από τη χαρά της επιστροφής, ώστε, καθώς γέμιζα τη γυναίκα μου από φιλιά, δεν έπρόσεξα καθόλου το πρόσωπό της, την έκφρασή του. Μονάχα την ώρα που περπατούσαμε το δρόμο στον κήπο, παρετήρησα ότι η Μάρθα μου, την οποία κρατούσα τρυφερά από τη μέση, είχε αλλάξει κατά το διάστημα της απουσίας μου. Και όμως, στους τρόπους της, στις κινήσεις της, έμενε η ίδια πάντοτε, η ίδια τρυφερότητα, με το πάθος εκείνο που με σκλάβωνε. Κάτι μου έφαινε τώρα το βλέμμα της και καταλάβαινα ότι η Μάρθα ανέφευγε επίμονα τα βλέμματά μου.

Η καρδιάς μας δεν συνεννοούντο, δεν κρυφομιλούσαν πειρά, όπως πρώτα. Κάτι τις χώριζε, κάτι τις απομάκρυνε τη μια από την άλλη... Οφείλω εν τούτοις να σάς πω ότι καμιά ύποψια δεν μου είχε περάσει από το νου για την εντιμότητα της Μάρθας. Όπως ξέρετε, είχαμε παντρευτεί από έρωτα.

Ένα βράδυ λοιπόν, καθώς καθόμασταν σε ένα εξοχικό πάρκο, έπειτα από πολλούς διαταγμούς, την έρωτησα, προσπαθώντας να καταστήσω τον τόνο της φωνής μου όσο το δυνατόν φαιστικότερο.

— Αγαπητή μου Μάρθα, παρετήρησα ένα πράγμα σε σένα: ότι δεν είσαι η ίδια, ότι έχεις αλλάξει πολύ από τον καιρό που έφυγα...

Η Μάρθα, ακούγοντας τα λόγια μου αυτά, σηκώθηκε από τον πάγκο όπου καθόμασταν με τρόμο κι έκανε να φύγει. Άμέσως όμως γύρισε, έπεσε στα πόδια μου κι' αναλύθηκε σε δάκρυα... Την πήρα τότε στην αγκαλιά μου, τη φίλησα γλυκά στο στόμα και προσπάθησα με κάθε τρόπο να την καθησυχάσω.

Μά του κάκου!

Με λυγμούς και δάκρυα τότε μου ομολόγησε τη σκληρή, την αδυσώπητη αλήθεια, ενώ εγώ ένιωθα τα λόγια της να μου τρυπούν σαν μαχαίρες την καρδιά μου.

Μου είπε ότι, αφού με περίμενε μάταια δολιχέρους μήνες, είχε αποφασίσει να συγγράφει κάτι που έπρεπε να γνωρίσει σε κάποιο σπίτι, και άφησε τον εαυτό της να παρασυρθεί. Η σχέσεις τους ωστόσο δεν διήρκεσαν πολύ. Ο συγγραφέας, έπειτα από λίγες μέρες έφυγε σε μακρινό ταξίδι.

Είπε βέβαια ότι δεν θα έμαθαινα ποτέ αυτό το θλιβερό περιστατικό, αν δεν μου το ομολογούσε η ίδια η γυναίκα μου. Η ελπίδα της Μάρθας ήταν παρομιώδης, και δεν κατόρθωσε ούτε σε μία τέτοια περίπτωση να κρατήσει μυστικό το σφάλμα της.

Επέτρεσα μια νύχτα αγωνίας και

θα, συναισθηματική την ενοχή της και νοιώθοντας φοβιστές τρέψες για τη διαγωγή της υπέταξα μου, θεωρούσε ποταπό, χυδαίο να ξαναγίνει πάλι δική μου, μιά κι' είχε δώσει δολιχέρη την καρδιά της στον άλλον.

Αυτό με σπάρταζε κυριολεκτικά, γιατί καταλάβαινα ότι η γυναίκα μου δεν είχε δώσει το σώμα της μόνο σ' αυτόν, αλλά κάτι περισσότερο — την ψυχή της δολιχέρη.

Δεν φαντάζεστε πόσο αδυνηρό, πόσο μαρτυρικό ήταν για μένα να' αγαπώ, να επιθυμώ τη γυναίκα μου, να περνάω όλο τον καιρό μαζί της, κι' ωστόσο να είμαι ξένος γι' αυτήν!

Καταλάβαινα ότι τίποτα πια δεν ήταν σε θέση να ενώσει όπως πρώτα τις ψυχές μας! Η συγγνώμη μου, η συναισθητική εκ μέρους της Μάρθας ότι ήταν ένα ποταπό, ανάξιο πλάσμα που με είχε προδώσει, με είχε απα-

να τα πάντα για να λησμονήσει, για να βρεθεί την ψυχική μου γαλήνη.

Τό όπιο τότε, το γλυκό αλλά τρομερό αυτό ναρκωτικό, μου προσέφερε τη λήθη και τη φρεναπάτη που ζητούσα.

Η γοητευτική μέθη του οπίου μας κρύβει την ασχημιά της ζωής και μάς περνά γλυκά στη σφαίρα του β-νέιρου. Αποναρκώνει το πνεύμα κι' αφίνει την ψυχή μας να πετάξει προς τον γαλανό αϊθέρα.

Στην αρχή, όταν πρωτοδοκίμασα αυτό το ναρκωτικό, μου φάνηκε πικρό, συχαμερό, έπειτα όμως, όταν το συνήθισα, το ευρίσκα θαυμάσιο.

Τό αποτέλεσμα ήταν να μου γίνι, έπειτα από λίγο καιρό, φοβερή έ-ξισ. Και τό φοβερότερο είναι ότι κατόρθωσα να παρυσώω και τη φτώχη Μάρθα, τό αδύνατο και ανεύθυνο αυτό πλάσμα.

Καπνίζουμε τώρα κι' οι δύο όπιο πέντε δολιχέρη χρόνια...

Η καρδιάς μας σ' αυτό τό διάστημα έχουν νεκρωθεί εντελώς. Δεν ζούμε πια παρά για τό όπιο. Εγώ είμαι τριανταέξη χρονών κι' αυτή είκοσι-χτώ. Ωστόσο είμαστε δύο γέροι, δύο ζωντανά πτώματα, δύο κουρέλλια που ένας κακός άνεμος σπρώχνει προς τον θάνατο, προς τό θάνατο...

Και μόνον όταν είμαστε βυθισμένοι μέσα στη γλυκύτατη νάρκη του οπίου, νοιώθουμε ότι είμαστε ζωντανοί...

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ

Ξέρετε πόσες απόπειρες έγιναν ώπου να ληθεί τη σημερινή μορφή του τό αεροπλάνου που διασχίζει χωρίς κανένα φόβο απέραντες εκτάσεις;

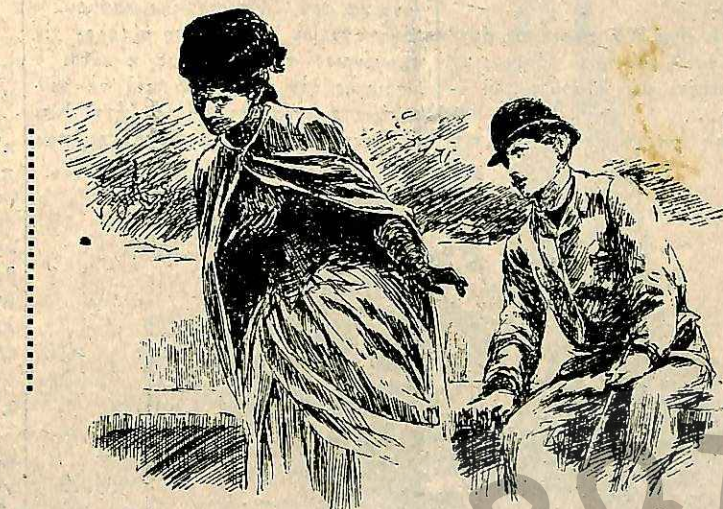
Η προσπάθεια προς κατασκευήν αεροστάτων, δια των οποίων θα καθίστατο δυνατή η κατάκτησις του αέρος, χρονολογούνται από παλαιστάτων χρόνων.

Στά 1678 κάποιος Γάλλος μηχανικός, ονομαζόμενος Βενιέρ, έφευξε ένα μηχανήμα με τό όποιο έλεγε πως θα μπορούσε να πετάξει σαν πουλί. Δυστυχώς όμως δεν κατόρθωσε να τό μετακινήσει από τη θέση του, παρ' όλες τις κινήσεις που έκανε. κι' έτσι τό τολμηρό σχέδιο δεν προχώρησε πέρα από τήν θεωρία.

Στά 1872 κάποιος Άλλος πάλι, ονοματι Βλανσάρ, κατασκεύασε ένα πλοίο με σκοπό να πετάξει στον αέρα, αλλά λόγω της έλλειψης της γής εστάθηκε αδύνατον να τό ανυψώσει.

Τό πρώτο σοβαρό πείραμα προς ανύψωσιν αεροστάτου με θερμόν αέρα, τό όποτον, αντίθετως προς τις προη-γούμενες απόπειρες, έστέφθη υπό έπιτυχίας, έγινε σάς 5 Ιουνίου 1783 υπό των Μοργολφιέρων. Στις 27 Αυγούστου μάλιστα τό ίδιο έταος οι δύο αυτοί αδελφοί κατόρθωσαν να ύψωθουν στον αέρα με αερόστατο, τό όποτον είχαν γεμίσει με ύδραγόνο.

Έκτοτε τό αεροστάτο έτελειοποιείτο διαρκώς κι' ενώ στην αρχή ήταν άκυσβόρητο, έπειτα έφάρετο προς ώρισμένην διεύθυνσι δια διαφόρων μηχανημάτων.

Σηκώθηκε με τρόμο από τον πάγκο που καθόμασταν κι' έκανε να φύγει

φρίκης, ενώ η Μάρθα κυλιόταν στα πόδια μου, έκλαιγε, δερνόμενη της καθ' όλο τό διάστημα της απουσίας μου, είχε σκοτώσει, είχε πνίξει για πάντα μέσα της τον έρωτα, τό όραίο, φλογερό εκείνο αίσθημα που μάς έθέρμαινε και μάς μεθούσε τα πρώτα χρόνια του γάμου μας.

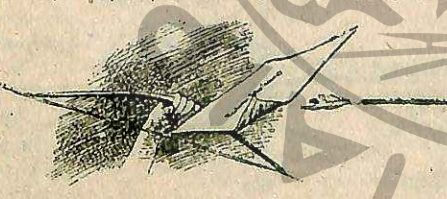
Έτσι τό χάσμα που είχε ανοιχτεί μεταξύ μας, μεγάλωνε ολοένα...

Τού κάκου προσπάθησα να ξυπνήσω μέσα της την αγάπη, την τρυφερότητα, τό πάθος! Τού κάκου προσπάθησα να της δώσω να καταλάβει ότι την εσυγχώρησα και ότι εξακολουθούσα ακόμη να την αγαπώ, ότι την αγαπούσα περισσότερο τώρα.

Κάθε προσπάθεια στάθηκε άνωφελι. Η Μάρθα ήτανε νεκρή για μένα! Δεν με φιλούσε πια, δεν μ' αγκαλιάζε, δεν έβλεπε στον ώμο μου να μου ψιθυρίσει λόγια γλυκά, όπως πρώτα, από φόβο μήπως δοκιμάσει την έκρη-

νη της δολιχέρης μου!

Υπέφερα τόσους μερά. Η έπι-λοτυπία και η αγωνία με συνέτριβαν, με έκλυδένιζαν ή μέρα με την ή-μέρα. Θα έδι-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ'. (ΑΡΙΘ 29)

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΟΥΔΑΣ

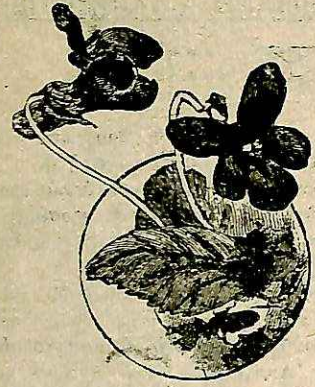
Τού Γερμανού ζωγράφου Α. ΦΟΝ ΖΟΥΝΙΟΥΣΚ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΟΙΤΕΧΝΑΙ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΑΡΤΙΝΙ

Όπου από παπᾶς γίνεται σπεχτιστή; κκι βιολιστής. Ό καλύτερος ξιφουλᾶς; τῆς Ἱταλίας. Ἡ ἄλλη-
πάλληλες ἐνεδρες. Τὸ τρυφερό του εἰδύλλιο. Ἡ πλαστογραφία καὶ ὁ γάμος. Ἡ τρομερὴ ἀποκάλυ-
ψις. Ἡ καταδίωξις τῶν πεθερικών. Δολοφονικὲς ἀπέπειρες καὶ συκοφαντίες. Στὸ μοναστήρι. Όπου
ὁ Ταρτίνι γοντεύει τοὺς πάντας. Ἡ δόξα καὶ ὁ θρίαμβος. κλπ.

Πολὺ λίγοι ἔχουν ἀκούσει τὸ ὄνο-
μα τοῦ Γκυζέπε Ταρτίνι καὶ ἀκό-
μη πολλοὶ λιγώτεροι ἔχουν τὴν δραμα-
τική καὶ γεμάτη περιπέτειες ζωὴ του.

Καὶ ὅμως ὁ Ταρτίνι ἦταν ὁ με-
γαλειότερος βιολιστὴς τοῦ 18ου αἰώ-
νος καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους
μουσικοσυνθέτες τῆς ἐποχῆς του.

Γεννήθηκε στίς 12 Αυγούστου 1692
στὴ μικρὴ Ἱταλικὴ πόλι Πιράνο,
κοντὰ στὴν Τεργέστη, ἀπὸ οἰκογέ-
νεια ἀρχοντική καὶ πλούσια. Ὁ πα-
τέρας αὐτοῦ ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια ἄ-
διαφοροῦσε γιὰ τοὺς τίτλους ἐνγε-
νείας τῆς οἰκογενείας του, ἐνδιαφερό-
μενος ἀποκλειστικῶς γιὰ τίς καλὰς
τέχνες καί, πρὸ πάντων, γιὰ τὴ μου-
σική. Οἱ γονεῖς του, πού τὸν προώ-
ριζαν γιὰ κληρικὸ, τὸν ἐβάλαν πρῶτα
σὲ μιὰ ἱερατικὴ σχολὴ καὶ ἔπειτα, ὅ-
ταν τελείωσε ἐκεῖ τίς σπουδές του,
τὸν ἔστειλαν σ' ἓνα μοναστήρι, μέσα
στὸ ὁποῖο λειτουργοῦσε ἡ ἀνωτέρα ἱε-
ρατικὴ σχολὴ τῆς περιοχῆς.

Ὁ Ταρτίνι ὅμως δὲν ἀισθανόταν
καμμιὰ κλίσι πρὸς τὸ ῥάσο. Γι' αὐτό,
μόλις τελείωσε τὰ μαθήματα τοῦ μο-
ναστηρίου, ἔφυγε γιὰ τὴν Πάδοβα,
λέγοντας στοὺς γονεῖς του πὺς πῆ-
γαινε γιὰ νὰ σπουδάσῃ νομικὰ στὸ ἐ-
κεῖ Πανεπιστήμιο. Κάθε ἄλλο ὅμως
παρὰ νομικὰ ἐσπούδαζε ἐκεῖ. Τὴ μισή
μέρα τοῦ τὴν περνοῦσε στὸ Ὡδεῖο ἢ
στὸ σπίτι τοῦ παίζοντας βιολί καὶ
τὴν ἄλλη μισή στὶς σχολὰς ξιφασκίας.
Ἐπεί, μέσα σὲ δύο χρόνια, εἶχε γί-
νει ἓνας ἀπ' τοὺς καλὺπερους βιολι-
στές καὶ ὁ προμερωμένος ξιφουλᾶς
τῆς Πάδοβας. Τὸ σπάθι τοῦ ἦταν ὀ-
νομαστό σ' ὅλη τὴν βορρὴν Ἱταλίαν,
ἡ δὲ μονομαχία του ἦσαν ἀμέτρητες.
Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐχθροὶ ποὺ εἶχε δημιουρ-
γήσῃ χάρις σ' αὐτὲς ἦσαν ἐπίσης ἀ-
μέτρητοι.

Οἱ γονεῖς του, πού ἔμαθαν τί εἶ-
δους σπουδὲς καὶ τί εἰδούς ζωὴ ἔκανε
ὁ γιουὶ τους στὴν Πάδοβα, τοῦ μῆ-
νυσαν τότε νὰ γυρίσῃ στὸ Πιράνο, ὅ-
που, ἂν δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ κληρικὸς,
ποὺ εἶχαν ἐτοιμάσει ἓνα λαμπρὸ συ-
νοικέσιο. Ἐκεῖνος ὅμως ἀνέστηκε νὰ
τοὺς ὑπακούσῃ καὶ αὐτοί, γιὰ νὰ τὸν
πρωτοῦσαν ἔπαισαν περὶ νὰ τοῦ στέλ-
νουν χρήματα.

Τότε ὁ Ταρτίνι γιὰ νὰ ζήσῃ ἀρχί-
πε νὰ δίνει μαθήματα μουσικῆς σὲ
κορίτσια καὶ παιδιὰ καὶ μαθήματα ξι-
φασκίας στοὺς ἄνδρες. Ἀλλὰ οἱ ἐχ-
θροὶ ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἦσαν, ὅ-
πως εἶπαμε, ἀμέτρητοι καὶ σὲ κάθε
βήμα του τὸν καταδιώκουν κινδύνου.
Ἐπεί, ὅταν περνοῦσε τίς νύχτας
ἀπὸ ἔρημους δρόμους, ἔβλεπε ἔξαφνα
νὰ ξεπροβάλλουν ἀπὸ τίς γωνίες ὀ-
μίλοι ἐνόπλιων, οἱ ὁποῖοι τὸν καιροφυ-
λακοῦσαν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Χάρις ὅμως στὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν
τρομακτικὴ ἐπιδεξιότητά του, ὁ Ταρ-
τίνι κατώρθωνε νὰ τοὺς ἀντιμετωπί-
ζῃ ἀποτελεσματικᾶ. Ὡστόσο, κάθε
φορὰ, οἱ ἐχθροὶ τοῦ τοῦ ἀνοίγαν δύο
καὶ τρεῖς πληγές. Ἐπεί ἡ ζωὴ του
ἦταν γεμάτη ἀπὸ διαρκεῖς κινδύνους.
Ἐν τούτοις κατὰ βάθος ὁ Ταρτίνι ἦ-
ταν ἀγαθός, φιλότιμος, εὐλακρὴν καὶ
τίμιος καὶ γι' αὐτὸ εἶχε καὶ πολλοὺς
φίλους ἀφοσιωμένους. Ὅποιος ἔμενε
μαζὺ του, ἔστω καὶ μιὰ ὥρα, δὲν μπο-
ροῦσε παρὰ νὰ τὸν συμπαθῇ.

Οἱ φίλοι του, βλέποντας τοὺς κιν-
δύνους πού διέτρεχε, τὸν συμβούλευ-
σαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πάδοβα καὶ νὰ
πάῃ σὲ καμμιά ἄλλη μεγάλη πόλι
τῆς Ἱταλίας γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τοὺς
ἐχθρούς του.

Ὁ Ταρτίνι εἶχε βοήθιστὴ τὴ συμ-
βουλή του αὐτὴ καὶ ἔτοιμα ἦσαν οἱ
τὴν ἀκολουθήσῃ, μὰ ἡ μοῖρα τοῦ ἔ-
γραψε ἄλλα...

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνὴ ἔδινε μαθήματα

μουσικῆς στὴν κόρη μιᾶς οἰκογενείας
τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας τῆς Πάδο-
βας. Ἦταν ἓνα γλυκύτατο κορίτσι μὲ
πρόσωπο ὠραϊότατο, μορφὸν ἔξυ-
πνο, συμπαθητικὸ, μιὰ ἀπὸ τίς γυ-
ναῖκες ἐκεῖνες πού γοητεύουν καὶ
συναπαράσουν τίς ἀνδρικές καρδιές.
Καὶ ὁ Ταρτίνι, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλες
τίς περιπέτειές του, εἶχε μείνει ὡς
τότε ἀνέραστος καὶ ἄδιάφορος γιὰ τίς
γυναῖκες, ἐνοιώσκει γιὰ πρώτη φορὰ
στὴ ζωὴ του νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυ-
χή του τὸ γλυκύτατο αἶσθημα τοῦ ἔ-
ρωτος. Ἡ κόρη ἀνταποκρίθηκε στὸ
αἶσθημα τοῦ καὶ ὁ Ταρτίνι τὴ ζήτησε
σὲ γάμο.

Ἡ οἰκογένειά της, πού ἤξερε τὴν
ἀρχοντικὴ καταγωγή του καὶ πού τὸν
ἄχε συμπαθεῖν, δέχθηκε τὴν πρό-
τάσι του, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ δώ-
σουν τὴν συγκατάθεσί τους καὶ οἱ γο-
νεῖς του.

Ὁ Ταρτίνι ἔγραψε πράγματι στοὺς
γονεῖς του, ζητώντας τὴ συγκατάθε-
σί καὶ τὴν εὐχὴν. Αὐτοὶ ὅμως, ἐ-
πειδὴ ἤθελαν νὰ
τὸν παντρεύουν μὲ
μιὰ γνωστὴ τους
νέα, ἀνέστησαν καὶ
νὰ ἐκπαιδεύουν τὸν γα-
μὸν του. Ὁ Ταρ-
τίνι, ὅμως, ἐλά-
τρευσεν τὴν κόρη

πού εἶχε διαλέξει γιὰ σύντροφο τῆς
ζωῆς του καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς
ἀνθρώπους πού παραιτοῦνται εὐ-
κολὰ ἀπ' τὸ σκοπὸ τους, ἔκανε ἓνα
ψεύτικο γράμμα, πὺς προσεχόμενον θῆ-
θεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, καὶ τὸ πα-
ρουσίασε στοὺς γονεῖς τῆς κόρης. Ἐ-
πεί ἔγινε ὁ γάμος.

Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως τὰ πεθερικά
του ἔμαθαν πὺς οἱ γονεῖς του δὲν εἶ-
χαν δώσει τὴ συγκατάθεσί τους γιὰ
τὸ γάμο. Ἐγίναν ἔξω φρενῶν καὶ
ἀπεφάσισαν νὰ τὸν καταστρέψουν γιὰ
νὰ ἐκδικήσουν τὸν προσβολὴν πού τοὺς
εἶχε κάνει. Μεταχειρίσθηκαν δὲ γι'
αὐτὸ κάθε μέσο, θεικτὸ καὶ ἀθέμιτο.

Πρῶτα-πρῶτα τὸν ἐδίωξαν ἀπ' τὸ
σπίτι τους καὶ τὸν χώρισαν ἀπ' τὴ
γυναῖκα του. Ἐπειτα τὸν κατασυκο-
φάντησαν μὲ κάθε τρόπο σ' ὅλες τίς
οἰκογενεῖες τῆς Πάδοβας καὶ ἔτσι ὁ
δυστυχὴς δὲν μπορούσε πει νὰ βοηθῇ
μαθήματα μουσικῆς γιὰ νὰ ζήσῃ. Καὶ
τέλος ἐπλήρωσαν ματαιοβγαλτές, πού

τοῦ ἔσθηναν διαρκῶς καρτέρια γιὰ νὰ
τὸν σκοτώσουν. Καὶ ἐπειδὴ οὔτε μὲ
αὐτὰ κατορθώσαν νὰ ἐκανοποιηθοῦν,
τὸν κατήγγειλαν στὰς ἀρχὰς ὅτι συ-
νεννοεῖτο μὲ τοὺς ἐχθρούς τῆς πό-
λεως.

Τότε ὁ δυστυχὴς Ταρτίνι ἀναγκά-
σθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πάδοβα, μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη σύζυγό του,
καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ γυρίζῃ ἀπὸ πόλι σὲ
πόλι σὰν περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.
Ἀλλὰ καὶ στὴν περιπλάνησί του ἐ-
κείνῃ τὰ πεθερικά του δὲν ἐννοοῦσαν
νὰ τὸν ἀφίσουν ἥσυχον. Ἐστειλναν δι-
αρκῶς ξωπίσω του ματαιοβγαλτές
καὶ σὲ κάθε πόλι πού πῆγαινε ἔφτανε
στὴν ἀτυχεμένη μιὰ καταγγελία τους
ὅτι ἦταν κατὰσκοπος, πληρωμένος ἀπ'
ἐκεῖνος τῆς πόλεως.

Ἐπεί, παντοῦ τὸν περιέμεναν ἡ φυ-
λακὲς καὶ τὰ μαχαίρια τῶν φονηρέων,
πού ἦσαν πληρωμένοι ἀπὸ τὸ χρέμα
τῶν πεθερικών του. Κι' ἐκτός ἀπ' ὅλα
αὐτὰ, τὸν ἐδασάνει καὶ ἡ πείνα, γι-
ατί πούθεν δὲν εἶδεν — δὲν πρό-
φθανε νὰ βοηθῇ —
μαθήματα μουσι-
κῆς ἢ ξιφασκίας,
οἱ δὲ γονεῖς του
δὲν ἤθελαν οὔτε
ν' ἀκούσουν τ' ὀ-
νομά του. Χρόνια
ὀλόκληρα κράτησε

ὁ Ταρτίνι δολοφονικὰ χρόνια ὁ
Ταρτίνι τελειοποιοῦσε τὴν τέχνην του,
χωρὶς νὰ τὸν ἀπογοητεύουν ἡ στερη-
σεις πού ὑφίστατο πολλὰς φορές, ὅ-
που ἐγινε παιὶς κατὰ γενικὴν ὁμολο-
γίαν ὁ καλύτερος βιολιστὴς τῆς Ἱ-
ταλίας. Ἐπεί καθεμὴν νέα συστή-
ματα τόσο στὴ σύνθεσι μουσικῶν κομ-
ποζιτιῶν, ὅσο καὶ στὸ παίξιμόν.

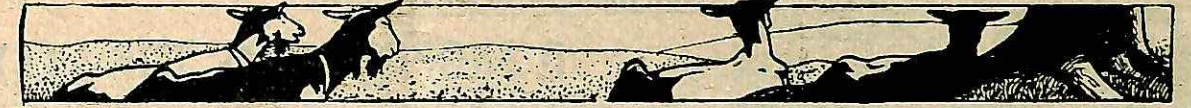
Τότε γύρισε στὴν Πάδοβα καὶ τὸ
1729 ἔδωσε μιὰ Σχολὴ Μουσικῆς,
στὴν ὁποία πῆγαιναν νὰ σπουδάζουν
ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἱταλίας, τῆς
Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Ὁ τε-
λευταῖος μαθητὴς τοῦ Ταρτίνι ἦταν ὁ
θεῖος Νικολὸ Παγκανίνι, ὁ μεγαλει-
ότερος βιολιστὴς τῶν αἰώνων, ὁ κα-
λὸς τῆς τέχνης.

Ὁ Ταρτίνι εἶχε φθάσει στὸ ἀπὸ-
γειο τῆς δόξης. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη
τῆς Εὐρώπης τὸν προσκαλοῦσαν καὶ
τοῦ προσέφεραν μυθώδη ποσὰ γιὰ νὰ
πάῃ νὰ παίξῃ. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐν-
νοοῦσε νὰ φύγῃ οὔτε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν
θετὴν του πατρίδα. Δὺς φορές μόνο ἔ-
φυγε. Τὴ μιὰ γιὰ νὰ πάῃ στὴν Πρί-
ζα καὶ νὰ παίξῃ στὴν στέβη τοῦ Αὐτο-
κράτορος τῆς Αὐστρίας Καρόλου Θου,
καὶ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ πάῃ στὴ Ρώμην
νὰ παίξῃ στὴ στέβη τοῦ φίλου του
καρδινάλιου Ὀλιβιέρι.

Ὁ τότε Πάπας Κλήμης 11ος τοῦ
πρόσφερε μυθώδη ἀμοιβὴν γιὰ νὰ τὸν
κρατήσῃ στὸν Ἅγιον Πέτρο. Ὁ Ταρ-
τίνι ὅμως δὲν δέχθηκε.
Ἐννοοῦσε νὰ μείνῃ στὴν Πάδοβα
ὅπου πῆγαιναν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς
Εὐρώπης φιλόσοφοι, πολιτικοί, μεν-
στάνες, πρίγκιπες, ἀρχιερεὶ καὶ βασι-
λεῖς, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν.
Μεταξὺ τῶν φίλων του ἦσαν ὁ Μέ-
γας Φρειδερίκος τῆς Πρωσίας, ὁ
πρίγκιψ Κονδέ, ὁ πρίγκιψ Κλεμὼν,
ὁ Ρουσσὸ καὶ ὁ Βολταῖρος, οἱ ὁποῖοι
διατηροῦσαν μαζὺ τοῦ τακτικὴ ἀλλη-
λογραφία.

Ὁ Ταρτίνι ἔγραψε τρία μουσικὰ
συγγράμματα, δύο φιλοσοφικὰ καὶ ἄ-
μέτρητες μουσικὲς συνθέσεις, ἀπ' τίς
ὁποῖες περιφημότερη εἶνε ἡ «Σονάτα
τοῦ Διαβόλου».

Πέθανε στὴν Πάδοβα τὸ 1770 σὲ ἡ-
λικία 78 ἐτῶν καὶ ἐπίαζε βιολί ὡς
τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του.

ΝΤΟΠΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΙΑΝΕΚΔΟΤΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Οἱ Ἱταλοὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν ἐξοῦσε ὁ μακαρίτης βασι-
λεὺς Γεώργιος, οἱ Ἱταλοὶ ἐζητοῦσαν
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι νὰ
ἐπιτρέψῃ, στὶς Ἱταλικὰς ἀνεμύδατες
νὰ φερῶνται στὰ Ἑλληνικὰ ἀγοριὰ-
λια.

Ἡ Κυβέρνησις ὅμως ἀνέστηκε νὰ
τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτό, γιὰτι θὰ ἦσαν κα-
ταστρεπτικώτατο στὴν ἰχθυοπαγα-
γὴ τῆς χώρας, ἐπειδὴ ἡ ἀνεμύδα-
τες φερῶντας θ' ἀφάνιζαν τὰ ψά-
ρια.

Ὁ Ἱταλὸς πρεσβευτὴς ἔκανε τότε
παράπονα στὸ βασιλεῖα.

Μὰ νομίζω, ἀπάντησεν ὁ Γεώρ-
γιος, ὅτι καὶ ἡ Ἱταλία ἔχει ἐπίσης
ἀκτεῖς καὶ παραλίες καὶ σὲ εἰκοσα-
πλασίαν μάλιστα ἔκτασι ἀπὸ τὴν Ἑλ-
λάδα.

Ἐγεί, μάλιστα, ἀπάντησε ὁ πρε-
σβευτὴς.

Τότε γιὰτι δὲν φερῶνται ἐκεῖ;

Προτιμοῦν τίς Ἑλληνικὰς θά-
λασσας.

Μὰς κολακεύει, εἶπε ὁ βασι-
λεὺς, ἡ προτίμησις αὐτῆς τῶν Ἱτα-
λῶν. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἱστορίας,
ὅσκις πρόκειται γιὰ τὸν συμφέρον-
τάς, ὅλο τὴν Ἑλλάδα προτιμοῦν.

Πῶς, Μεγαλειότατε, ἔκανε νὰ
διαμαρτυρηθῇ ὁ πρεσβευτὴς.

Μάλιστα, ὅλο τὴν Ἑλλάδα!...
ἐπανελάβε ὁ Γεώργιος, ὑπανιστάμε-
νος τίς καταστροφὰς καὶ τίς διηγο-
ρεῖς πού ὑπέστη ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς
Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς διαγο-
γῆς τῶν Ἱταλῶν, κατὰ τὴν ἐφαρμο-
γὴν τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, ὅ-
ποτε κατώρθωσαν οἱ Ἱταλοὶ νὰ πε-
ρικοπῇ ἡ Βερολίνου γομαρτὴ ἀπ'
τὴν Ἑλλάδα...

Οἱ Ἱταλοὶ, Μεγαλειότατε, εἶ-
πεν ὁ πρεσβευτὴς, εἶνε ἀδελφοὶ τῶν
Ἑλλήνων. καὶ τὰ Ἑλληνικὰ συμφέ-
ροντα τὰ θεωροῦν ὡς Ἱταλικά.

Ἐ, τότε, τοῦ ἀπάντησε ὁ βα-
σιλεὺς, τὰ λίγα ψάρια ὅπου μὰς ἀπὸ-
στα, ἀφῆστε τα, σὰς παρακαλοῦμε,
νὰ τὰ φάμε μόνοι μας...

Ὁ Σκαντζόχερας καὶ οἱ λαγοὶ

Μιὰ φορὰ στὰ μέσα τοῦ χειμῶνα,
ποὺ εἶχε πιάσει κρύο φαρμακωμένο,
ἓνας σκαντζόχερας βρόθηκε ἄτακτα
στοὺς πόντες δρόμους, γιὰτι εἶχαν
σκάσει τ' ἀμπέλι καὶ τοῦ γάλασαν τὴ
φωλιά. Ἐκεῖ πού τουροῦριζε ὁ φτω-
γὸς καὶ κόντευε νὰ τὰ τινάξῃ ἀπ'
τὴν παγωνιά, βλέπει ἔξωθεν δύο λα-
γοὺς ζευγαρωμένους καὶ ἑκατὼν
τρεγάτοι στὴ φωλιά τῆς ἀμπέλης.
Ὁ σκαντζόχερας πῆγε πρὸς τὴν
πίσω τους καὶ τοὺς παύσας τὸν
ἀφῆσαν καὶ αὐτὸν νὰ μὴν
στὴ φωλιά τους γιὰ νὰ
μὴν ὑπόψῃ ἀπὸ τὸ κρύο.

Τί νὰ σοῦ κάνουμε,
κακοῦδιστ! τοῦ λέν οἱ λα-
γοὶ. Ἐμεῖς πολλὰ ἀγχα-
θὰ ἔπαιζον σου καὶ ἐπει-

δὴ ἡ φωλιά μας εἶνε μικρὴ δὲν θὰ
χωρᾷς μέσα καὶ θὰ μὰς ἀγκυλώνῃς.

—Ὁχι, φωνάζει ὁ σκαντζόχερας,
μὴ φοβάστε, δὲν σὰς ἀγκυλώνω, κα-
τάστε πὺς μαζώνω τ' ἀγκάθια μου...

Κι' ἀληθινὰ σὲ μιὰ στιγμὴ γίνηκε
σαστὸ κουδάρι. Οἱ καλοὶ λαγοὶ, βλέ-
ποντάς τον σὲ τέτοια γάλα, τὸν ἐλυ-
πήσαν καὶ τὸν ἔμπασαν στὴ φω-
λιά τους. Ὁ φίλος μας ὅμως, ἄμα
μῆλκε καὶ ζστοκοπτήθηκε γιὰ καλὰ
στὴ φωλιά, χωρὶς νὰ γάνῃ καιρὸ.
ἄρχισε νὰ ξανοίγεται, ἀπλώνοντας

Κάποιος Ρουμελιώτης χωρικός, ὅ-
ταν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ σιδερόδρο-
μο νὰ τρέχῃ, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του
γιὰ νὰ πυροβολήσῃ ἀπὸ τὸν... ἐν-
θουσιασμό του... Μὰ ὁ σύντροφό-
ς του τὸν ἐμπόδισε νὰ πυροβολήσῃ, φω-
νάζοντάς του :

—Μὴν τορφαῖς, οὐρὲ Μήτρου, νὰ
μὴ προσηρῇς! οὐ ἔρουμε καὶ βοῦμα
τὸν μπελὰ μας!...

Μὲ τὸ κουμπουρί

Κάποιος Ρουμελιώτης χωρικός, ὅ-
ταν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ σιδερόδρο-
μο νὰ τρέχῃ, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του
γιὰ νὰ πυροβολήσῃ ἀπὸ τὸν... ἐν-
θουσιασμό του... Μὰ ὁ σύντροφό-
ς του τὸν ἐμπόδισε νὰ πυροβολήσῃ, φω-
νάζοντάς του :

—Μὴν τορφαῖς, οὐρὲ Μήτρου, νὰ
μὴ προσηρῇς! οὐ ἔρουμε καὶ βοῦμα
τὸν μπελὰ μας!...

Μιὰ προαίσθησις τοῦ Πατριάρχου

Ὁ ἀπαρχοντισθεὶς ἀπὸ τοὺς Τούρ-
κους τὸ 1821 Πατριάρχης Γρηγόριος
μὴ ἐβδόμηδα πρὸ τοῦ θανάτου του,
καὶ ἀκριβῶς τὴν Κυριακὴ τῶν Βαί-
ων, καθὼς ἔτρωγε μὲ ἄλλους ψάρια
στὸ τραπέζι του, γύρισε καὶ εἶπε
στοὺς ὁμοτραπέζιους του, σὰν νὰ προ-
σθάνηκε τὸ φοβερὸ τέλος πού τὸν
ἐπεφύγετο σὲ λίγο :

—Σήμερα τρώμε ἐμεῖς τὰ ψάρια
τοῦ Βοσπόρου... Ποῖος ἔσται ἂν ἔως
τὴν ἄλλη Κυριακὴ δὲν θὰ μὰς τρῶν
αὐτὰ!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

Ὁ Γάλλος συνταγματάρχης κόμης
Γκραμὸν εἶχε λάβει κάποτε μέρος
σὲ μιὰ μεγάλη μάχη, κατὰ τὴν ὁ-
ποία ἔδειξε μεγάλη γενναϊότητα.
Ἀπὸ τὴν μάχην ἔβγαλε κοντά του μιὰ
ὄβριδα, ἡ ὁποία τοῦ ἔκοψε ἀπὸ τὴν
ἀγκύρα τὸ ἓνα χεῖρ καὶ τὸ πέταξε
νὰ ἄκρη ἀπόστασι. Ὁ ὁπισπιστής
του, βλέποντάς τὸ δυστύχημα, ἔρε-
ξε νὰ τοῦ παράσῃ βοήθειαν. Μόλις
ἐπληρώσας ὅμως, ἄκουσε τὸν κόμηνα
νὰ τοῦ λέῃ μὲ δυνατὴ καὶ ἀπαρηχ-
ρῶν :

—Πῆγαινε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ βγάλῃς ἀπ' τὸ χεῖρ
σου τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ
μοῦ τὰ φέρῃς γρήγορα. Ἐ-
νε, ἔρεσις, οἰκογενειακά καί-
μῃλια καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ
χάσω!...

Πῆγαινε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ βγάλῃς ἀπ' τὸ χεῖρ
σου τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ
μοῦ τὰ φέρῃς γρήγορα. Ἐ-
νε, ἔρεσις, οἰκογενειακά καί-
μῃλια καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ
χάσω!...

Πῆγαινε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ βγάλῃς ἀπ' τὸ χεῖρ
σου τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ
μοῦ τὰ φέρῃς γρήγορα. Ἐ-
νε, ἔρεσις, οἰκογενειακά καί-
μῃλια καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ
χάσω!...

Πῆγαινε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ βγάλῃς ἀπ' τὸ χεῖρ
σου τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ
μοῦ τὰ φέρῃς γρήγορα. Ἐ-
νε, ἔρεσις, οἰκογενειακά καί-
μῃλια καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ
χάσω!...

Πῆγαινε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ βγάλῃς ἀπ' τὸ χεῖρ
σου τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ
μοῦ τὰ φέρῃς γρήγορα. Ἐ-
νε, ἔρεσις, οἰκογενειακά καί-
μῃλια καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ
χάσω!...

Πῆγαινε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ βγάλῃς ἀπ' τὸ χεῖρ
σου τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ
μοῦ τὰ φέρῃς γρήγορα. Ἐ-
νε, ἔρεσις, οἰκογενειακά καί-
μῃλια καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ
χάσω!...

Πῆγαινε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ βγάλῃς ἀπ' τὸ χεῖρ
σου τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ
μοῦ τὰ φέρῃς γρήγορα. Ἐ-
νε, ἔρεσις, οἰκογενειακά καί-

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΕΡΑΤΕΙΝΟΝ»

Ο ΚΑΦΦΕΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ

Τὰ πρῶτα καφφευία τῆς Εὐρώπης. Τὸ καύχημα τῶν Παρισινῶν. Πῶς περιγράφει τὸν καφφὲ ἕνας Ὁλλανδὸς περιηγητὴς. Ὁ «Τσαβε» τῶν Περασίων. Οἱ καφφευβόραιοι Πέρσαι συγγραφεῖς καὶ ποιηταί. Ἡ καταγωγή τοῦ καφφέ. Πῶς ἐψήθηκε ὁ πρῶτος καφφές. Ἡ ἐξυμνία ἐμπνευσίς ἐνδὸς Ἀραβῶν. Ἡ μανία τῶν Μουσουλμάνων μὲ τὸν καφφέ. Χωρὶς τῆς Ρωσσίας ὅπου εἶνε ἀγνωστὸς ὁ καφφές, κλπ.

Οἱ Παρισινοὶ ἰσχυρίζονται, μὲ καμάρι, ὅτι ἡ πόλις τους ἔχει τὰ ὠραιότερα καὶ τὰ ἀρχαιότερα καφφευβόραιοι τοῦ κόσμου. Ὡς πρὸς τὸν πρῶτον ἰσχυρισμὸν τους ἔχουν δίκην, γιατί, πραγματικῶς, στὸ Παρίσι βρισκται κανεὶς τὰ πολυτελέστερα καφφευβόραιοι τῆς Εὐρώπης. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς μάλιστα ὅτι ὁλόκληρον τὸ Παρίσι εἶνε ἕνα μεγάλο καφφευβόραιο, γιατί δὲν ὑπάρχει δόμος, καὶ τῆς πὺ ἀποκέντρως ἀκόμα συνοικίας του, πὺ νὰ μὴν ἔχει τὸ καφφευβόραιο. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερον ὅμως ἰσχυρισμὸν τους, οἱ Παρισινοὶ, ἔχουν λάθος. Τὰ πρῶτα καφφευβόραιοι δὲν ἤνοιξαν στὴ Γαλλία, οὔτε στὸ Παρίσι, ἀλλὰ στὴν Ὁλλανδία καὶ στὴν Ἰταλία — κα μάλιστα στὴ Βενετία, στὴ Γένοβα, στὴ Φλωρεντία καὶ στὴ Ρώμη — κατὰ τὸ 1650. Σχεδὸν συγχρόνως ἤνοιξαν καφφευβόραιοι στὴ Ἀμεστέραμ καὶ στὸ Χάαρλεμ τῆς Ὁλλανδίας, ἡ δὲ πρῶτη ἀπεικόνισις καφφευβόραιοι σὲ ζωγραφικὸν πίνακα ἔγινε ἀπὸ ἕναν Ὁλλανδὸν ζωγράφον, τὸν Ἀδριέν βὰν Ὁ-στάντεν, ὁ ὁποῖος πέθανε τὸ 1675.

Ὁ καφφές ὡς τὸ 1635 ἀκόμα ἦταν τόσο ἀγνωστὸς στὴν Εὐρώπην, ὥστε ὁ σοφὸς Ὀλεάριος, ὁ ὁποῖος ταξίδευσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνην στὴν Περσία, κατ' ἐντολήν τοῦ ἀρχοντοῦ τοῦ δουκὸς Φρειδερίκου τοῦ Ὀλσταίν, τὸν ἀναφέρει ὡς κατὰ τὸ ἀξιοπεριεργόν. Στὸ βιβλίον του «Ταξιδιωτικὰ περιγγραφαὶ ἐκ Περσίας», γράφει σχετικῶς τὰ ἑξῆς: «Μαζὺ μὲ τὸν ταμπάκο, οἱ Πέρσαι ἔχουν πάντοτε κοντὰ τους γιὰ νὰ πίνουν ἕνα ζεστὸ μαῦρον ποτὶ, πὺ τὸ ὀνομάζουν «Τσαβε». Αὐτὸ τὸ ποτὶ γίνεται ἀπὸ ἕναν καρπὸ, τὸν ὁποῖον φέρνουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἢ ἀπὸ τὴν Μισορι καὶ ὁ ὁποῖος μοιάζει ἐξωτερικῶς μὲ φασόλι. Τὰ φασόλια αὐτὰ οἱ Πέρσαι τὸ φίνουν, ἡ μάλιστα τὰ καίνε μέσα σ' ἕνα τηγάνι, τὰ φιλοκοπανίζουν, τὰ βράζουν κατόπιν καὶ πίνουν τὸ ζουμί τους. Ἡ γεύσις τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ εἶνε δυσάρεστη καὶ μυρίζει καυμὸν ποῦ ἄγεται. Αὐτὸς ὁ ποτὶ εἶνε διαδεδομένη στὴν Περσίαν».

Ὁ Ὀλεάριος ἀναφέρει καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ συγγράμματός του τὸν «Τσαβε». Στὴν περιγραφὴ ἐνὸς Περσικοῦ συμποσίου γράφει ὅτι μπροστὰ ἀπὸ καθε συνδαιτημένον εἶχαν τοποθετήσῃ ἕνα φλυτζάνι γεμάτον μὲ τὸ αἰσίο ἐκεῖνο μαῦρον νερό, τὸν Τσαβε. Παρακάτω δὲ λέει ὅτι «ἡ ἀνάβη, ἡ γὰρ» στὴν Περσίαν λέγονται μερικὰ καυτὰ ἔκτακτα, τὰ ὁποῖα μοιάζουν μὲ τὰ βέρνα καὶ στὰ ὁποῖα συγκεντρώνονται ὅσοι καπνίζουν καὶ πίνουν τὸ νερὸ τοῦ καρποῦ Καβέχ. Ἐκεῖ ὑπονοῦσα, κατὰ τὸν Ὀλεάριον, νὰ συναντήσῃ κανεὶς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς πὺ καθόντουσαν μέσα στὴ μέση τοῦ καυτῆματος σὲ ψηλὰς καρέκλας καὶ διηγούντο καθε εἶδος ἱστορίας, μύθους καὶ ποιήματα.

Ἐνας ἄλλος πάλι περιηγητὴς, ὁ Γερμανὸς Ἀλμπρεχτ βὸν Μάντελσλο, ὁ ὁποῖος ταξίδεψε κατὰ τὸ 1637 στὴν Ἀνατολήν, φαίνεται πῶς δὲν εἶχε ἐπίσης ἰδέαν περὶ καφφέ. «Τὸ μαῦρον αὐτὸ νερό, πὺ οἱ Πέρσαι ὀνομάζουν Καχ βέ — γράφει — πίνεται ζεστὸ καὶ ἔχει ἀρὴν γεύσι, φαίνεται ὅμως ὅτι δροσίζει πολὺ».

Αὐτὰ εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ δείξουν πῶς ἀγνωστὸς ἦταν τότε στὴν Εὐ-

ρωπῇ τὸ καφφευβόραιο καὶ νὰ καλλιερῇ στὴν Ἑμενίαν. Ἀπὸ ἐκεῖ πάλι τὸ πῆραν οἱ Ὁλλανδοὶ καὶ τὸ καλλιερῇσαν στὰς Ἰνδίας καὶ, κατὰ τὸ 1727, οἱ Γάλλοι μετέφεραν μερικὰ δένδρα καὶ στὴν Μαρτινίκα. Ἀπὸ τὴς φυτεῖς τῆς Μαρτινίκας, πὺ ἔλαβαν γρήγορα μεγάλη ἀνάπτυξιν, μετεφέρθησαν τὰ πρῶτα καφφευβόραιοι δένδρα στὴν Ἀμερική καὶ εἰσῆλθον τὴς πρῶτης δάσεως στὴν κολοσιανὰ σήμε-

Τουρκικὸ καφφευβόραιο στὴν Κωνσταντινούπολιν

ρωπῇ ὁ καφφές. Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀνατολὴν δὲν ἦταν ἀπὸ πολλὸν καιρὸ γνωστὸς. Ὁ καφφές ἔχει τὴν καταγωγήν του ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρική, ὅπου φυτρώνει καὶ χωρὶς νὰ καλλιερῇ. Τὸς καρποὺς τοῦ καφφευβόραιοι τοῦς χρησιμοποίησαν πρῶτοι οἱ Ἰθαγενεῖς τοῦ Γκαμπόν, οἱ ὁποῖοι τοῦς ἔτρωγαν φρέσκους καὶ καθυρδιαμένους μὲ θούτορον γιὰ δυναμωτικόν. Ἀργότερα — κατὰ τὰ μέσα τοῦ

ῤηνὴ παραγωγὴ καφφέ τῆς Βραζιλίας πὺ εἶνε καὶ ἡ μεγαλύτερη τοῦ κόσμου.

Στοὺς στρατηγούς καὶ στοὺς πολιτικούς πὺ προκαλοῦν πολέμους καὶ καταστροφὰς ἀπὸ τὸν καφφέ ἀνδράντας. Στὸν σείχη Ἑλ Σαϊλὶ ὅμως, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ ἰδρυτὴς μιζε βιομηχανίας πὺ δίνει σημεῖον ἐργασίας σὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ὅχι μόνον ἀνδρῶν δὲν στήθηκε, ἀλλὰ καὶ

Καφφευβόραιο Παρισινὸν βουλευτὸν κατὰ τὸ 1870

ὑπαρξί τους. Μολταῦτα πολλοὶ σουλτανοὶ, ὅπως ὁ Ἀχμέτ ὁ Α' καὶ ὁ Μουράτ ὁ Α', ὅταν πρωτοεῖσθον τὸν περιεργὸν αὐτὸν μαῦρον ποτὶ στὸν τόπον τους, ἐξέδωσαν ἀυστηρὰ ἀπαγορευτικὰς διαταγὰς ἐναντίον του, ἡ ὁποῖα, ἐννοεῖται, δὲν ἐπέφεραν κανένα πρακτικὸν ἀποτέλεσμα. Καὶ αὐτὰ μὲν γίνονταν στὴν Ἀνατολήν. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως τὸν πῶς γινόνταν καὶ στὴν Εὐρώπην. Τὸν καφφέ στὴν Εὐρώπην τὸν πρωτοεῖσθον οἱ Ὁλλανδοὶ ναυτικοὶ πὺ ταξίδευαν στὰς Ἰνδίας καὶ στὴν Περσίαν καὶ πὺ εἶχαν βοή τοῦ γούστου τους τὸ ἐξωτικὸν αὐτὸ ποτὶ. Ἀπὸ τοῦς Ὁλλανδοῦς τὸ πῆραν οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰταλοὶ, γιὰ τοῦς ὁποῖους ὁ καφφές ἔγινε μὲ τὸν καιρὸ ἀπαραίτητος, ὅπως τὸ φυνὴ καὶ τὸ νερό. Τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι οἱ Ὁλλανδοὶ πὺ πρωτοεῖσθον τὸν καφφέ τὸν ἐγκατέλειψαν γρήγορα καὶ ἔδωσαν ἀργότερα τὴν προτιμήν τους στὸν τσάι, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερον ἀκόμα νὰ προτιμοῦν. Τὸ ἴδιον ἔκαναν καὶ οἱ Ἀγγλοὶ. Ὅσο γιὰ τοῦς Ρώσους, αὐτοὶ δὲν δέχθησαν καθόλου τὸν καφφέ στὴ χώρα τους καὶ σήμερον δὲ ἀκόμα στὰ περισσότερα χωρὶα τῆς Ρωσσίας, ὁ καφφές καὶ τὸ καφφευβόραιο εἶνε πράγματα τελείως ἀγνωστα. Ἐκεῖ ὑπάρχουν μόνον τὰ «πρακτικὰ», εἶδη ταβέρνας, στὰ ὁποῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ φάη καὶ νὰ πῇ τσάι.

Εἶνε εὐνόητον ὅτι ὁ καφφές στὴν ἀρχὴ εἶχε νὰ παλαίῃ μὲ πολλὰς ἀντιδράσεις ὥσπου νὰ ἐπιβληθῇ τελείως, καὶ σ' αὐτὰς ἀκόμα τὴς χώρας πὺ τὸν δέχονταν εὐνοϊκῶς. Οἱ νέοι εἶχαν βέβαια ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸ καινούργιον ποτὶ, ἀλλὰ οἱ γέροντες οὔτε ἤθελαν νὰ τὸ ἀκούσουν. Ἡ ποικιλία τῆς Ἑλισάβετ τῆς Ὁρλεάνης γράφει σ' ἕνα γράμμα τῆς τοῦ 1698: «Πολλοὶ ἀνθρώποι πίνουν ἐδῶ καφφέ καὶ τσάι καὶ σοκολάτα, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ δοκιμάσω τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, γιατί φαντάζομαι πῶς εἶνε ἐπιβλαβὴ στὴν υγίαν. Ἐπίσης τὸ 1712 γράφει σ' ἕνα ἄλλο γράμμα τῆς: «Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω οὔτε τὸν καφφέ, οὔτε τὸ τσάι, οὔτε τὴν σοκολάτα καὶ δὲν καταλαβαίνω πῶς βόσκονται ἀνθρώποι πὺ τὰ πίνουν μ' εὐχαρίστησιν. Τὸ τσάι τοῦ φαίνεται ἀνθρακένιον ποτὶ, ὁ καφφές δὲν ἀνθρακένιον ποτὶ, καὶ ἡ σοκολάτα πάλι εἶνε πολὺ γλυκεῖον».

Ὅπως συμβαίνει ὅμως συνήθως, ἡ νέος ἰδέα ἐνίκησεν εἰς πείσμα τῶν παλαιῶν. Ἐπὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 17ου αἰῶνος, παρὰ τὴν ἐνθουσιάζουσαν τῆς ποικιλίας τῆς Ἑλισάβετ τῆς Ὁρλεάνης, ὁ καφφές εἶχε πειὰ ἐπικρατήσει παντοῦ.

Στὴν Γερμανίαν, ὁ καφφές διεδόθη κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐξέδωτον αἰῶνος, σὲ λίγο μάλιστα ἤνοιξαν στίς μεγάλας πόλεις καὶ καφφευβόραιοι. Οἱ πρακτικοὶ ὅμως Γερμανοὶ οἰκονομολόγοι, βλέποντες τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν

συμπατριωτῶν τους γιὰ τὸν καφφέ, ἐκέλευσαν ὅτι τὸ νεὸ αὐτὸ ποτὶ θὰ εἴη μὲγάλη εἰσροήματα στὸ κράτος, ἀν τὸ φορολογούσαν. Τὰ ταμεία ἦσαν ἀδεια τότε καὶ ὁ κοσμάκης ἐπρεπε νὰ τὰ γεμίσει, θέλοντας καὶ μὴ Γι' αὐτὸ, ὅποιος ἤθελε ν' ἀγοράσῃ καφφέ, ἐπρεπε πρῶτα νὰ πῇ τὸν δημόσιον ταμεῖον καὶ νὰ βγάλῃ μιά δακτύλιν πὺ ἐκδότης δύο τάλληρα καὶ ἰσχυρὴ γιὰ ὅλο τὸ χρόνον.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔμισον τοῦ δεκάτου ὁδοῦ αἰῶνος, ὁ καφφές εἶχε γίνῃ τόσο κοινὸς, ὥστε ἀρχίσει νὰ καταταξῇ ἔδαφος καὶ στίς λαϊκὰς ἀκόμα τάξεις. Οἱ ἐργάτες καὶ οἱ χωρικοὶ πὺ εἶπαν τὸ πρῶτον ζεστὸν ποτὶ ἢ σιταροσούσαν, ἀρχισαν πῶρα νὰ προτιμοῦν τὸν καφφέ γιὰ πρῶτον ρόφημα. Ὅσοι δὲν εἶχε ἀρκετὰ μέσα, ὥστε νὰ ἀγοράζῃ τὸ ἀκριβὸν αὐτὸ ποτὶν τῆς Ἀνατολῆς, ἐτοιμαζοῦσαν μόνος του καφφέ ἀπὸ σιτάρη, κριθάρη ἢ βρώμην καθυρδιασμένην, ἀργότερα δὲ ἀπὸ ζελατινὴν καὶ ἄλλας ἐννοίας. Ἐπίσης ἀνακαλύφθησαν καὶ ἄλλα διάφορα μέσα πὺ «νοστιμίζον» τὸν καφφέ καὶ τὸν δυνάμουν, ὅπως ἕνα πὺ ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ ἀπεξηραμένον βωδινὸν ἄμυρον.

Ὅταν ὁ Ναπολεὼν ἐκήρυξε τὸν ἡπειρωτικὸν ἀποκλεισμὸν, ὁ καφφές ἀκρίβησεν σὲ τέτοιον σημεῖον, ὥστε ἔγινε ἀπολύτως ἀπρόσιτος. Τότε δὲ ἀκρίβησεν καὶ νὰ τὸν νοθεύουν, κάνοντας μὲ διάφορα μέσα τὴς κακῆς ποιότητος νὰ φαίνονται καλῆς.

Γιὰ τὴν μανίαν πὺ εἶχε πιάσει τὸν κόσμον μὲ τὸν καφφέ κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην, μποροῦμε νὰ κρίνομε ἀπὸ μιά διαταγὴν τοῦ ἐκλέκτορος τῆς Βεσφαλίας Μαξιμιλιανῶς:

«Πρὸς μεγάλην δυσἀρεσκείαν μας, ἐπιπροσφάρημεν ὅτι εἰς τὸ ποικιλιακὸν μας διεδόθη τόσο ἡ χρῆσις τοῦ καφφέ, ὥστε, διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν αὐτὸ τὸ κακὸν, εἴμεθα υποχρεωμένοι νὰ ἐκδώσωμεν τὴν παρούσαν. Διατάσσομεν λοιπὸν ὅπως ἐντός τεσσάρων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς διαταγῆς αὐτῆς πᾶσι ἀπολύτως ἡ πωλήσις καφφέ, ὁμοῦ καὶ φυνῶν, εἰς μεγάλας καὶ μικρὰς ποσότητας, παρ' αἰουδήτοτε, ἐπὶ ποινῇ 100 τάλληρων».

Καὶ ἡ διαταγὴ προχωρεῖ ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα μὲ ἐπιβολὴν σὲ καθε παραβάτην δρακοντινῶν ποινῶν, ἡ ὁποῖα ἐφθάνει σὲ τεσσάρων ἐτῶν ἐρκυκλίας. Κάθε καφφευβόραιο ἡ ὁποιοῦ ποτε κατὰσταμα πὺ πούλοῦσε καφφέ, ἢ νὰ κλείσῃ καὶ ὅλα τὰ σκεῦα του νὰ πούληθῃ. Ἐπίσης ἡ ἴδια διαταγὴ γράφει πρὸς τὸ τέλος τῆς:

«Ἀπαγορεύεται σὲ καθε οἰκογενεῖαν καὶ σὲ καθε νοικοκυρὰ, ὁποιοῦ ποτε κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἂν εἶνε, νὰ προσφέρουν ἢ νὰ ἐπιτρέπουν νὰ πίνουν καφφέ ἐκεῖνοι πὺ εἶνε στὴν ὑπηρεσίαν τους, ἰδιαιτέρως ἢ ἡ αἰδερῶστες, ἐπὶ ποινῇ 100 τάλληρων».

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ τοιχοκολλήθηκε καὶ ἐφαρμόσθη ἀυστηρὰ, εἶχε ὅμως ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εἰσάγεται ὁ καφφές κρυφὰ, νὰ πούληται κρυφὰ σὲ δυσχερῆτα βύθη, νὰ κἀν δυστυχεῖς καὶ ἀέργους πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἔχθραν τοῦ κόσμου ἐναντίον τοῦ ἐκλέκτορος.

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

Ὁ κεραυνὸς πὺ κάνει περίπατον μὲ τὸν δωμάτιον. Τὸ γκρέμισμα τῆς ἐκκλησίας τῆς Κορνουάλης. Ἀποτελέσματα πτώσεως κεραυνῶν. Κεραυνοὶ πὺ πέσανε ἀπάνω σὲ πλοῖα. Τὸ κατάρτι πὺ μεταβλήθῃ σὲ μικρὰ-μικρὰ καλαμακία. Ἡ μαγνητικὴς δυνάμεις τῶν κεραυνῶν. Τὰ μαχαίροπῆρνα καὶ τὰ σφυρία τοῦ τσυχάρη. Ὅπου εἰ παραλυτοὶ, εἰ τυφλοὶ καὶ εἰ ἐπιληπτικοὶ γίνονται καλὰ. Ὁ κεραυνὸς... φωτογράφος. Περιεργὰ φαινόμενα, κλπ.

Πολλὰ εἶνε τὰ ἀνέκδοτα τὰ ἀναφερόμενα στοὺς κεραυνούς καὶ στὰ ἀποτελέσματα τῆς πτώσεως των, ἔχομε δὲ καὶ ἄλλοτε γράφει σχετικῶς. Σήμερον θὰ ἀναφέρουμε μερικὰ ἀκόμα, πολὺ περιεργὰ καὶ χαρακτηριστικὰ, ἐπιβεβαιωμένα ἀπὸ ἀξιόπιστους μάρτυρες.

Μιά μέρα, πρὸ ἐτῶν, ἕνας ράφτης πὺ κατοικοῦσε στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸ Ἀγίου Ἰακώβου, εἶχε καθίσει στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φάη. Ἐκείνη τὴν ὥραν εἶχε ξεπάσει στὴν πόλιν μιά τρομερὴ καταιγὶς, συνοδευομένη ἀπὸ ἀστραπὲς καὶ θρονές. Ἀξάφνα ἀκουστήκε ἕνας τρομακτικὸς κρότος καὶ μὲς ἀπὸ τὴν καταιγίδα τοῦ σπιντοῦ γλυστρῆσε σιγὰ-σιγὰ μιά φωτεινὴ μπάλα, ἴση μὲ τὸ κεφάλι ἑνὸς παιδιοῦ. Ἡ μπάλα αὐτὴ ἀρχισε νὰ κινῆται ἀργὰ μὲσα στὸ δωμάτιον, μετὰ τοῦ πατώματος καὶ τῆς στέγης.

Ὁ ράφτης τὴν ἐκύτταξε περιεργῶς καὶ, μολοντὶ ἦταν πύρινη, δὲν αἰσθανόταν καθόλου θερμότητά. Ἐξάφνα ἡ μπάλα, ὅσοις ἀπὸ μερικές περιπλανήσεις, ἀνεπήδησε πρὸς τὰ ἐπάνω, ἔφτασε ὡς τὸ κεφάλι τοῦ ράφτης, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ τὴν χαμηλώσῃ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπὶ παρὲς καὶ χύθηκε μὲ μίαν μέσα στὴν στάχτη τοῦ τσυχάρη. Σὲ λίγο ἐπακολούθησε τρομερὴ ἐκρηξίς, τῆς ὁποῖας ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταστραφῇ τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ τσυχάρη καὶ νὰ ἐκσφραγισθῇ μερικὰ λιθάρια τοῦ τοῖχου στίς στέγες τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν, στίς ὁποῖες προεκαίεσαν ρήγματα. Ὡστόσο ὁ ράφτης δὲν ἔπαθε τίποτα.

Ἀλλή μιά φορά πάλι ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς σὲ μιά μεγάλη ἐκκλησίαν τῆς Κορνουάλης, τὴν ὁποῖα γκρέμισε ὁλόκληρη, σὴν νὰ εἶχε γίνῃ μεγάλως σεισμός, ἐκσφραγίζοντας συγχρόνως τὴς πέτρας τῆς σὲ ἀπόστασι χιλιομέτρων.

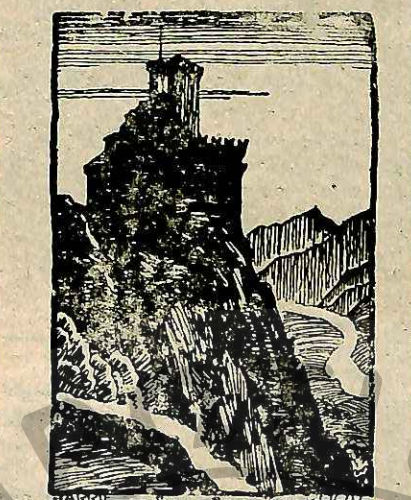
Κατόπιν τοῦ δάσε Νεμούρ τῆς Γαλλίας ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς ἀπάνω σ' ἕνα δένδρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπέσπασε δύο μεγάλα κλαδιά. Το μικρότερον ἀπ' αὐτὰ θρήθηκε κατόπιν σὲ ἀπόστασι 50 ποδῶν, τὸ δὲ μεγαλύτερον, τὸ ὁποῖον μὲ δυσκολία θὰ μπορούσαν νὰ μετακινήσουν εἰκοσι ἀνθρώποι, ἐξσφραγίζοντας πρὸς τὴν ἀντιθετὴ διεύθυνσιν σὲ ἀπόστασι 120 ποδῶν.

Στὰ 1838, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε στὸ μπροστίνον κατάρτι τοῦ Ἀγγλικοῦ πλοίου «Ρόντεν», τὸ ὁποῖον καὶ κατακαύθη ὅλως, σκεπάζοντας ὁλόκληρη γύρω τὴν ἐπιφάνεια τῆς ὀψόφυλλου.

Ὁ καφφές δὲν μπορούσε νὰ καυτηρηθῇ ἐπὶ μὲ μιά διαταγὴ. Εἶχε πιάσει βαθειὰς πειὰ ρίζες. Καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα καὶ σήμερον νὰ ὀριζοθεύη, ὥσπου νὰ παρυσιασθῇ κανένα καινούργιον ποτὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ.

στῆς ἀπὸ τὰ συντρίμματά του. Τὴν ἴδια καταστροφὴν ἔπαθε ἀπὸ ἕνα κεραυνὸν καὶ ἕνα ἄλλο Ἀγγλικὸν πλοῖον, τοῦ ὁποῖου τὸ μπροστίνον κατάρτι μεταβλήθη σὲ μικρὰ-μικρὰ κομμάτια λεπτὰ σὰν καλάμι.

Ὁ κεραυνὸς κατὰ τὴν πτώσιν του ἔχει μιά ὁσμὴ πὺ μοιάζει μὲ τὴν ὁσμὴν τοῦ καυμένου θειαφίου. Σὲ κάποια τρικυμία, κοντὰ στὸν ἰσθμὸν τοῦ Ντάρβιν, μετὰ τὴν πτώσιν ἀρκούντων κεραυνῶν γέμισε μὲ μιά τέτοια ἀποκροστικὴ ὁσμὴ ἡ ἀτμόσφαιρα, ὥστε οἱ ἀνθρώποι μὲ δυσκολία κατάρθωναν νὰ ἀναπνεύσουν. Ἐπίσης ἄλλος κεραυνὸς, ὁ ὁποῖος κατέπεσε στὸ Ἀγγλικὸν πλοῖον «Μονταγόν», σκόρπισε γύρω τὴν δυσοσμία, ὥστε τὸ πλοῖον ἐκινδύνευσε νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀσφυξία. Τὰ ἴδια ἔπαθε πρὸ ἐτῶν καὶ ἄλλο.

Κάποτε πὺ ἔπεσε κεραυνὸς ἀπάνω σ' ἕνα κοντὶ μὲ μαχαίροπῆρνα καὶ ἄλλα μεταλλικὰ σκεῦα, μετέδωκε σ' αὐτὰ ἰσχυρὸν μαγνητισμὸν, τὴν ὁποῖαν διετήρησαν ἐπὶ πολλὸν καιρὸν κατόπιν.

Κάποτε πὺ ἔπεσε κεραυνὸς ἀπάνω σ' ἕνα κοντὶ μὲ μαχαίροπῆρνα καὶ ἄλλα μεταλλικὰ σκεῦα, μετέδωκε σ' αὐτὰ ἰσχυρὸν μαγνητισμὸν, τὴν ὁποῖαν διετήρησαν ἐπὶ πολλὸν καιρὸν κατόπιν.

Ὁ Ἀραγὼ ἀναφέρει ὅτι τὸ ἴδιον συνέβη καὶ σὲ κάποιοι τσυχάρη, στοῦ ὁποῖου τὸ μαχαζὶ ἔπεσε κεραυνὸς καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν ἀναγκαζμένος καθὲν τόσον νὰ ἐσκολά τὰ σφυρία καὶ τὴς βελόνες του τὴς πρὸς κατὰ πὺ εἴλκωνται αὐτὰ, μαγνητικῶς καθὲν ἥσαν ἀπ' τὸν κεραυνόν.

Ἐκτός τῶν ἄλλων, ὁ κεραυνὸς, καθὲν ἀποδυναμνέται, ἔχει καὶ... θεοραπτικὰς ἰδιότητες. Ἀναφέρονται μάλιστα ἕνα σωρὸν παραλυτικοὶ, τυφλοὶ καὶ ἐπιληπτικοὶ, οἱ ὁποῖοι θεραπεύθηκαν λόγῳ τῆς μεγάλης ταραχῆς πὺ ἐδοκίμασαν κατὰ τὴν πτώσιν τῶν κεραυνῶν. Ἀντιθέτως ὅμως κατὰ τὸν ἐκθρονισμὸν.

ποτε, πὺ ἔπεσε κεραυνὸς στὴν φυλακὴν τοῦ Τσάρλεστον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τριάντα φυλακισμένοι πὺ χτυπήθηκαν ἀπ' αὐτὸν ἔχασαν γιὰ πάντα καθε σωματικὴ δυνάμιν. Αὐτὸ ὅμως πὺ θὰ σὰς φανῇ ἀπίστευτον εἶνε ἂν σὰς πούσε ὅτι ὁ κεραυνὸς... φωτογράφος. Καὶ ὅμως συμβαίνει καὶ αὐτὸ! Κάποιοι Γάλλοι φυσιολόγοι ἀναφέρει 24 παραδείγματα φωτογραφικῶν ἀποτυπώσεων τοῦ κεραυνῶν ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνθρώπων καὶ ζώων. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 8 ἦσαν ἀποτυπώματα δένδρων, 3 κυκλίων καὶ γυναικῶν, 2 πετάλων ἀλόγου, 1 πούλου, 1 ἀγέλαδος, 1 καρφί, 1 μεταλλικοῦ κομματιῶν, 1 ἀνθρώπου, 1 ἐρεσίναν τοῦ πολυθρόνας καὶ 1 ἦσαν ἀποτύπωμα τῶν λείων ἐνδὸς ἀρχαίου γνωμοκοῦ. Ἐπίσης ὁ Γρηγόριος ὁ Νάκιανος ἀναφέρει ὅτι στὰ 360, κατὰ τὴν πτώσιν κεραυνῶν, ἀπετυπώθηκαν σταυροὶ στὰ σώματα καὶ στὰ γόνατῶν ἐργατῶν πὺ ἔχτιζαν τὸ νὰ τῶν Ἱεροσολύμων.

Κατὰ παρόμοιον συνέβη καὶ στὴν μητρόπολιν τοῦ Οὐέλς, περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος, καθὲν ἀναφέρει ὁ ἐπίσκοπος Στίλλ. Ἐνὼ ἐφάλλετο ἡ ἐρεσὶ ἀκολουθεῖ, ἔπεσε ἕνα κεραυνὸς ἀπάνω στὴν ἐκκλησίαν καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι σωρίστηκαν κατὰ τῆς τρομακτικῆς. Εὐτυχῶς κανένας δὲν ἔπαθε τίποτα. Σὲ λίγη ὥρα ὅμως παρετήρησαν ὅτι στὰ σώματα θῶν εἶχεν ἀποτυπωθῇ τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ.

Σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Κούδας ἕνας νέος χτυπήθηκε μιά μέρα ἀπὸ κεραυνὸν καὶ πέθανε. Ὅταν πῆγαν νὰ τὸν σπλάσωσαν παρετήρησαν στὸ λαμπρὸν τοῦ εἶναι ἀποτυπωθῇ τὸ σχῆμα ἐνδὸς πετάλου, γιατί στὸ παράθυρον τοῦ σπιτιοῦ τοῦ τῆν ἔρα πούπεσε ὁ κεραυνὸς ἦταν καρφωμένον ἐνὰ πέταλον.

Στὰ 1853 ἕνα μικρὸ κορίτσι στεκόταν στὸ παράθυρον τοῦ σπιτιοῦ του, ἀπέναντι τοῦ ὁποῖου ὑψώονταν ἕνα νέο δένδρον. Σὲ λίγο ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς κα

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η «ΝΥΚΤΩΔΙΑ» ΤΟΥ ΣΟΠΕΝ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΝΑΓΚΟΥΡ

—Μου φαίνεται, αγαπητή μου, ότι το μόνο πράγμα που έφερε μαζί του ο εξερευνητής Χάραλντ Κάλντερ από το ταξίδι του στις πολικές χώρες, είναι η... κατσοφιά και το άγριο ύφος των πολιτών άρχων!...

Αυτά έλεγε χαμηλόφωνα η κυρία ντε Βολέντ στη φίλη της την Κόμηση Σαβόλ, η οποία έδιδε έκεινο το βράδυ επίσημη δεξίωση προς τιμήν του εξερευνητή.

—Είπα λιγάκι υπερβολική, αγαπητή μου! Αποκρίθηκε γελώντας η κόμηση.

—Αν δεν με πιστεύεις, δεν έχεις παρά να τον κυτάξεις λίγο για να πειστής.

Πράγματι, ο Χάραλντ Κάλντερ καθόταν μόνος σε μία γωνία, περίλυπος και συνοφρυωμένος, ξένος προς όλα, ξένος για τον κομψό και εκλεγμένο κόσμο που πλημμύριζε τα σαλόνια της κόμησης, αδιαφορώντας για το σέβας που του έδειχναν όλοι.

Φαίνονταν περίεργοι και συγχρόνως και προσοχή την περιέργειά «Νυκτωδία» του Σοπέν, που την έπαιζε κείνη τη στιγμή στο πιάνο ο περίφημος πιανίστας Στίλμαν.

Αυτό που χαρακτηρίζει κυρίως τη μουσική του μεγάλου αυτού Πολωνού συνθέτου, είναι η παράξενη πρωτοτυπία της. Ο Σοπέν πήρε τη φυσικότητα του Μότσαρτ, την ευχέρεια του Ροσσίνι, την ποικιλία των χρωματισμών του Μπερλιόζ, την τρυφερότητα του Σούπερ, την αρρωστημένη ηδονοπάθεια του Σούμαν, τη δύναμη και το βάθος του Μπετόβεν — και κατώρθωσε από τα διαφορετικά αυτά στοιχεία να δημιουργήσει μια δική του μουσική, μια μουσική ασύγκριτη.

Ένας τέτοιος μεγάλος συνθέτης χρειάζεται και τον αντίστοιχο εκτελεστή του. Πράγματι, ο Στίλμαν απέδιδε εκείνο το βράδυ με ασύγκριτο πάθος όλο το μουσικό παλμό του Σοπέν. Ήταν νεαρότατος ακόμη, αλλά είχε ήδη αποκτήσει μεγάλη φήμη.

Όλοι τον άκουαν άκίνητοι, συγκινημένοι. Και μόνο η κυρία ντε Βολέντ δεν πρόσχε καθόλου στο παίξιμό του, επειδή παρακολουθούσε τον εξερευνητή Χάραλντ Κάλντερ. Η γυναίκα αυτή φάνταζε της είχε πληγωθεί από την αδιαφορία του Χάραλντ. Και αυτό μόνον την ενδιέφερε. Αδιαφορούσε για όλους τους μουσουργούς και για όλους τους εκτελεστές του κόσμου!

**

Από δω και μερικές εβδομάδες τώρα, κατά το διάστημα των οποίων όλοι από Παρίσι μιλούσαν με θαυμασμό για το διάστημα εξερευνητή Χάραλντ Κάλντερ, η κυρία ντε Βολέντ — μια νεαρότατη, ώριμη και πλούσιωτη χήρα — είχε συλλάβει

το φιλόδοξο σχέδιο να παντρευτεί τον περίφημο αυτόν άνθρωπο...

Μα ο Χάραλντ έδειχνε σαν να μην καταλάβαινε τους μυστικούς πόθους της ώριμης χήρας. Η αδιαφορία του αυτή, την οποία η κυρία ντε Βολέντ εξέλαμβανε ως περιφρόνηση, δεν διέφυγε από την προσοχή του κόσμου, ο οποίος είχε άρχεις ήδη να σχολιάζει ειρωνικά τον άτυχο αυτόν έρωτα των πλουσίων χήρας.

Η κόμηση Σαβόλ, παιδική φίλη της κυρίας ντε Βολέντ, είχε αντιληφθεί την κρυφή τραγωδία της και απέσπασε, κείνο το βράδυ, να την βοηθήσει, αν όχι να επιτύχει στα σχέδιά της, τουλάχιστο να αντιληφθεί τα πραγματικά αισθήματα του εξερευνητή απέναντί της.

**

Η νυκτωδία κόντευε να τελειώσει.

Η τελευταία νότες της άρρηκτα ανήκαν και ξεφυλούσαν με παθητική μελαγχολία, κάτω από τα ευκρινή και καθαρά δάκτυλα του Στίλμαν.

Και όταν τελείωσε το κομμάτι, ενώ όλοι οι παρισταμένοι χειροκροτούσαν ενθουσιασμένοι, οι άλλοι κάπως διακριτικά, ο Χάραλντ, λησμονώντας όλους τους τύπους, σηκώθηκε απότομα από τη θέση του, ώρμησε πάνω στο Στίλμαν, τον αγκάλιασε και τον φίλησε κλαίνοντας από τη συγκίνησή του.

—Νατε! από λίγο οι καλεσμένοι έφυγαν κ' έμειναν για το δείπνο μόνο μερικοί πολύ στενοί φίλοι της κόμησης. Μεταξύ αυτών ήταν και η κυρία ντε Βολέντ και ο Χάραλντ Κάλντερ. Η κόμηση μάλιστα είχε φροντίσει στο τραπέζι να είναι τα καθίσματα τους κοντά-κοντά.

Όλοι, κατά τη διάρκεια του δείπνου, απέτειναν διαρκώς το λόγο στον εξερευνητή και του εξέφραζαν το θαυμασμό τους για το θάρρος και την τόλμη του.

Αυτός όμως προσπαθούσε να αποφύγει τις συζητήσεις κ' έπεινούσε πάντοτε τη μαστρία του Στίλμαν, που ήταν κ' αυτός παρών.

Τέλος, σε μία στιγμή που όλοι τον

μακάριζαν για τη δόξα που είχε αποκτήσει, ο Χάραλντ δεν μπόρεσε να κρατηθεί και ψιθύρισε:

—Εγώ μακάριζω περισσότερο τους συντρόφους μου που βόηχανε το θάνατο κει — πάνω, στην παγωμένη έρημια του πόλου...

Ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο βαθύς και παράξενος, ώστε όλοι καταλάβαιναν πως ένα κρυφό δράμα τον βασάνιζε. Κανείς όμως δεν τολμούσε να τον ρωτήσει σχετικά. Τον κύταξαν μόνο με περιέργεια και αδιαφορία.

Τότε ο Χάραλντ έριξε μία ματιά στην κυρία ντε Βολέντ, που ανατρίχιασε δολιχά, και άρχισε να λέει:

—Για να σας εξηγήσω τη φράση που σας είπα, πρέπει να σας διηγηθώ μία μακρινή ιστορία, που σχετίζεται και με τη συγκίνησή μου με κα-

Ο Σοπέν

τέλεισε πρό-όλιγο, ενώ άκουσα τον αγαπητό μου το Στίλμαν να παίζει στο πιάνο τη Νυκτωδία του Σοπέν...

Όταν αποφάσινα να τα ξεδιψώ για πρώτη φορά στον πόλο, αγαπούσα ένα κορίτσι, ένα αξιολάτρευτο κορίτσι, που ήτανε τρελά ερωτευμένη μαζί μου.

Εγώ όμως, αποφασισμένος με κάθε τρόπο να κάνω αυτό το μακρινό ταξίδι, έπνιξα τη φωνή της καρδιάς μου, δεν έλαβα υπ' όψιν μου τα κλάματα και τις παρακλήσεις της φίλης — Φρέγια έλεγαν την κόρη που αγαπούσα — και της το έδωσα καθαρά ότι τίποτα δεν θα μπορούσε να μ' εμποδίσει από το ταξίδι μου.

Όποτε η Φρέγια, βλέποντας ότι η απόφασί μου ήταν αμετάκλητη, μου έζητησε ως τελευταία χάρη να την αφήσω να επιπλώσει μόνη της τις δυο καμπίνες που θα κρατούσα μέσα στο ειδικό πλοίο της εξερευνητικής αποστολής.

Δεν της έφερα, φυσικά, χαμπί-αντίρρηση. Ωστόσο, απόρησα όταν την είδα να κουβαλάει στη μία καμπίνα το πιάνο στο σπιτικό της.

—Θέλω να με θυμάσαι, μου είπε, θέλω να θυμάσαι, κάθε φορά που θα βλέπεις αυτό το πιάνο, τα κομμάτια

που παίζαμε άλλοτε μαζί άκατο-μαίν...

Πράγματι, όταν βρέθηκα μέσα στις απέραντες παγωμένες εκτάσεις του πόλου και η νοσταλγία της άρχισε να γίνεται από ημέρα σε ημέρα πιο μεγάλη, δεν είχα παρά να κάτσω μπρος στο πιάνο, για να ξαναβρω κοντά στη Φρέγια μου, την οποία δεν είχα λησμονήσει καθόλου από τη μέρα που την αποχωρίστηκα.

Μου έφτανε ν' άγγιζω τα κόκκαλα που τα είχαν άγγιξει τόσες φορές τα λεπτά δάκτυλά της, για ν' αναπνεύσω το άρωμα των μαλλιών της, για να νοιώσω δίπλα μου την ευώδη δροσιά που σκόρπιζε το μικρό σωματάκι της...

Το ταξίδι μας όμως άρχισε να γίνεται πολύ κουραστικό... Οι πάγοι μας έζωναν όλοένα και πιο πυκνοί και με μεγάλη δυσκολία τα καταφέραμε να προχωρήσουμε. Το πλήρωμα δε καθημερινώς διαμαρτυρόταν και απαιτούσε να γυρίσουμε πίσω πριν μās αποκλείσουν για καλά οι πάγοι.

Μία νύχτα ξυπνήσαμε τρομαγμένοι από ένα δυνατό τριγμό. Ένα τεράστιο παγόβουνο παρέσυρε το καράβι μας, το εκύλισε αρκετά μακριά και το έριξε απάνω σε άλλους βράχους από πάγο. Κατόπιν έφτασαν και άλλα παγόβουνα και μās αποκλείσαν από παντού. Δεν μπορούσαμε πια ν' αντιδράσουμε στα στοιχεία της φύσεως. Έπρεπε να κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια και να περιμένουμε μία εκ των άνω βοήθεια, που μόνη μπορούσε να μās βγάλει από το αδιέξοδο αυτό.

Τότε ακριβώς μπόρεσα να επιστημάνω ωρισμένα μέρη των πολικών χωρών, άγνωστα ως τότε στους άλλους εξερευνητές, και να κάνω μερικές ανακαλύψεις που μού εξηφόλisan τη δόξα...

Μία μέρα, ενώ εκύτταζα με απελπισία την παγωμένη έκταση τριγύρω μου, ενώ αναρωτιόμουν αν θα μού ήταν γραφτό να ξαναδώ την πατρίδα μου και την αγαπημένη μου τη Φρέγια, από την όποια ε-χα να λάβω ειδήσεις ολόκληρης μήνης τώρα, μού φάνηκε ξαφνικά ότι άκουσα με-

Τέντωσα τ' αυτί μου και κατάλαβα πως ήταν η «Νυκτωδία» του Σοπέν!

Μά ποιος ήξερε πιάνο στο καράβι; Κανείς!

Έστρεψα από την παραχή μου Μία ανυπόφορη αγωνία μού ξαφνίγγε την ψυχή...

Διαισθάνομαι ότι κάτι τρομακτικό θα συμβεί, κάτι θλιβερό θα μάθαινα...

Ποιος μπορούσε να παίζει τη «Νυκτωδία» του Σοπέν;

Έστρεξα άμέσως σαν τρελλός στη καμπίνα μου.

Την ίδια στιγμή είδα μπροστά μου και το δεύτερο πλοίαρχο. Από την έκφραση του προσώπου του κα-

τάλαβα ότι είχε κ' αυτός την ίδια απορία με μένα.

—Έλατε μαζί μου, τού είπα. «Σταθήκαμε απ' έξω από την καμπίνα και τεντώσαμε το αυτί μας. Ναι, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι κάποιος έπαιζε μέσα, στο πιάνο, τη «Νυκτωδία» του Σοπέν. Μά η νότες ήτανε τόσο ελαφρές, τόσο φευγαλέες, ώστε, δεν έζωα πώς, μού φάνηκε τότε ότι τα κόκκαλα του πιάνου δεν θα τ' άγγιζαν ανθρώπινα δάκτυλα...

«Επιχειρήσαμε ν' ανοίξουμε την πόρτα — μά η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα.

«Δεν είδαμε τότε καθόλου.

«Αρπάζα μία κάσσα που βρέθηκε μπροστά μου και την κατάφερα με δύναμη πάνω στην πόρτα.

«Η πόρτα άνοιξε απότομα.

«Η καμπίνα μου όμως ήταν άδεια. Ψυχρή ζωντανή δεν υπήρχε μέσα. Ποιος λοιπόν έπαιζε στο πιάνο τη «Νυκτωδία» του Σοπέν;

«Το τρομαρό αυτό πρόβλημα μ' βασάνιζε ως τη στιγμή που γύρισα στην πατρίδα μου, αφού κατώρθωσα με τη βοήθεια του Θεού να βγάλω το πλοίο μου μέσα από τους πάγους.

«Και τότε, όταν έτρεφα με λαχτάρα στο σπίτι της Φρέγιας για ν' αφίξω την αγαπημένη μου στην αγαλιά μου, έμαθα τη λύσι του αινίγματος.

«Η Φρέγια μου είχε πεθάνει απ' μαρasmus και απελπισία, νομίζοντας με για πεθαιμένο, επειδή είχε πάψει να λαβάζει ειδήσεις μου. Και η ψυχή της, πετώντας μέσα από το διάστημα, ήρθε κ' έπαιζε στο πιάνο τη «Νυκτωδία» του Σοπέν, για να μού φέρη στην έρημιά μου το μακρινό της μήνυμα...

«Νά λοιπόν γιατί με βλέπετε πάντοτε τόσο μελαγχολικό — συνεπλήρωσε ο Χάραλντ, όταν τελείωσε την ιστορία του. Γι' αυτό μακάρισα το

λίγο αυτός που βόηχανε το θάνατο στις παγωμένες εκτάσεις του πόλου και δεν γύρισα στην πατρίδα τους — για να γνωρίσουν την απελπισία και την απογοήτευσή...

ΕΡΩΤΗΡΗΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΞΥΓΚΑ

Ένας γιατρός στη Γαλλία, ο κ. Αρζελιέ, διατείνεται ότι δοξήκε τ' φάρμακο του Λοξύγκ. Ίδου αυτό:

Πάρνετε ένα κομμάτι ξαχαρι, το βουτήξτε μέσα στο ξύδι, το μασάτε κ' έπειτα το καταπίνετε γρήγορα. Ο Λοξύγκας πάει άμέσως.

Το φάρμακο αυτό το εφημέρισε ο Αρζελιέ στο Λοξύγκας ενός ύστερικού, που όταν τον έβλεπε τον κρατούσε πάνω από τέσσαρες ώρες.

Μόλις πήρε την ξυδάτη ξαχαριού στερεώ, ο Λοξύγκας τού πέρασε άμέσως.

Το φάρμακο είναι τόσο απλό και τόσο εύρηστο, που μπορούν να το δοκιμάσουν οι αναγνώστες μας όταν έχουν την ευτυχία να τους πιάει Λοξύγκας γιατί...τους θυμάται κάποια...

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ό επι της δόξ Πατησίων Εμπορορράπτης έτοιμων ένδυμάτων κ. Ηρακλής Ζελιάτης έδως διέδθη εκ του Λογιστηρίου μας προς εξέφλησιν του λογαριασμού του.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—Τα 55α στην αρχαία Ελλάδα—

Οι αρχαίοι Έλληνες, προπάντων οι Αθηναίοι, έσέβοντο πολύ τα ζώα και πολλά απ' αυτά τα θεωρούσαν ιερά. Υπήρχε μάλιστα νόμος, ο οποίος απαγόρευε τη θανάτωση των βοδιών που είχαν χρησιμοποιηθεί στην καλλιέργεια της γης, καθώς και των υποζυγίων που τραβούσαν άμαξια. Ο Άρειος Πάγος κάποτε κατέδικασε έναν Αθηναίο πολίτη σε θάνατο, γιατί σκότωσε ένα σπουργίτι που είχε καταφύγει στο σπίτι του καταδικασμένου από ένα γεράκι. Επίσης απαγορεύετο διά νόμου η σφαγή των θηλασικών προβάτων που δεν είχαν γεννήσει ά-κόμα. Κάποτε ένας πολίτης έτιμωρήθη αυστηρότατα επειδή είχε γδάρει ζωντανό ένα κοράκι, ο δε ζωγράφος Πραξιτέλης έφραγε άκομους σαρδύ-μοις για την ίδια ατία, μολοντί πρόξες του αυτή απέβλεπε σε καλλι-τεχνικούς σκοπούς. Σε κάποιο δε μικρό παιδί που είχε πιάσει μία τσίχλα και της έβγαλε τα μάτια, το δικαστήριο επέβαλε την ίδια φοικώδη τιμωρία προς παραδειγματισμόν.

—Ο απέρος της Εύρώπης—

Ο βασιλεύς της Δανίας Χριστιανός, ο πατέρας του δικού μας Γεωργίου, είχε επάνομασθή «ο πάππος της Εύρώπης» λόγω των πολλών συγγενικών του με τους περισσότερους βασιλικούς οίκους της Εύρώπης. Η κόρη του Αλεξάνδρα είχε μνηστευθεί με τον τότε πρίγκηπα της Ουαλλίας. Η αδελφή της Αάμαρ είχε νυμφευθεί τον αυτοκράτορα της Ρωσίας Αλεξάνδρου. Ο γιός του και διάδοχος του θρόνου της Δανίας Φρειδερίκος είχε πάρει γυναίκα του την πριγκίπισσα Λουίζα, κόρη του βασιλέως της Σουηδίας και Νορβηγίας. Ο βασιλεύς της Ελλάδος Γεώργιος είχε νυμφευθεί την πριγκίπισσα της Ρωσίας Όλγα. Η τρίτη κόρη του Χριστιανού, η πριγκίπισσα Θύρα, είχε πάρει σύζυγο τον δούκα του Κούμπερλαν, γιού του βασιλέως του Ανωβέρου. Τέλος, ο τρίτοκος γιός του πρίγκηπα Βαλδεμάρ έπηρε την πριγκίπισσα Μαρία της Ορλεάνης. Η συγγένειες αυτές επέξετάθησαν ακόμη περισσότερο και διά των συνοικεσίων των εγγόνων του «πάππου της Εύρώπης», στον οποίον δικαίως απενεμήθη ο τίτλος αυτός.

—Ο ειρηνοδίκης και το άλεγο—

Από μία παλαιά έπαρχιακή έφημερίδα αντιγράφουμε το εξής περιεργότατο έγγραφο:

«Ο ειρηνοδίκης Λενκίμης γνωστοποιεί ότι επειδή, ως πληροφορείται το Δικαστήριο, η απόστασις επί των σήμερον διαεαθησμένων προσωρινών μέτρων είναι αρκετά μειωμένη και δέον να μεταβη διά ζώων. Έπειδή ο έπος δν έφερεν ο ένάγων προς μετάδασιν του Δικαστηρίου έστι

πάνω επίφοβος έχων άγριωμένους τούς οφθαλμούς, τεταμένα τα ότα την ούραν του ανέανς κινουμένην, ή δε σαμάρα ίσταται επί του αύένος με κεκομμένον σχοινίον δεδεμένον επί της κοιλίας. Έπειδή κατά τη στιγμήν ταύτην ο ένάγων δεν δύναται να αντικαταστήση έτερον ζώον, έπομένως το Δικαστήριο πέξη άδυνα-τέλ να μεταβη επί τόπου και περί τούτων όλων συμφωνεί και ο πληρεξούσιος τού ένάγοντος. Διά ταύτα αναβάλλει άυτεπαγγέλτως την επί τόπου

μετάδασιν του Δικαστηρίου κλπ. Πενταχώριον, 25 Απριλίου 1900. Ο ειρηνοδίκης Κ. Κ.»

—Ένα πρωτότυπο ταχυδρομείο—

Το περιεργότερο ταχυδρομικό γραφείο βρίσκεται στον πορθμό του Μαγυελάνου, αποτελείται δε από ένα μεγάλο βαρέλι το όποιον έπιπλέει στο νερό και βασίζεται από ένα βράχο με μία στερεά σιδερένια άλυσίδα. Απλά σ' αυτό ύψώνεται ένας υπερεγγής σιδερένιος στύλος όπου είνε γραμμένη με μεγάλα γράμματα ή έπιγραφή «Ταχυδρομείο». Όλα τα πλοία που περνούν απ' εκεί παίρνουν από το βαρέλι όσα γράμματα ποσορίζονται για τα μέρη στα όποια πρόκειται να

Η απάντησή αυτή συνήθεια διατηρήθηκε και κατά την χριστιανική εποχή. Σ' ένα μάλιστα αξιοπύστο μεσαιωνικό χρονικό είναι γραμμένα τα εξής:

«Ο κύριος Λέβιν από το Σούλεμποργκ, δικηγόρος τού Άλμαρκε, ταξίδεψε κατά το 1480 στη χώρα των Βένδων. Έκεί μία μέρα είδε μερικούς νέους που οδηγούσαν σούβωντας ένα γέρο πίσω τους. Τους ρώτησε τότε πού τον σπηνάινον, και αυτοί του απάντησαν: «Στο Θεό. Μ' αυτό ή-θελαν να πουν ότι πήγαιναν να σκοτώσουν το δυστυχισμένο το γέρο, γιατί δεν μπορούσε πια να εργασθή για να κερδίση την τροφή του. Μόλις το άντελήφθη αυτό ο κ. Λέβιν έλευ-θέρωσε διά της δίας το γέρο, τον πήρε μαζί του και τον έφερε στην πατρίδα του. Έκεί τον έκανε φίλκα του πύργου του και στην υπηρεσία αυτή έζησε ο γέρος άλλα είκοσι χρόνια».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ικανοποιητική τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδας. Γράψατέ μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Λέκx 7, Αθήναx.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

..... Η ΑΔΕΛΦΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ

Τότε αυτή του αποκρίθηκε αποφασιστικά:

—Πράγματι, κάποιον αγαπώ και πρέπει να σάς το πω. Μά μη θυμώνετε, καλέ μου πατέρα.

Και κατόπιν προσέθεσε με φωνή σταθερή:

—Αγαπώ τον κύριο Γάστονα Λαμπέρ.

Ο Γάστον Λαμπέρ ήταν ένας νεαρός ζωγράφος με μεγάλο ταλέντο, μ' φτωχός. Ο κόμης ντε Βαλκρόζ έκανε αμέσως μία κλήση αποδοκιμασίας και απάντησε αυστηρά:

—Ένας τέτοιος γάμος δεν μπορεί να γίνει ποτέ. Μην το σκέπτεσαι πια!

Η δεσποινίς ντε Βαλκρόζ όμως αγαπούσε το ζωγάφο της. Τον είχε γνωρίσει στο σπίτι μιάς φίλης της, της οποίας ήταν εξάδελφος, ένα ανοιξιότικο απόγευμα που είχαν κατέβει κάτω στον κήπο. Έκείνος τους έδειχνε διάφορα σχέδιά του. Και ο

ή τρεις φορές μονάχα έλαβε ένα μεγάλο φάκελλο με το αριστοκρατικό οικόσημό της απ' το ταχυδρομείο. Και έπειτα, ένα πρωί, έναν άλλον πένθιμο φάκελλο που της ανήγγειλε το θάνατο της μητέρας της. Το πένθος τη: αυτό την έκανε ν' αφοσιωθή περισσότερο στο έργο της.

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε, όταν ξέσπασε ξεροράγη πόλεμος, ένας κλεφτοπόλεμος καλύτερα, με τους αντίπαλους Ιθαγενείς της αποικίας αυτής. Μά είχε και ο κλεφτοπόλεμος αυτός τα θύματά του, τους τραυματίες του. Κ' έτσι, ένα πρωί του Φεβρουαρίου, το νοσοκομείο όπου υπηρετούσε η αδελφή Κωνσταντία, δέχτηκε ένα νεαρό υπαξιωματικό των σπαχίδων, με μαυρο ώραίο μoustάκι, μ' ένα μετάλλιο στο στήθος και με μία σφαίρα στην ώμοπλάτη του...

Όταν η αδελφή Κωνσταντία έμπηξε στην αίθουσα και είδε τον πληγωμένο, έγινε κατάχλωμη. Έπειτα τον

παραξενεύταν μ' όλα αυτά. Για όλους εκεί μέσα, η αδελφή Κωνσταντία ήταν μία άγνη εμφάνιση που με την τρυφερότητά της ξελάφρωνε τον πόνο των αρρώστων.

Η μέρες περνούσαν μ' αυτόν τον τρόπο. Η αδελφή Κωνσταντία οδηγούσε καθημέρα τον αρρώστο της στα ωραιότερα μέρη του νοσοκομείου. Ένα βράδυ, καθισμένοι οι δύο τους μέσα στο μοναχικό θάλαμο, ενώ ξαλλαν ολόκληροι μέσα στη ζεστή καλοκαιρινή ατμόσφαιρα, η αδελφή Κωνσταντία έπεσε στην αγκαλιά του, με τη Φύσι ως μόνο συνένοχο, με όλη τη θέληση και την ελευθερία του έρωτά της...

Γιατί τάχα εκείνη τη στιγμή ν' άνοιξη άξαφνα η πόρτα; Και γιατί τάχα ένας έπιστάτης του νοσοκομείου, που μπήκε κατά σύμπτωση στο θάλαμο, έπληξε να μολύνει με το βλέμμα του την ιερή εκείνη περίπτυξη της Νεότητος που είχε για μία στιγμή ξαναγεννηθεί; Έμπηξε οστόσο και δημιούργησε σκάνδαλο... Και έπειτα από πέντε λεπτά της ώρας συνελάβαναν το Γάστονα με μία φορική κατηγορία: ότι είχε αποπειραθή να διασώσει μία αδελφή του έλέους...

Ο Γάστον δεν ανησύχησε. Έπεριμενε την αγαπημένη του να μιλήσει πρώτη. Είχε ήσυχη τη συνείδησή του. Έκείνη όμως στεκόταν εκεί δά, μπροστά του, πολύ χλωμή, με κατεβασμένα τα βλέφαρα. Και τότε ο Γάστον ελχώμασε κι' αυτός και άφησε να τον οδηγήσουν ήσυχα στο κρατητήριο.

Ένα πρωί άνοιξαν την πόρτα του κρατητηρίου του και τον ώδηγησαν στο στρατοδικείο.

Ο έπιστάτης έκανε την κατάθεσή του. Έπειτα εκάλεσαν την αδελφή Κωνσταντία.

—Έχετε να μās πείτε τίποτε, αδελφή μου; τη ρώτησε ο συνταγματάρχης.

Εκείνη δεν άποκρινότανε, φαινόταν πως δέ καταλάβαινε τίποτε. Έξακολουθούσε νάχη κατεβασμένα τα βλέφαρα και καμμιά ύποψία δεν μπορούσε να περάσει κανενός όταν έβλεπε την παρθενική αυτή γαλήνη που ήταν χυμένη στην έκφρασή της.

—Άς μ'ην έπιμένουμε, κύριοι, είτε τέλος ο συνταγματάρχης. Άς σεβασθούμε την αγνότητα...

Και η αδελφή Κωνσταντία άποσύρθηκε.

—Τι έχεις να πής για την υπερασπίσ σου; ρώτησαν έπειτα το Γάστονα.

—Τίποτε, συνταγματάρχα μου! είπε. Τον κατεδίκασαν σέ δέκα χρόνων καταναγκαστικά έργα και τον έστειλαν πολύ μακριά, σέ μία χώρα όπου ο ήλιος σκοτώνει τους ανθρώπους. Και μιά μέρα μαθεύτηκε πως είχε πεθάνει, γιατί δεν μπόρεσε ν' άνθξει...

Και δεν ξανάγινε πια λόγος γι' αυτόν. Η αδελφή Κωνσταντία έμεινε προσηλωμένη στο καθήκον της, τρυφερή πάντα για τους αρρώστους και τους δυστυχισμένους... Σήμερα έχει παράσημα, είνε Προϊσταμένη στο νοσοκομείο... Πολλοί άνθρωποι φεύγουν για τον άλλο κόσμο με το όνομά της σέ χείλη... Είνε μιά άγία!...

Τότε αυτή του αποκρίθηκε αποφασιστικά:

—Πράγματι, κάποιον αγαπώ και πρέπει να σάς το πω. Μά μη θυμώνετε, καλέ μου πατέρα.

Και κατόπιν προσέθεσε με φωνή σταθερή:

—Αγαπώ τον κύριο Γάστονα Λαμπέρ.

Ο Γάστον Λαμπέρ ήταν ένας νεαρός ζωγράφος με μεγάλο ταλέντο, μ' φτωχός. Ο κόμης ντε Βαλκρόζ έκανε αμέσως μία κλήση αποδοκιμασίας και απάντησε αυστηρά:

—Ένας τέτοιος γάμος δεν μπορεί να γίνει ποτέ. Μην το σκέπτεσαι πια!

Η δεσποινίς ντε Βαλκρόζ όμως αγαπούσε το ζωγάφο της. Τον είχε γνωρίσει στο σπίτι μιάς φίλης της, της οποίας ήταν εξάδελφος, ένα ανοιξιότικο απόγευμα που είχαν κατέβει κάτω στον κήπο. Έκείνος τους έδειχνε διάφορα σχέδιά του. Και ο

ή τρεις φορές μονάχα έλαβε ένα μεγάλο φάκελλο με το αριστοκρατικό οικόσημό της απ' το ταχυδρομείο. Και έπειτα, ένα πρωί, έναν άλλον πένθιμο φάκελλο που της ανήγγειλε το θάνατο της μητέρας της. Το πένθος τη: αυτό την έκανε ν' αφοσιωθή περισσότερο στο έργο της.

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε, όταν ξέσπασε ξεροράγη πόλεμος, ένας κλεφτοπόλεμος καλύτερα, με τους αντίπαλους Ιθαγενείς της αποικίας αυτής. Μά είχε και ο κλεφτοπόλεμος αυτός τα θύματά του, τους τραυματίες του. Κ' έτσι, ένα πρωί του Φεβρουαρίου, το νοσοκομείο όπου υπηρετούσε η αδελφή Κωνσταντία, δέχτηκε ένα νεαρό υπαξιωματικό των σπαχίδων, με μαυρο ώραίο μoustάκι, μ' ένα μετάλλιο στο στήθος και με μία σφαίρα στην ώμοπλάτη του...

Όταν η αδελφή Κωνσταντία έμπηξε στην αίθουσα και είδε τον πληγωμένο, έγινε κατάχλωμη. Έπειτα τον

παραξενεύταν μ' όλα αυτά. Για όλους εκεί μέσα, η αδελφή Κωνσταντία ήταν μία άγνη εμφάνιση που με την τρυφερότητά της ξελάφρωνε τον πόνο των αρρώστων.

Η μέρες περνούσαν μ' αυτόν τον τρόπο. Η αδελφή Κωνσταντία οδηγούσε καθημέρα τον αρρώστο της στα ωραιότερα μέρη του νοσοκομείου. Ένα βράδυ, καθισμένοι οι δύο τους μέσα στο μοναχικό θάλαμο, ενώ ξαλλαν ολόκληροι μέσα στη ζεστή καλοκαιρινή ατμόσφαιρα, η αδελφή Κωνσταντία έπεσε στην αγκαλιά του, με τη Φύσι ως μόνο συνένοχο, με όλη τη θέληση και την ελευθερία του έρωτά της...

Γιατί τάχα εκείνη τη στιγμή ν' άνοιξη άξαφνα η πόρτα; Και γιατί τάχα ένας έπιστάτης του νοσοκομείου, που μπήκε κατά σύμπτωση στο θάλαμο, έπληξε να μολύνει με το βλέμμα του την ιερή εκείνη περίπτυξη της Νεότητος που είχε για μία στιγμή ξαναγεννηθεί; Έμπηξε οστόσο και δημιούργησε σκάνδαλο... Και έπειτα από πέντε λεπτά της ώρας συνελάβαναν το Γάστονα με μία φορική κατηγορία: ότι είχε αποπειραθή να διασώσει μία αδελφή του έλέους...

Ο Γάστον δεν ανησύχησε. Έπεριμενε την αγαπημένη του να μιλήσει πρώτη. Είχε ήσυχη τη συνείδησή του. Έκείνη όμως στεκόταν εκεί δά, μπροστά του, πολύ χλωμή, με κατεβασμένα τα βλέφαρα. Και τότε ο Γάστον ελχώμασε κι' αυτός και άφησε να τον οδηγήσουν ήσυχα στο κρατητήριο.

Ένα πρωί άνοιξαν την πόρτα του κρατητηρίου του και τον ώδηγησαν στο στρατοδικείο.

Ο έπιστάτης έκανε την κατάθεσή του. Έπειτα εκάλεσαν την αδελφή Κωνσταντία.

—Έχετε να μās πείτε τίποτε, αδελφή μου; τη ρώτησε ο συνταγματάρχης.

Εκείνη δεν άποκρινότανε, φαινόταν πως δέ καταλάβαινε τίποτε. Έξακολουθούσε νάχη κατεβασμένα τα βλέφαρα και καμμιά ύποψία δεν μπορούσε να περάσει κανενός όταν έβλεπε την παρθενική αυτή γαλήνη που ήταν χυμένη στην έκφρασή της.

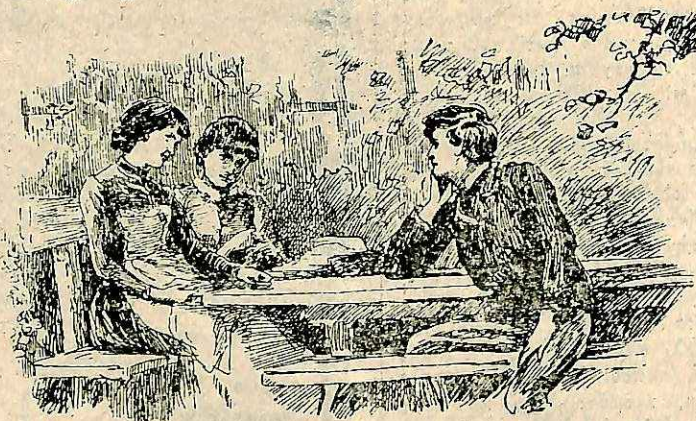
—Άς μ'ην έπιμένουμε, κύριοι, είτε τέλος ο συνταγματάρχης. Άς σεβασθούμε την αγνότητα...

Και η αδελφή Κωνσταντία άποσύρθηκε.

—Τι έχεις να πής για την υπερασπίσ σου; ρώτησαν έπειτα το Γάστονα.

—Τίποτε, συνταγματάρχα μου! είπε. Τον κατεδίκασαν σέ δέκα χρόνων καταναγκαστικά έργα και τον έστειλαν πολύ μακριά, σέ μία χώρα όπου ο ήλιος σκοτώνει τους ανθρώπους. Και μιά μέρα μαθεύτηκε πως είχε πεθάνει, γιατί δεν μπόρεσε ν' άνθξει...

Και δεν ξανάγινε πια λόγος γι' αυτόν. Η αδελφή Κωνσταντία έμεινε προσηλωμένη στο καθήκον της, τρυφερή πάντα για τους αρρώστους και τους δυστυχισμένους... Σήμερα έχει παράσημα, είνε Προϊσταμένη στο νοσοκομείο... Πολλοί άνθρωποι φεύγουν για τον άλλο κόσμο με το όνομά της σέ χείλη... Είνε μιά άγία!...

Ένα ανοιξιότικο απόγευμα που είχαν κατέβει στον κήπο...

μέσως η Παυλίνα αισθάνθηκε ζοηρό ενδιαφέρον για τον έντιμο εκείνο νέο με την εκφραστική φυσιογνωμία και τα μεγάλα μαύρα μάτια. Και την ίδια στιγμή του είπε με όλη τη θέληση της νεανικής της καρδιάς:

—Θέλω να σάς ιδώ ξακουστό καλλιτέχνη.

Και αυτός αισθάνθηκε μιά καινούργια δύναμη μέσα του με τα λόγια αυτά.

Πόσο γρήγορα όμως άλλαξαν τα πράγματα! Ο αυστηρός τόνος του πατέρα της την ξύπνησε από τον ερωτικό της λήθαργο. Και από τότε δεν ξαναείδε πια το ζωγάφο της. Μονάχα ο κόμης ντε Βαλκρόζ του έμηνυσε ότι έπρεπε να μ'ην έχει τόσο μεγάλες φιλοδοξίες...

Έτσι, έπειτα από όχτω μέρες η δεσποινίς Παυλίνα ντε Βαλκρόζ γινόταν μοναχή και ξητούσε να τη στείλουν ως αδελφή του έλέους σέ κάποια μακρινή αποικία, όπου είχε πλακώσει η επιδημία του τύφου.

Από την ημέρα αυτή η Παυλίνα, που έγινε πια αδελφή Κωνσταντία, έπαψε να έχει κάθε σχέση με τον έξω κόσμο... Λού

ή τρεις φορές μονάχα έλαβε ένα μεγάλο φάκελλο με το αριστοκρατικό οικόσημό της απ' το ταχυδρομείο. Και έπειτα, ένα πρωί, έναν άλλον πένθιμο φάκελλο που της ανήγγειλε το θάνατο της μητέρας της. Το πένθος τη: αυτό την έκανε ν' αφοσιωθή περισσότερο στο έργο της.

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε, όταν ξέσπασε ξεροράγη πόλεμος, ένας κλεφτοπόλεμος καλύτερα, με τους αντίπαλους Ιθαγενείς της αποικίας αυτής. Μά είχε και ο κλεφτοπόλεμος αυτός τα θύματά του, τους τραυματίες του. Κ' έτσι, ένα πρωί του Φεβρουαρίου, το νοσοκομείο όπου υπηρετούσε η αδελφή Κωνσταντία, δέχτηκε ένα νεαρό υπαξιωματικό των σπαχίδων, με μαυρο ώραίο μoustάκι, μ' ένα μετάλλιο στο στήθος και με μία σφαίρα στην ώμοπλάτη του...

Όταν η αδελφή Κωνσταντία έμπηξε στην αίθουσα και είδε τον πληγωμένο, έγινε κατάχλωμη. Έπειτα τον

παραξενεύταν μ' όλα αυτά. Για όλους εκεί μέσα, η αδελφή Κωνσταντία ήταν μία άγνη εμφάνιση που με την τρυφερότητά της ξελάφρωνε τον πόνο των αρρώστων.

Η μέρες περνούσαν μ' αυτόν τον τρόπο. Η αδελφή Κωνσταντία οδηγούσε καθημέρα τον αρρώστο της στα ωραιότερα μέρη του νοσοκομείου. Ένα βράδυ, καθισμένοι οι δύο τους μέσα στο μοναχικό θάλαμο, ενώ ξαλλαν ολόκληροι μέσα στη ζεστή καλοκαιρινή ατμόσφαιρα, η αδελφή Κωνσταντία έπεσε στην αγκαλιά του, με τη Φύσι ως μόνο συνένοχο, με όλη τη θέληση και την ελευθερία του έρωτά της...

Γιατί τάχα εκείνη τη στιγμή ν' άνοιξη άξαφνα η πόρτα; Και γιατί τάχα ένας έπιστάτης του νοσοκομείου, που μπήκε κατά σύμπτωση στο θάλαμο, έπληξε να μολύνει με το βλέμμα του την ιερή εκείνη περίπτυξη της Νεότητος που είχε για μία στιγμή ξαναγεννηθεί; Έμπηξε οστόσο και δημιούργησε σκάνδαλο... Και έπειτα από πέντε λεπτά της ώρας συνελάβαναν το Γάστονα με μία φορική κατηγορία: ότι είχε αποπειραθή να διασώσει μία αδελφή του έλέους...

Ο Γάστον δεν ανησύχησε. Έπεριμενε την αγαπημένη του να μιλήσει πρώτη. Είχε ήσυχη τη συνείδησή του. Έκείνη όμως στεκόταν εκεί δά, μπροστά του, πολύ χλωμή, με κατεβασμένα τα βλέφαρα. Και τότε ο Γάστον ελχώμασε κι' αυτός και άφησε να τον οδηγήσουν ήσυχα στο κρατητήριο.

Ένα πρωί άνοιξαν την πόρτα του κρατητηρίου του και τον ώδηγησαν στο στρατοδικείο.

Ο έπιστάτης έκανε την κατάθεσή του. Έπειτα εκάλεσαν την αδελφή Κωνσταντία.

—Έχετε να μās πείτε τίποτε, αδελφή μου; τη ρώτησε ο συνταγματάρχης.

Εκείνη δεν άποκρινότανε, φαινόταν πως δέ καταλάβαινε τίποτε. Έξακολουθούσε νάχη κατεβασμένα τα βλέφαρα και καμμιά ύποψία δεν μπορούσε να περάσει κανενός όταν έβλεπε την παρθενική αυτή γαλήνη που ήταν χυμένη στην έκφρασή της.

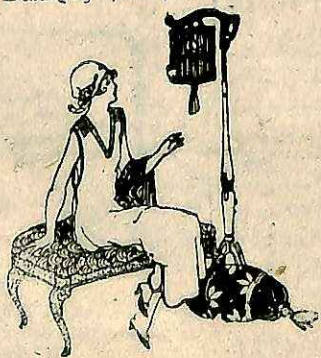
—Άς μ'ην έπιμένουμε, κύριοι, είτε τέλος ο συνταγματάρχης. Άς σεβασθούμε την αγνότητα...

Και η αδελφή Κωνσταντία άποσύρθηκε.

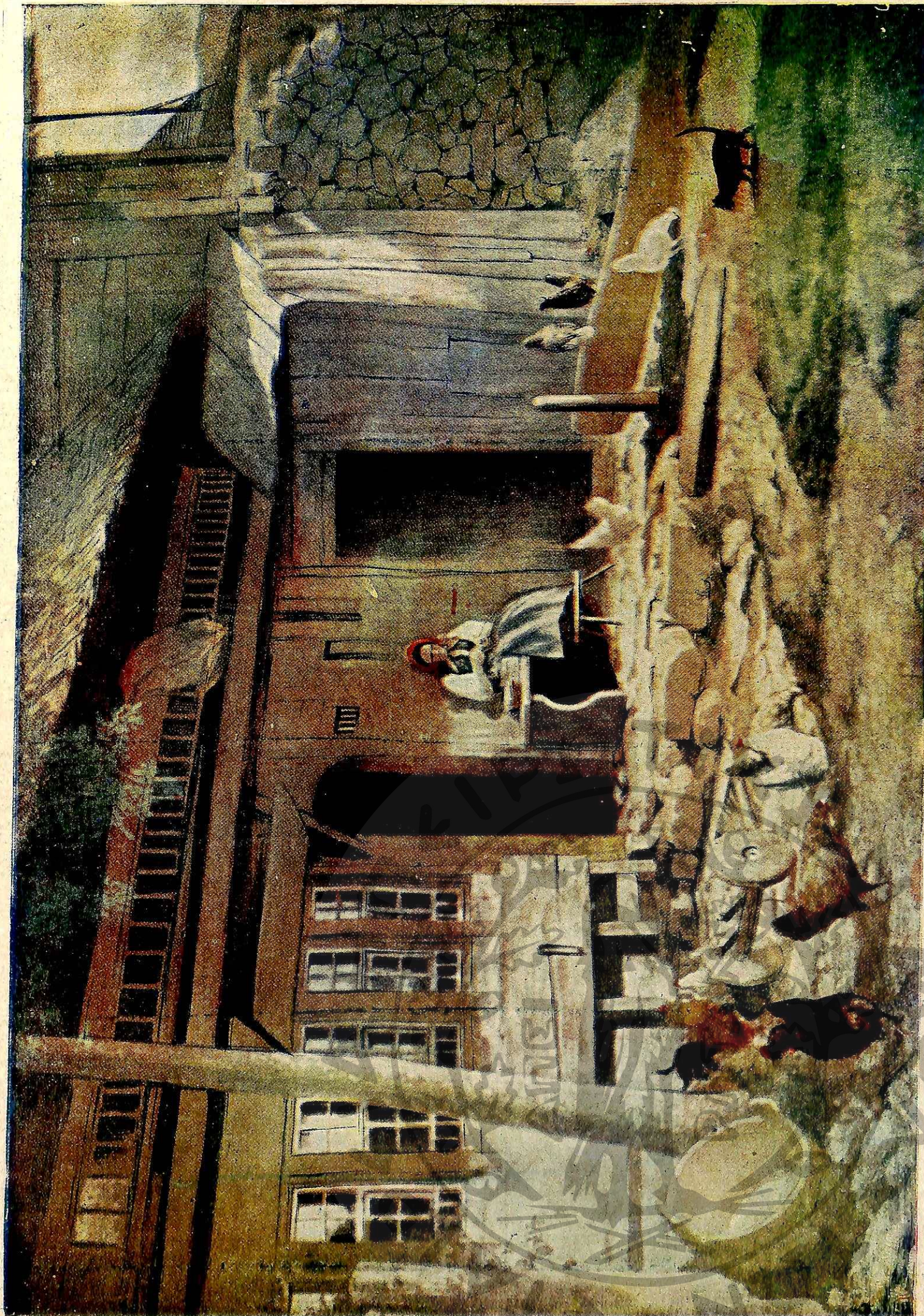
—Τι έχεις να πής για την υπερασπίσ σου; ρώτησαν έπειτα το Γάστονα.

—Τίποτε, συνταγματάρχα μου! είπε. Τον κατεδίκασαν σέ δέκα χρόνων καταναγκαστικά έργα και τον έστειλαν πολύ μακριά, σέ μία χώρα όπου ο ήλιος σκοτώνει τους ανθρώπους. Και μιά μέρα μαθεύτηκε πως είχε πεθάνει, γιατί δεν μπόρεσε ν' άνθξει...

Και δεν ξανάγινε πια λόγος γι' αυτόν. Η αδελφή Κωνσταντία έμεινε προσηλωμένη στο καθήκον της, τρυφερή πάντα για τους αρρώστους και τους δυστυχισμένους... Σήμερα έχει παράσημα, είνε Προϊσταμένη στο νοσοκομείο... Πολλοί άνθρωποι φεύγουν για τον άλλο κόσμο με το όνομά της σέ χείλη... Είνε μιά άγία!...

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΑΡΙΘ. 30)

Του ζωγράφου ΤΟΜΑΣ

ΑΥΛΗ ΣΕ ΧΩΡΙΑΤΟΣΠΙΤΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΔ' ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΑΙ ΤΟΥ

Οι φόβοι του βασιλέως—'Ηλιου. Τό φάσμα του θανάτου. Μία μαρτυρική ζωή. Οι μυστηριώδεις θάνατοι των πριγκηπων. Πώς η Μοντεσπάν προσπάθησε ν' ανακτήσει τη βασιλική εύνοια. Μία συνωμοσία που αποκλύπτεται. 'Ο ρόλος του δούκως της 'Ορλεάνης. 'Η δηλητηρίασις του διαδόχου κλπ.

κατέφυγε σε διάφορες μάχισσες να τή συμβουλεύουν τί να κάνει για να τήν ξανακερδίσει. 'Εκείνες της έδωσαν τότε διάφορα μαγικά φίλτρα, τα όποια, άμα τ'άπινε, όπως της είπαν, ο βασιλεύς, θα τόν έβλεπαν να γίνη και πάλι τρελλός από έρωτα γι' αυτόν. 'Η Μοντεσπάν, ακολουθώντας τη συμβουλή τους, τ'άφριξε μέσ' στο κρασί του βασιλέως και τ'άποτέλεσμα ήταν να αισθανθ'η πράγματι ο Λουδοβίκος σοβαρές διαταραχές, όχι όμως στην καρδιά αλλά... στο στομάχι!

'Η αποτυχία αυτή έκανε την Μοντεσπάν έξω φρενών. 'Επειδή δέ έντωμεταξύ ο βασιλεύς δ'έδωκε την έγκρισή του, η Μοντεσπάν έπρεπε να μην του έφταναν όμως όλοι αυτά. Ζούσε διαρκώς κάτω από τ'άσφα του θανάτου. Έχε δηλαδή την ίδια ότι ήθελε να τόν δηλητηριάσουν.

'Αφορμή της τρομεράς αυτής υποψίας, που τού άφαιρούσε κάθε όρεξη, και κάθε χαρά, ήταν οι αλληπάλληλοι μυστηριώδεις θάνατοι των παιδιών και των έγγονών του, τούς όποιους κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει. Και από τή στιγμή που εξέφρασε κάποιος τήν ύποψία ότι ίσως τ'ά μέλη της οικογένειας του βασιλέως επέβαιναν δηλητηριάζόμενα από εκείνους που ήθελαν να σφετερισθούν τ'ό θρόνο, ο Λουδοβίκος πήρε σ'άσβαρά τήν εικόνα αυτή και άρχισε να φοβάται πως γρήγορα θα έρχόταν ή σειρά του να τόν δηλητηριάσουν κι αυτόν.

'Έτσι, από τήν ήμερα αυτή, ή ζωή του έγινε ανυπόφορο μαρτύριο — ζούσε μέσα σ' ένα διαρκή καταθλιπτικό εφιάλτη, ενώ οι όπηρετάι του και οι ξένοι τόν χ'έλειαν για τή φαινομενική ευτυχία του!...

* * *

'Εκτός όμως από αυτόν, όλοι οι εύγενεις και οι αδελφοί του φοβόντουσαν πάντοτε τή δηλητηρίασί του. 'Ήσαν ακόμη πρόσφατα στή μνήμη του τ'ά μεγάλα δράματα που είχαν συγχλόνισει τόν κόσμο πρό έτών, όποια ή δηλητηρίασις της 'Ανριέτας της 'Αγγλίας, της Μαρίας Λουίζας βασιλίσσης της 'Ισπανίας και άδελφής του δούκως της 'Ορλεάνης — τ'ά κατορθώματα των φαρμακευτιών Μπρενβιλλιέ, Βουαζέν και της τραγικής 'Ολυμπίας Μαντσίνι, κτλ.

'Εξ άλλου και σ' αυτό ακόμη τό περιβόλλον του βασιλέως είχαν σηματοδοτή άρκετές απόπειρες δηλητηριάσεως.

'Η φιλοδοξία έκανε μερικές κυρίες της ύψηλης άριστοκρατίας, που έχ'έλειαν τήν εύνη της Λα Βαλιές ή της Φοντάνς, τών εύνοουμένων του βασιλέως, να επιδιώκουν να τίς δηλητηριάσουν για να πάρουν τή θέσι τους.

'Όσο ή Μοντεσπάν, όταν κατάλαβε πως τ'ά κλίση της άρριμαν να μ'αυγώνεται και ότι από ήμερα σε ήμερα έβλεπε τήν εύνοια του βασιλέως,

αφρώστεια των δύο πριγκηπων ήταν πολύ παράδοξη και σε λίγες ήμέρες πέθαναν και οι δύο συγγενείς.

Ποιά ήταν τάχα ή απαράξενη αυτή και μυστηριώδης ασθένεια; Δηλητηρίασις! αποκρίθηκαν όλοι άδιστακτως, όταν έμαθαν τό τρομερό τούτο άγ'γεσμα. Δηλητηρίασις! είπαν και οι ήμιστροί που περιποιήθηκαν τ'ά παιδιά του βασιλέως.

Τό νέο αυτό άγκλημα κατετάραξε τούς κύλικους κύκλους. 'Ο Λουδοβίκος — ο απανωδύμων μονάρχης της Γαλλίας! — δεν μπορούσε πει να κλείσει μάτι από τήν τραγική του.

Και τό τρομερότερο σ' όλη αυτή τή φοβιστική υπόθεση ήταν ότι δεν ήξεραν ποιόν να ύποπτευουν, ποιόν να κατηγορήσουν ως ένοχο της δολοφονίας αυτής πράξεως...

Και τότε άρχισαν, δειλά, δειλά, να διατυπώνωνται ώρισμένες κατηγορίες εναντίον ενός προσώπου.

'Εναντίον του περιφώνου δούκως της 'Ορλεάνης.

Πρώτος ό βασιλεύς, με τή στάσι του απέχοντι του δούκως.

Μερικοί άλλτοι όμως, τολμηρότεροι, άνεμύχησαν τότε στήν ύποθεσι αυτή. 'Αλλά συνελήφθησαν, χωρίς ώστόσο να τολμήσουν κανείς να τούς δικάσει, διότι κατά τή δική θα γινόντανε γνωστά τ'ά πρόσωπα που είχαν άναμνησθ' σ' αυτή τή δολοφονική άπόπειρα κατά του βασιλέως και ο κόσμος θα έβλεπε τήν έμπιστοσύνη του στήν άριστοκρατική τάξι που έπρεπε να διατηρήσει τό γόνιμό της.

'Εξ άλλου, όλοι φοβόντανε τή Μοντεσπάν και κανείς δεν είχε τό θάρρος να τήν κατηγορήσει φανερά.

* *

Μετά τήν άνακάλυψι της συνωμοσίας, ο Λουδοβίκος ένόμιζε ότι μπορούσε πει ν' άναπνεύσει έλεύθερα. Μά γελούσαν, γιατί

όσο έπρεπε από λίγον καιρό άρρωστοι ο γυίος και διάδοχός του και ή κόρη του. Κανείς δεν έδίστασε τότε ν' άποδώσει τήν ασθένεια αυτή σε σατανικές ένέργειες μιας νέας απείρας δηλητηρίασών. Παράγματι δέ ή

ταχινόταν με τόν άλχητισμό και με τήν κατασκευή δοστικών δηλητηρίων...

'Η άτακτη και παρλυμένη ζωή που έκανε, ή ένθλιότης του, ο άθελισμός του, όλη γενική ή διαγωγή του έσκανδαλίζαν τή φιλοδοξία της Αύλης του Λουδοβίκου ΙΔ' και όλοι τόν θεωρούσαν άξιο να κάνει άόμα και έγκλημα για να ίκανοποιηθεί τούς πόθους και τίς επιθυμίες του.

'Όλοι αυτοί οι λόγοι έκαναν και τό βασιλέα να πιστεύη ότι ο δούξ της 'Ορλεάνης είχε δηλητηριάσει τ'ά παιδιά του.

Στήν Αύλη έπαψαν πει να συναναστρέφονται με τόν τρομερό αυτόν δούκα και κανείς δεν τολμούσε να τόν πλησιάσει και να μιλήσει μαζί του, γιατί φοβόντανε μήπως κατηγορηθ' ως συνένοχός του. 'Αλλά και κανείς δεν τολμούσε να τού πη κατά πρόσωπο τί σκεπτόταν γι' αυτόν, τί τρομερή κατηγορία κυκλοφορούσε εις άφρος του.

'Εκείνο όμως που οι κύλικοι δεν τολμούσαν να τού πουν στο δούκα, τού τό έλεγε κατάμουτρα ο λαός. Στο Παρίσι, τήν ήμερα της κηδείας του διαδόχου, τ'ά εξαγριωμένα πλήθη τόν έγινουχάζαν και λίγο έλειψε να έπιτεθούν εναντίον του και να τόν καταπαράξουν...

* *

Τ'ά θλιβερά αυτά γεγονότα, τό τρομερό αυτό σκάνδαλο και, πρό παντός, ο φόβος μήπως έρθη γρήγορα ή σειρά της δικής του δηλητηρίασεως, έκαναν τό Λουδοβίκο τρομερά καχύποπτο και νευροπαθή, σκοτώνοντας όλη τή χαρά της ζωής του.

Και ο βασιλεύς — 'Ηλιος — περνούσε δολιχρή τήν ήμερα του κλεισμένος σ'ά διαμερίσματα του, περιλυπος και μελαγχολικός, ζώντας διαρκώς κάτω από τήν άπειλή τού θανάτου, ενώ όλοι τόν μακρίζαν για τήν ευτυχία του!...

ΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΑΘΕΙΣ

Κάποιος ευπατρίδης, άγράμματος όμως έντελώς, πήγε μια μέρα κατά τήν ώρα του δείπνου στο σπίτι του φιλοσόφου Καρτεσιού και τόν βρήκε μπρός στο τραπέζι του που ήταν γεμάτο από έλκετά φαγητά, να κάθεται κοντά σε μια πολύ ώμορφη γυναίκα.

—Μπα! φώναξε. Συνηβίζουν λοιπόν και οι φιλόσοφοι να τρώνε, με τόσο ώραία συντροφιά, τόσο έλκετά πράγματα;

—Και γιατί όχι, κύριε, τού άπάντησε ο διάσημος μεταφυσικός, μήπως φαντάστηκες ότι ή φύσις έκαμε τίς ώμορφες γυναίκες και τ'ά εύχάιστα πράγματα για τούς άμαθείς;...

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΟΥ Α'

'Ερωτες και μηχανεραφίες στήν Αύλη των Χοεντσόλερν. 'Η καμαρίλα της Πρωσικής Αύλης. Τό πολυθρόνητο ζήτημα της ισότητας των Ραδζιβίλλ προς τούς Χοεντσόλερν. 'Η επανάστασις των Δεκεμβριστών στή Ρωσία. Τό μαρτύριο της άμοιρης 'Ελίζας. 'Ο τραγικός άποχωρισμός. Χορεύει με τόν πόνο στήν ψυχή και τό θάνατο στήν καρδιά. Τό τραγικό τέλος μιας άτυχης νέας που άγάπησε βασιλικό γόνι, κλπ.

Β'.

ΦΗΓΗΘΗΚΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο μας πως άρχισε ή ρωμαντική άγάση του πριγκηπος της Πρωσίας και έπειτα αὐ τοκράτορος Γουλιέλμου Α' με τήν ώραία 'Ελίζα Ραδζιβίλλ, κόρη του Πολωνού δούκως 'Αντωνίου 'Ερρίκου Ραδζιβίλλ. Σήμερα θα εξιστοήσουμε τό τραγικό τέλος του ρωμαντικού αὐτοῦ έρωτος.

Τ'ά παιδιά της μητέρας της 'Ελίζας, πριγκηπίσσης της Πρωσίας, ή όποία, όπως είπαμε, είχε παντρευτή τόν δούκα του Ραδζιβίλλ, είχαν χάσει εξ αίτίας του γάμου αὐτοῦ τόν τίτλο και τ'ά δικαιώματα των Χοεντσόλερν. 'Εφόσον ο Γουλιέλμος ήταν ένας άπλοῦς πριγκηπ, τό πράγμα αὐτό δεν είχε και τόση σημασία. Μά σε λίγο ο πρωτότοκος άδελφός του Γουλιέλμου και διάδοχος του θρόνου Φρειδερίκος Γουλιέλμος πέθανε άξαφνα και έπειδή δεν είχε κανένα παιδί, σύμφωνά με τήν παράδοσι περί διαδοχής τού θρόνου, διάδοχος γίνθηκε αὐτός. Οι διάδοχοι όμως τών αυτοκρατορικών θρόνων είχαν τήν έποχή εκείνη ύποχρεώσεις βαρείες, μπροστά στίς όποιες έπρεπε συχνά να θυσιάζουν και τ'ά τρυφερότερα αισθήματά τους κατ'ους ευγενικώτερους παλμούς της καρδιάς τους.

'Ο νεαρός Γουλιέλμος αγαπούσε βέβαια με όλη τή δύναμη της ψυχής του τήν ώραία 'Ελίζα. Μά ήταν τάχα αὐτό άρκέτο για να κάνει εύτυχισμένη τήν άτυχη πριγκηπίσσα; Μέσα στήν Αύλη της Πρωσίας κυριαρχούσε ή παράδοσις, επικρατούσαν οι αισθηροί τύποι που άλλοσόδεναν εκείνους στίς φλέβες των όποιων έτρεχε αίμα βασιλικό, ο δέ αυτοκράτωρ Φρειδερίκος Γουλιέλμος είχε γίνει τότε ένα παιχνίδι σ'ά χέρια μιας αὐλικής καμαρίλας, επί κεφαλής της όποίας βρισκόταν ο αὐθάλης τού αυτοκράτορος, ο σατανικός και καταχθόνιος δούξ γόν Βιργκενστάιν.

'Οστόσο ο Γουλιέλμος, και μετά τήν άνακήρυξί του ως διαδόχου, εξακολουθούσε να θέλει να παντρευτή τήν 'Ελίζα. Μά ο πατέρας του δεν άνούργια συμβούλια, κανούργιες διπλωματικές διαπραγματεύσεις. Μά και ή λύσις αὐτή δεν κατέληξε σε τίποτε γιατί τήν έποχή εκείνη στή Ρωσία σύμμαχο τότε και φίλη της Πρωσίας, έξοπασε τότε ή περίφημη επανάστασις των Δεκεμβριστών, απειλώντας να γκρεμίσει τόν Τσαρικό θρόνο.

'Αφορμή δέ της επαναστάσεως αὐτής ήταν ο γάμος τού νομίμου διαδόχου τού Τσαρικού θρόνου, Μεγάλου Δουκός Κονσταντίνου, με μια νέα κοπέλα ή άγωνή αὐ-

τή συζήτησις. 'Επιτροπές νομοθετών συστήθηκαν για ν' άποφανθούν με κύρος σχετικά μ' αὐτή τήν περίφημη ίσοτιμία, διπλωματικές έπιστολές ανταλλάχθηκαν, άνακτορικά συμβούλια συγκροτήθηκαν τό ένα άπάνω στο άλλο, και ο μόνος που δεν έβγαζε μια λέξη αὐτό τούτο ήταν ο ίδιος ο αυτοκράτωρ, ο πατέρας τού Γουλιέλμου.

'Υστερα από κάμποσα χρόνια, νόμισαν τέλος πως ήρθαν μια συμβιβαστική λύσις στο περίπλοκο αὐτό ζήτημα: 'Η ώραία 'Ελίζα δεν μπορούσε να γίνη γυναίκα τού Γουλιέλμου, πρὸς τό βασιλικό του αίμα.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο ότι ο πριγκηπ της Πρωσίας ήταν πολύ αισθηματικός άνθρωπος. Είδαμε όμως έπίσης ότι γι' αὐτόν δεν υπήρχε τίποτε ιερώτερο στόν κόσμο από τ'ά ύποχρεώσεις που τού επέβαλλαν ή θέσι του και τό άξίωμα του. 'Επί δέκα ολόκληρα χρόνια έπάλαψε άνάμεσα στο αισθημα και στο καθήκον. Και στο τέλος, φοβούμενος μήπως με τό γάμο του με τήν 'Ελίζα προκαλέσει στή Γερμανία κατάσταση άνάλογη με τ'ά Ρωσίας, κατ'άμερα, ξεκίνησε με βαρεία καρδιά για τό Πόξεν, όπου ε

γιατί ή οικογένειά της δεν ήταν ίσοτιμη με τόν οίκο των Χοεντσόλερν. Τό εμπόδιο όμως αὐτό θα μπορούσε να εξαφανισθ'ι, εάν μια ίσοτιμη με τούς Χοεντσόλερν βασιλική οικογένεια υιοθετούσε τήν άμοιρη νέα. Και νούργια συμβούλια, κανούργιες διπλωματικές διαπραγματεύσεις. Μά και ή λύσις αὐτή δεν κατέληξε σε τίποτε γιατί τήν έποχή εκείνη στή Ρωσία σύμμαχο τότε και φίλη της Πρωσίας, έξοπασε τότε ή περίφημη επανάστασις των Δεκεμβριστών, απειλώντας να γκρεμίσει τόν Τσαρικό θρόνο.

Μά ή έπίσημη που τ'ή έκανε ο πριγκηπ τήν συνέταξη μια για πάντα και με τόσο άπάνθρωπο. Βλέπουν τότε και οι δύο τους και τό δάκρυά τους έμυξαν, αὐτά τούλάστιον, αφού δεν

ήταν γραφτό τους να σμιθουν οι ίδιοι... Πόσο σπαρακτικές ήταν αὐτός ο χωρισμός!

'Ο Γουλιέλμος έφυγε σε λίγο και πάλι και ή 'Ελίζα τόν συνόδενσε ως τήν πόρτα τού μεγάρου της.

'Ο βορρ'ας βογγούσε πέρα ως πέρα τήν ώρα εκείνη στόν ξεραμένο κήπο. —Νά! είνε ο θάνατος; σκέφτηκε μέσα της ή 'Ελίζα.

Και όταν ο Γουλιέλμος ανέθηκε στο άλογο του και ξεκίνησε χωρίς να γυρίσει να δη πίσω του, εκείνη φώναξε με άπόγνωσις, ενώ ή ασθένειά της φωνή πνίχτηκε μέσα στο άγριο μουγγρητό του βορρ'α:

—Πάρε τήν, λοιπόν, πάρε τήν τή ζωή μου!...

* *

'Η ρωμαντική τους άγάτη είχε ταφή για πάντα. Οι πιο δυστυχισμένοι άνθρωποι στόν έρωτα είνε εκείνοι που φορούν άπάνω στο κεφάλι τους τό στέμμα.

'Ενας χρόνος πέρασε άκόμη. 'Η καμαρίλα της Πρωσικής Αύλης είχε επιτύχει πειά τό σκοπό της και ο Γουλιέλμος πήρε γυναίκα του μια ίσοτιμη του, τήν πριγκηπίσσα Αύγουστα, τήν όποία δεν αγαπούσε όμως καθόλου. 'Όσο για τήν ώραία 'Ελίζα, αὐτή έλωανε όλοένα μέσα στο ξεμοναχισμένο μεγάρο της και ή υγεία της κλονίζόταν διαρκώς. 'Η φθίσις, ή κακή άφρώστεια, καρσφύλακτοῦσε τό θύμα της και δεν θ' άργούσε να τό πάσι και να τό οδηγήσει στόν τάφο.

Πέρασαν άλλα τέσσερα χρόνια της συντριμμένης πειά ζωής της. Και αὐτή μια φορά ή φτώχη 'Ελίζα νόμιζε πως ή άγάση θάρρη να θεριάσει τήν ψυχρή ύπαρξί της. Είχε γνωρίσει τότε τόν Φίλιπ Σβάουσιμπεργκ, τό γιό τού δούκως και στρατάρχη της Πρωσίας, τόν όποιον και άγάτησε, αν και ή ίδια είχε γι' αὐτόν σε μια έπισημη φίλη της ότι αὐτόν αγαπούσε διαφορετικά απ' ό,τι αγαπούσε τό Γουλιέλμο. 'Όστόσο νόμιζε πως μπορούσε να ζήσει μαζί του και να χαρή λίγα τ'ά χρόνια τ'άς ζωής της. Μά ή πλάνη της δεν άρρησε να φανερωθ'η. 'Ο Σβάουσιμπεργκ ήταν ένας άκαρδος αὐτοκράτης, τυχοδιώκτης, και γρήγορα τήν εγκατέλειπε για ν' άσχοληθ'ι με άκατονόματες προεκτείες του. 'Η 'Ελίζα ξαναγύρισε τότε στο Βερολίνο.

Βρισκόμαστε στο 1842 και ή χολέρα είχε ξεσπάσει τρομερή σε όλόκληρη τήν Πρωσία. Μά τί σημασία μπορούσε να έχη αὐτή ή φοβική ένδοξία; Στο Βερολίνο όλοι οι εύγενείς χορεύουν. Και οι Ραδζιβίλλ άνοίγουν και αὐτοί τό σαλόνι τού μεγάρου τους, στή Βιλλεχελμστράσε. 'Ο δούξ Ραδζιβίλλ έχει τή γνώμη ότι ή κόρη του πρέπει να ξεχάσει. Και ή άμοι-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ παπούτσια τὸν τελευταῖον καιρὸ εἶνε διαφόρων σχεδίων, γίνονται δὲ ἀπὸ διάφορα δερμάτα, καθὼς καὶ ἀπὸ υφάσματα με ἐγκρουστασίον ὁμοίχρωμες ἢ με τὸ συνδυασμὸ δερμάτων θαμνῶν καὶ γυαλιστερῶν.

—Πολλὸ σπανίως βλέπουμε ἐφέτος τὸ καλοκαίρι παπούτσια ἀπλᾶ. Τὰ περισσότερα εἶνε με σχέδια πολύπλοκα καὶ ιδιόρρυθμα.

—Παπούτσια ἀπλᾶ καὶ μονόχρωμα ἀπὸ σεβῶν μπές, γκριζο ἀνοιχτό, θυσσινί, μπλε ζωηρὸ ἢ μωβ, ἐφέτος συνοδεύουν μόνον φορέματα ἀπὸ μουσαλίνα ἢ ἀπὸ κορπὴ ἐμπριμέ.

—Ἐπίσης παρατηροῦμε πολλὰ σπᾶνια παπούτσια περιπατοῦ με μπαρέτες ἢ με κορδόνια. Με φορέματα περιπατοῦ συνοδεύονται πολλὰ γοβάκια ἐλαφρὰ καὶ πολλὰ ἀνοιχτά.

—Ἐπειδὴ τὸ μπές εἶνε ἀπὸ τὰ χρώματα τῆς μόδας, βλέπουμε πολλὰ παπούτσια μπές γαυρισμένα με ἐγκρουστασίον τῆς αὐτῆς ἀποχρώσεως ἢ με μιὰ λεπτὴ μπροστινὰ καφέ. Συνηθίζονται ἐπίσης καὶ παπούτσια μπές τρυπητά.

—Εἶνε ἀκόμη πολλὰ τῆς μόδας στὰ παπούτσια ἢ ἐγκρουστασίον ἀπὸ δερμα σαύρας, βλέπουμε δὲ πολλὰ συχνὰ ὠρεὰ παπούτσια καμωμένα με τὸ συνδυασμὸ δερμάτος σαύρας σκούρου καὶ σεβῶ ἐπίσης σκούρου.

—Πολλὰ μοντέρνα ὡσαύτως εἶνε

ἡ Ἐλίσα πετὰ ἀπὸ γιορτῆς σὲ γιορτῆ, ἀπὸ χορὸ σὲ χορὸ, με τὸν πόνο μέσα στὴν ψυχὴ, με τὸ θάνατο μέσα στὴν καρδίᾳ της. Ἐνα βράδι μάλιστα τὴν καλοῦν με τὸν πατέρα της σὲ χορὸ ποὺ ἔδιναν τὸν ἀνάκτορό τους ὁ πρίγκιψ Γουλιέλμος καὶ ἡ πριγκίπισσα Αὐγούστα, ἡ γυναῖκα του. Ὅλη ἡ ἀντίθεσις Προσωπικῆς ἀριστοκρατίας εἶνε συγκεντρωμένη ἐκεῖ.

Ἡ Ἐλίσα γελά καὶ τὸ γέλιο τῆς τῆς φέρνει πόνο σὲ στήθος, ἡ Ἐλίσα βήχει ἐλαφρὰ σὲ τέλος τοῦ γέλιου τῆς καὶ τὸ λευκὸ μαντήλα ποὺ φέρνει διαστικὰ σὲ στήθος τῆς χρωματίζεται αἰσῶς ἀπὸ μιὰ λεπτὴ ροδιὰ αἵματος. Εἶνε ἡ φτίσις...

Δὲν περνᾷ πολλὸς καιρὸς καὶ ἔρχεται ὁ Σεπτέμβριος τοῦ 1834. Εἶνε ὁ μῦθος τοῦ θανάτου τῆς...

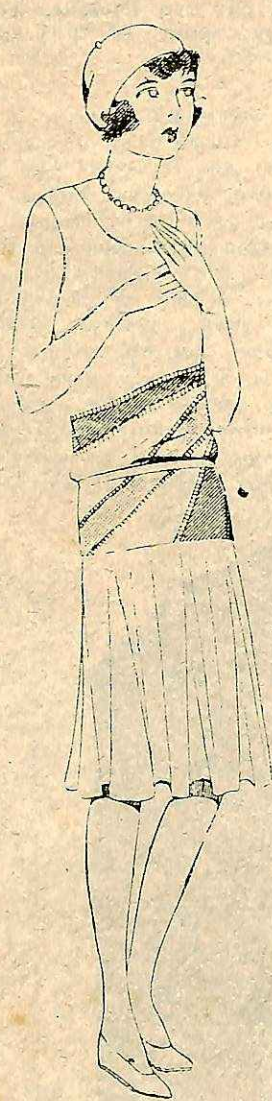
Περὶ τοῦ θανάτου τῆς...

Περὶ τοῦ θανάτου τῆς...

Με συγχωρεῖτε, κυρία, τῆς εἶπε. Ἡ ἐνθύμιός της εἶνε πάντοτε ἀνότερη ἀπὸ τὴ θύμῃ μου.

Ἐτοί, τοῦλάχιστο στὴ θύμῃ μου, ἡ Ἐλίσα δὲν εἶχε πεθάνει. Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐθαυματούργησε, ἔκανε πολλοὺς πολλοὺς, ἀνάδειξε τὴ Γερμανία σὲ κράτος μεγάλο. Μέσα του θύμῃ, ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν εἶχε πεθάνει ὁ ἀσθηματικὸς νεαρὸς πρίγκιψ τῆς Προσωπίας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Φόρεμα γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά. Ἀπὸ κίτρινο λινό. Τὸ σούτερο γαυρισμένο με μάντες ἀπὸ λινό μπλέ-μαρὸν καὶ μπλε ἀνοιχτό, ἐφαρμοσμένες με κορντονέ. Ἡ φοῦστα εἶνε ἀν-φόρμ.

καὶ τὰ παπούτσια τὰ καμωμένα ἀπὸ σεβῶ γκριζο καὶ δερμα ἀντίλοπης ὁμοίχρωμο. Τὰ παπούτσια αὐτὰ συνοδεύουν συνήθως τουαλέττα τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

—Παπούτσια γκριζο καὶ μαύρα, καθὼς καὶ παπούτσια μαύρα καὶ ἄσπρα πηγαίνουν με ὠρεὰ ἀσπρόμαυρα ἐμπριμέ φορέματα. Ἐπίσης συνηθίζονται καὶ ὠρεὰ σκαρπίνια ἀπὸ σεβῶ μπλε - μαρὸν, γαυρισμένα με μικρὰ πρίγκιπες ἐγκρουστασίον. Με γοβάκια ἔχουν μπῆς φαστὸν ὀλόγυρα, δηλαδὴ εἶνε γύρω κομμένα σὲ μικρὰς γλώσσας μύτερες ἢ στερογυλές.

—Γιὰ τῆς ἀκρογιαλίας καὶ τῆς λουτροπόλεως συνηθίζονται ἐφέτος παπούτσια με κορδόνια ἢ κορδέλλες μακρές, πολλὰ ἀνοιχτά καὶ με τακοὺν πλατὺ καὶ χαμηλὸ, κατάλληλα γιὰ τὸ περπάτημα στὴν ἀμμουδιά... Τὰ κορδόνια ἢ ἡ κορδέλλες τῶν παπουτσιῶν αὐτῶν διασυνδυάζονται ἀπὸ πᾶσι, ἀνὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν ἀρ-

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΣΙΚ ΑΝΣΑΜΠΛ

Πολλὸ κομψὸ ἀνσάμπλ με φοῦστα καὶ ἐπανωφόρι ἀπὸ λαϊνὰς πράσινο καὶ μπλοῦζα ἄσπρη, γαυρισμένη με γαλόν. Τὰ ροβὲ τοῦ ἐπανωφοριοῦ εἶνε ἐπίσης ἄσπρη καὶ γαυρισμένα με τὸ ἴδιον γαλόν.

καὶ εἶνε χρωματιστὲς.

—Τὰ βραδυνὰ παπούτσια ἀπὸ σάτεν ἢ ἀπὸ κορπὴ-ντέ-σιν, εἶνε ἄσπρη με τὴν τουαλέττα.

—Συνηθίζονται πολλὰ ἐφέτος παπούτσια, γάντια καὶ τσάντα ἄσπρη.

—Ἡ γαυρισμένη τῆς ἐσάρπας - κέντημα, ἐγκρουστασίον ἢ ντεκουπ - εἶνε συνηθὺς ἄσπρη με τὴ γαυρισμένη τοῦ καπέλλου.

—Με βραδυνὰς μαύρας τουαλέτες συνηθίζονται τελευταία περιέτρινα ἀπὸ κίνερινες πέτρες καὶ θρηχόλια ἄσπρη. Ἡ πέτρες αὐτὲς δὲν εἶνε στερογυλὲς ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ τετράγωνες, πλατεῖες καὶ προσανα-σμένες σὲ πλατὺν ἢ σὲ γροσσὸν. Με μαύρας τουαλέτες πηγαίνουν ἐπίσης καὶ τὰ κορδόνια, καθὼς καὶ ἡ κρόσταλλα, ποὺ τόσο εἶνε ἐξῆς, ὡς ὁδός.

—Με κίτρινες βραδυνὰς τουαλέτες πηγαίνουν κομψάματα μαύρα με κίτρινες πέτρες.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Φόρεμα ἀπὸ κορπὴ-ζωρὲτ μπές. Τὸ κορσάκι γαυριστὸ με πυκνὸς νερόβ. Τὰ μανίκια εἶνε ἐφαρμοστὰ καὶ λήγουν, κάτω, σ' ἕνα βολάν. Ἡ ἐσάρπα, ἀπὸ τὸ ἴδιον ἕντασμα, προσκομίζεται σὲ κορσάκι μ' ἕνα τριαντάφυλλο.

—Τὰ μακρὰ καὶ μεγάλὰ σκουλαρίκια συνηθίζονται πάντοτε, γιὰ τὴν κομψότητα ἀρκεστὴ τῇ φαινομενικῇ καὶ κίνου νὰ φαίνεται πὺ μακρὸ ἕνα πολλὸ στερογυλὸ πρόσωπο, ἀλλὰ γιὰ νὰ φορεθῶν πρέπει ἀπαραίτητως νὰ ἔχουμε καὶ σὲ λαμπρὰ καὶ βαρὺ περιδέσαιο.

—Ἀρκετὲς κυρίες τὸν τελευταῖον καιρὸ φέρουν τὰ μαλλιά τους νὰ μαγνητώσουν. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀκόμη καλὰ - καλὰ πῶς πρέπει νὰ τὰ χτενίσουν. Γι' αὐτὸ τοῦς λέμε ὅτι μποροῦν νὰ τὰ μαζεύουν πίσω σὲ μικρὰς μπούκλες, τῆς ὁποίας νὰ στερεώνουν με μικρὰ κροστίλλια χτενάκια. Τὴ ὁποία τόσο εἶνε τῆς μόδας, καὶ με φουρκέτες καὶ μπαρέτες ἐπίσης κροστίλλινες.

—Ἡ μικρὸς μπούκλες, ἡ μαζεμένη, ποὺ δὲν προσέχουν, πηγαίνουν σὲ κάθε ηλικία. Ἡ δὲ φωντωτὲς μπούκλες καὶ ἡ ὀντυλασίον πηγαίνουν σὲ νέα καὶ γαλατὰ πρόσωπα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὁπου καὶ ἂν βρῶκεσθε, στὴν ἐξοχὴ, σὲ ταξείδια, στὶς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας ἢ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» διὰ εἶνε ὁ πῶς εὐχάριστος, ὁ πῶς διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργήματα καὶ, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἑσῶτ. 60 ἔξῶτ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πληρὸς δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύγον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσῶτ. 30, ἔξῶτ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕνα πῶς νὰ τὸν ἐδιάβασεν διὰν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυστηριώδη ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΥΛΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσῶτ. 15, ἔξῶτ. 20). Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕνα τῶν μεγάλων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσῶτ. 20, ἔξῶτ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, με βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφανίστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσῶτ. 20, ἔξῶτ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰονίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσῶτ. 15, ἔξῶτ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβιά, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσῶτ. 15, ἔξῶτ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην με τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσῶτ. 15, ἔξῶτ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει τιμηθῇ με τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἑσῶτ. 15, ἔξῶτ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μπυέ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς των, οἱ πτώχειες των περιγράφονται με δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βλίων τῆς βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τὸν περιέχονται ὑπερτεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κομωδιῶν, ποιητικῶν, περιέργων, καὶ ἡπερὶ λαὶ εἰκόνας χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰ τὸν πᾶν τὸν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολο-γυναῖκα», «Τὸ ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δύο καρδιὲς ποὺ ἀγαπηθῆκαν» καὶ τὸ ὄρμη τοῦ Μαίτηρλεφ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαίρ».

Εἰς τὸν ὑπερὸν τὸν «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακα», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦσας ποὺ ζωνάνεψαν».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦσας ποὺ ζωνάνεψαν», ἡ «Καινουργία ἀγάπης καὶ παλῆς», «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», τὴ «Ἀνέκδοτα ἐξοχίων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν ἔρωτα».

Εἰς τὸν τεταρτὸν τὸν «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖος ἐπιστολὴς τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νερβίνα».

Εἰς τὴν πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περὶ τὸν «Μπουκέτου» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 καὶ 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ καύσωνες τοῦ δέρου
προκαλοῦν εὐκόλως στομαχικὰς διαταράξεις
ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΑΣ
διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως μιᾶς καὶ μόνης κουταλιᾶς

ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

τὸ ἀποτελεσματικότερον τῶν καθαρτικῶν

Ἀνεκδότου 61 ὅλην τὴν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλακόπουλος. Ἐκπαιδευτικὸν 6 Ἀθήναι